BOLŞEVİK PARTİ İNŞASI İÇİN ~ JÎBO SAZBÛNA PARTİYA BOLŞEVİK

BOLŞEVİK PARTİZAN

1 EKİM 1987

400 TL

№ 38

Bütün ülkelerin işçileri birleşiniz! Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar birleşiniz!
Karkeren hemû welatan yekbın! Karkeren hemû welatan û gelen bındest yekbın!

Referandum Sahtekarlığı Sahnelendi!... Sıra "Erken Seçim" Sahtekarlığında!...

Emperyalizmin uşağı hakim sınıfların ERKEN SEÇİM SAHTEKÂRLIĞINA HAYIR!

Bu seçimde işçi sınıfı, köylüler, tüm emekçiler ve ezilenler için, ezilen Kürt ulusu ve tüm milliyetler için her tercih, kendi sınıf çıkarlarına karşı bir tercihtir!

GERÇEK DEMOKRASİYİ KAZANMAK, SOSYALİZMİN YOLUNU AÇMAK, IŞÇİ SINIFI ÖNDERLİĞİNDE DEMOKRATİK HALK DEVRİMİ İLE OLACAKTIR!

Türkiye'de hakim sınıfların son aylarda siyaset gündeminin birinci maddesinde tuttuğu "referandum" sahtekarlığı 6 Eylül'de sahnelendi. Aylar boyu süren tartışmalar, ortalığı toza-dumana boğan; işçilere, boğaz tokluğuna çalıştıklarını, her türlü demokratik haklarının ellerinden süngü zoru ile alınmış olduğunu; köylülere, gün geçtikçe yoksullaştıklarını; tüm emekçilere ve ezilenlere, her gün yükselen sefalet batağı içinde yüzdüklerini; Kürt ulusuna, yokedilme tehditleri ve eylemleri altında yaşadığını; tüm ezilen milliyetlere, ağır milli zulüm altında yaşadıklarını; Türkiye'de dün olduğu gibi bugün de FAŞİZMİN iktidarda olduğunu UNUTTURMA; ezilen, sömürülen yığınları hakim sınıfların şu veya bu kliğinin peşinde, DÜZEN SINIRLARI İÇİNDE TUTMA esas işlevine sahip referandum propagandası 6 Eylül'de nihayet(!) noktalandı. (Devamı s.2'de)

* *

İÇİNDEKİLER

* *

O "Hava isyancı işçi hareketine gebe", s. 8
O "Yenilikçi" Gorbaçev tipi Modern Revizyonistlerin Bazı Sahtekarlıkları üzerine, s. 15
O Okuyuculara Çağrı, s. 34
O GDS'in Yeni Bir Toptancılık Zavallılığı örneği, s. 35
O 12 Eylül 1987'de Yurtdışında Yapılan Eylemler Üzerine, s. 37

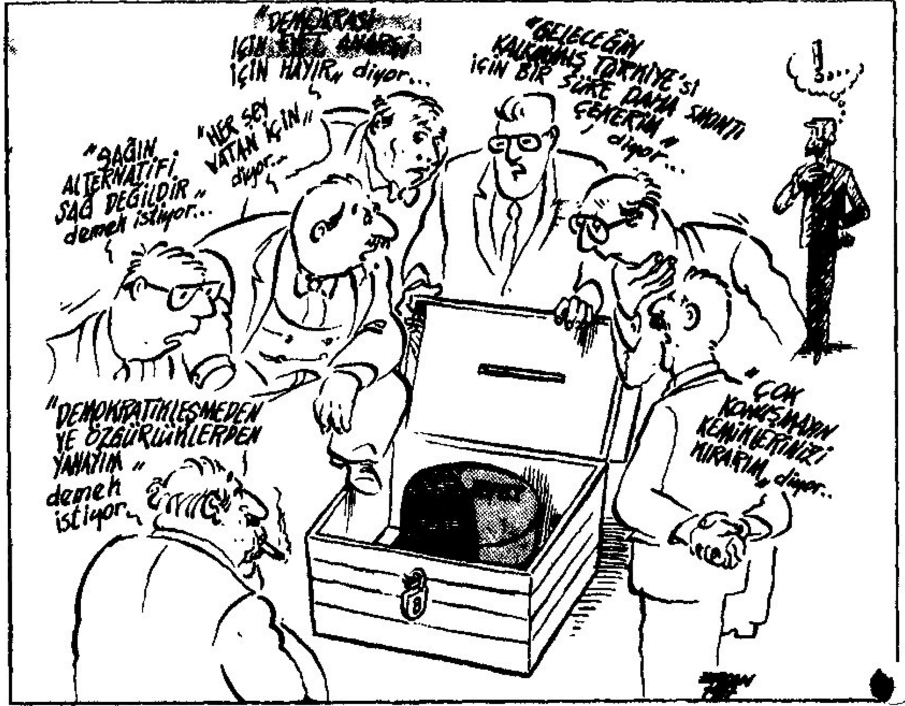
*

1917-1918... 70. Yıldönümünde Büyük Sosyalist Ekim Devriminin Bayrağını her türden oportünist-revizyonist saldırıya karşı Yükseğe Kaldıralım!

Yüksek Seçim Kurulu'nun açıkladığı kesin rakamlara göre, referandum şu sonucu verdi:

Toplam seçmen sayısı: 26 095 630
Kullanılan oy: 24 436 821
Katılma oranı: %93,64
Geçerli oy: 23 347 856
Geçersiz oy: 1 088 965
Geçerli oyların 11 711 461'i EVET
Geçerli oylara oranı: %50.16
Geçerli oyların 11 636 395'i HAYIR
Geçerli oylara oranı: %49,84
Evet / Hayır arasındaki fark:
Mutlak sayı olarak: 75 066
Oran olarak: %0.32 (-ya da binde 32)

*

Böylece sonuç olarak, 12 Eylül'ün askeri faşist cuntasının kendi öncesindeki birtakım "sivil" hakim sınıf politikacılarına koyduğu, ve pratikte 1985'ten bu yana işlerliğini yitirmiş olan 10 yıllık siyaset yasağı resmen —ve "halk oyuna" dayanarak— kaldırılmış oldu.

REFERANDUM SONUÇLARININ ANLAMI

Bu sonuçlar tabii tüm siyasi güçlerce kendilerine göre yorumlandı. Referandum kampanyası boyunca, giderek daha açık bir biçimde "Hayır" çağrısı yapan Özal faşisti ve ANAP için "Hayır" oylarının "Evet" oyları ile hemen hemen eşit sayıda olması; "halkın eskileri" istemediği; ANAP'ın zaferi, "5 atlı bir arabaya karşı yarışan 1 atlı arabanın aldığı mükemmel sonuç" (Özal) vb. olarak yorumlandı.

Çankaya'da "sivilleşmiş" faşist Evren çevresine göre, sonuçlar "Özal'a vazgeçilmez değilsin", Demirel ve eskilere de "özlenen değilsin" mesajını vermişti.(Hürriyet, 8 Eylül)

Bütün referandum süresince "evet" çıkması için didinen hemen tüm boyalı basın, referandum sonuçlarını "halkın sağduyusunun zaferi", "demokrasi ve istikrar" (evet oylarının çokluğu demokrasi istendiğini, hayır oylarının çokluğu da istikrar istendiğini gösteriyordu bu yoruma göre) isteğinin ifadesi olarak yorumladılar.

Referandum kampanyasının hızlı demokrasi havarisi, "kendisi için birşey istiyorsa namert" olduğunu ilan eden bilinen faşist Demirel, referandum sonuçlarını "Yasaklı Türkiye'den yasaksız Türkiye'ye geçildi" biçiminde yorumladı. (10 Eylül'deki basın toplantısından)

"Sol" adına konuşan "Kıbrıs fatihi" Ecevit; ve onunla CHP mirası üzerine kavga yürüten SHP sözcüleri, referandum sonuçlarını "demokrasinin zaferi" olarak yorumladılar.

T"K"P'li sosyal-faşistler referandum sonuçlarını "Özal'ın yenilgisi", "demokrasinin zaferi", "12 Eylül yasaklarının toptan ortadan kaldırılması için bir başlangıç" olarak yorumladı ve çıkardığı bildiride, yeni hedefi "Kasımda ANAP iktidarına son vermek" ve böylece "demokrasi yolunda ilerlemek" olarak belirledi.

TİKP'li Doğu Perinçek, referandum sonuçlarını "maceracı sol" olarak adlandırdığı devrimci güçlere saldırı için kullandı. "Hayır" oylarının Özal'ın "haçlı seferi" olarak nitelediği T"K"P'sinden DYP'sine; TİKP'inden RP'sine; Sosyalist İşçi'den, YeniGündem'den, Yeni Öncü'den SHP'sine kadar uzanan geniş bir cephenin "Evet" propagandasına rağmen %50'ye yakın olmasının "suçlu"su olarak "maceracı sol"u gördüğünü açıkladı. (9 Eylül, Tercüman) Vb.

*

Bu referandumda işçi sınıfı, köylüler, ezilen halk yığınları, ezilen Kürt ulusu ve ezilen milliyetlere sunulan alternatif, "Kırk satır mı/kırk katır mı?" biçiminde sahte bir alternatiftir. Bu yüzden bu referandum sonuçlarını "demokrasinin zaferi" ya da "Özal'ın zaferi"/"demokrasinin yenilgisi" vb. görüp göstermek en baştan sakat olan birşeydir.

Referandum sonuçlarından "sonuç" çıkartırken en başta akılda tutulması gerekli olan şey budur. Hakim sınıfların tüm sözcüleri, ve onların sol maskeli destekçilerinin unuttukları, ve unutturmaya çalıştık-

ları da budur. Onların tümü için, yapılan referandum 12 Eylül rejiminden normal "demokrasiye" geçmenin —en azından— bir adımıdır. Gerçekte ise bu referandum, geçilmekte olan parlamenter demokrasi maskesi geçirilmiş faşizm yönünde atılmış yeni bir adım, demokrasi sahtekarlığında yeni bir adımdan başka birşey değildir.

Buna rağmen, referandum sonuçlarından öğrenilecek şeyler vardır. Bunların bir bölümünü —önem sırasına bakmaksızın— şöyle sayabiliriz:

– Referanduma katılım %93 civarında gerçekleşmiştir. Bu, —para cezası tehdidi bu yüksek katılımda mutlaka rol oynamasına rağmen— Türkiye somutunda yine de oldukça büyük bir katılımdır. Şimdiye dek —mahalli seçimler dışta tutulursa— seçime katılma açısından en yüksek katılım oranlarından biridir.

Bu iki şeyi göstermektedir:

1] Referandumda kitlelerin mitinglere katılımı, mitinglerdeki heyecan unsuru yanında, yüksek katılım oranı da bir yanı ile, —12 Eylül sonrası diğer seçimlerle karşılaştırıldığında— kitlelerin bugün "siyaset" ile daha yakından doğrudan ilgilendiğini gösteren bir olgudur.

2] Ama bu yüksek katılım oranı aynı zamanda, hakim sınıfların demokrasi diye yutturduğu düzenin sınırları içinde bir siyaset anlayışının; düzenin sınırları içinde, düzenin kuralları içinde bir siyasi mücadele anlayışının kitleler içinde hakim olduğunun; yapılan bu referandumun sahtekarlık olduğu, bunun reddedilmesi gerektiği görüşünün kitleler açısından bugün anlaşılmaz, kabul edilmez bir görüş olduğunun da göstergesidir. Kaldı ki, referandumda oy kullanmayan kişilerin tümünün, ve evet hatta önemli bir bölümünün, bilinçli olarak, bu referandum sahtekarlığını reddetmek için oy kullanmadıklarını söylemek de mümkün değildir. Bugün oy kullanmamayı, düzeni protesto/onun seçim sahtekarlığını boykot etme anlamında reddedenlerin sayısı, toplumun çok küçük bir kesimidir. Ama bu küçük kesim, Komünistler açısından siyasi ilerilik yönünden en fazla dikkate alınması gereken kesimlerden biridir.

– Referandumda çıkan EVET oylarının önemli bir bölümü, bugünkü Özal hükümetinin icraatına tepki; bu hükümetin yaptıkları ile hemfikir olmamanın ifadesidir. Soruna böyle yaklaşıldığında; bu faşist hükümetin icraatına duyulan tüm tepkiye rağmen, Türkiye'de kitlelerin önemli bir bölümünün düzen sınırları içinde şimdilik bir süre daha ANAP'a çoğunluk sağlayacak bir tavır içinde olduğu görülmektedir.

EVET oylarının bir bölümü kuşkusuz günlük siyaset kaygısı ile değil, Özal hükümetinin mi icraati/yoksa 1980 öncesi dönem mi daha iyi idi karşılaştırmaları ile değil, demokrasi gereği, yasaksız Türkiye yolunda atılacak küçük de olsa bir adım propagandasının etkisinde kalan kesimin verdiği oylardır. Bunların "evet"ler içinde oranının ne olduğu konusunda bir araştırma yoktur. Ama EVET oyları içinde, devrimci konumlara en yakın olan, ve bu propagandadan en fazla etkilenecek kesim kuşkusuz bu kesimdir.

EVET oylarının bütün propagandaya rağmen bunca az bir farkla kazanması, aslında çok daha büyük bir oran bekleyen EVETçileri önemli ölçüde hayal kırıklığına uğratmıştır. Gerçekten de, referandum öncesi HAYIR oylarının demokrasiye karşı oylar olacağını söyleyenler açısından durum vahimdir!!! Onlara göre bugün Türkiye'de toplumun yarısı demokrasiye karşıdır! Ama gerçek durumun bu olmadığı; HAYIR oylarının büyük bir bölümünün "demokrasiye hayır" değil, Ecevit'e, Demirel'e, Erbakan'a, Türkeş'e hayır; onların yerine Özal gibileri ehven-i şer'dir diyenlerin oyları olduğu açıktır.

Bu kesim, aslında olmayan "soyut" bir demokrasi bakış açısı ile yaklaşıldığında, yasakların sürmesinden yana tavır koyduğunda; EVETçilere göre geri bir konumdadır. Bunların içinde önemli bir bölümü, toplumsal hareketlilikten korkan; diğerlerine göre daha çok devlet yanlısı; 12 Eylül'ün siyasi düzeninde sorun görmeyen; 12 Eylül öncesine, 12 Eylül sonrasını kesin tercih edenlerden oluşmaktadır. Yine de HAYIRcılar içinden bir kesim, Özal/Evren ile Ecevit/Demirel vb. arasında ilkede temelde bir ayrılık olmadığı gerçeğini içgüdüleri ile yakalar durumdadır.

Anlatmak istediğimiz odur ki, ne EVETçi kitleler bütünü ile "demokrasi" dostları/savunucuları safına; ne de HAYIRcı kitleler bütünüyle demokrasi düşmanı saflara yazılamaz.

– Referandum sonuçları, bir yanı ile 12 Eylül tipi bir faşist rejimin aldığı onayın 3 yıl içinde OLAĞANÜSTÜ ölçüde azaldığının, 1982 Anayasasına 1983'te verilen %92 desteğin, 1987 Eylülünde %50'lere düştüğünün açık göstergesidir. Ama diğer yanı ile de, 12 Eylül faşist cuntasının "sivilleşme" ve "demokrasiye geçme" operasyonu sahtekarlığının önemli ölçüde tuttuğunu da göstermektedir sonuçlar.

Demirel ve Ecevit'li, "demokratik" yarış-

malı, parlamenter demokratik maskeli bir faşist rejim, bugün hakim sınıfların uzun erimli çıkarları açısından, zamanını doldurmuş, görevini tamamlamış 12 Eylül tipi çok açık askeri bir faşist rejime göre daha yararlıdır.

– Referandumda ortaya çıkan %4'ü geçen geçersiz oyların önemli bir bölümü bilinçli olarak geçersiz kılınmış oylardır. Bunların bir bölümü düzen çerçevesi içinde, ve düzeni korumak, referandumun gereksizliğini protesto etmek gibi kaygılarla verilmiş oylardır. (Metin Toker gibileri bu yönde çağrı yaptılar.) Bir bölümü ise bu düzene karşı olanların bu tavrını belgelediği, bilinçli olarak düzene karşı bir devrimci tavrın ifadesi olan oylardır. Bunların da bu kesim içindeki payının ne olduğunu tespit etmek için bir araştırma yoktur. Ama bu bölüm de çok küçük de olsa; aynı bilinçli olarak oy kullanmayanlar gibi; siyasi ilerilik açısından Komünistlerin en fazla dikkate alması gereken kesimlerden biridir.

– Referandum sonuçlarının bir başka ilginçliği, istisnalar dışında hemen bütün Türkiye Kürdistanında evetlerin hayırlara ağır basması olgusudur. Bu, Kürdistan'da bugünkü hükümetin icraatlerinden hoşnutsuzluğun boyutlarını göstermesi açısından ilginçtir. Ama diğer yandan çözümün kitleler açısından hala düzen sınırları içinde görüldüğünün de bir ifadesidir.

– Bir başka sonuç, ANAP'ın giderek kurumlaşması/partileşmesi olgusudur. ANAP'ın 12 Eylül icazetli diğer partiler gibi sönüp yokolacağı hesaplarının yanlışlığı, "tapulu arazi üzerine kurulmuş gecekondu olduğu" (Demirel) bu referandum sonuçlarında ortaya çıkmıştır. 7 Eylül'de ANAP'ın silinip gideceği propagandalarının boşluğu çıkmıştır ortaya.

Referandum propagandasını ANAP'ı yıkma propagandasına dönüştüren ve kendisini iktidar alternatifi olarak tanıtan Demirel'in "Yeni" Partisi, aslında referandumdan hiç de hesapladığı kadar kârlı çıkmamıştır. Özal/Demirel arasındaki, boyalı basının deyimiyle "sağın patronu kim olacak" dalaşı, şimdilik sonuçlanmamıştır. Ama Özal'ın bu referandumda un ufak olacağı hesapları boş çıkmıştır. Demirel efsanesi önemli bir darbe yemiştir. Gerçek hesaplaşma şimdilik erken seçime kalmıştır. Kimin gerçek gücünün —kitleleri kandırıp peşine takma açısından— ne kadar olacağı o zaman kesin bir görünüm kazanacaktır.

REFERANDUM ERTESİ YENİ "ERKEN SEÇİM" SAHTEKARLIĞI

Hakim sınıfların bugünkü faşist Özal hükümeti, kendisi açısından en iyi bir zamanlama ile erken seçime gidileceğini ilan etti. Bu ilan Özal'ın ağzından, referandum seçimi kapandığı anda, henüz sayım başlamadan yapıldı.

Böylece, Evet oylarının Hayırlara fark atması halinde bile —ki kampanyanın son döneminde Özal ve çevresi de %40 Hayır oyunu bile kendileri için başarı olarak yorumlayabilecek açıklamalara başlamışlardı— dikkatler referandum sonuçlarından çok, erken seçim üzerinde yoğunlaşacak; olası bir referandum başarısızlığının üzeri örtülecekti.

Hayırların Evetlere göre daha çok çıkması halinde ise, bu Hayırların önemli bir bölümünün bir genel seçimde ANAP'a gideceği varsayıldığında, bu ANAP'ın gücünü gösterecek, özellikle Demirel'in Yeni Partisi, ama yalnızca o değil, tüm Evetçi muhalefetin yenilgisinin hemen ertesinde yapılacak bir genel seçim ANAP'a beş yıl daha iktidar kapısını aralayacaktı. Sonuç nasıl olursa olsun, erken genel seçim hem ANAP açısından, hem de artık hakim sınıflar açısından bile meşruiyeti iyice tartışılır hale gelmiş olan Meclisin yenilenmesi açısından gerekli hale gelmişti. ANAP için bu, erken seçimin referandum ertesi mümkün olan en erken tarihte olması, alınması yeniden kaçınılmaz hale gelen 'krizin yükünü emekçilerin sırtına bindirme' ekonomik tedbirlerinin geciktirilmemesi; referandum nedeniyle ortaya çıkan cepheleşmede Hayır oylarını ANAP'lılaştırma için kampanyanın durmadan sürdürülmesi vb. açılarından en avantajlı olandı.

Erken seçim ilanının referandum oylaması bittikten, sayıma başlanmadan önce yapılması ise ayrı bir gösteri; hakim sınıfların siyaset dalaşında Özal'ın eski ustalarından epey şey öğrendiğinin göstergesi idi.

Bugünkü iktidar partisi ANAP derhal bir yasa tasarısı hazırlayarak Meclise sundu.

Bu yasa yalnızca erken seçimin 1 Kasım'da yapılmasını değil, artık yaz-boz tahtasına çevrilmiş olan, ve şimdiye dek her seçimde ANAP'ın kendine uygun bir biçimde değiştirdiği seçim sisteminde de bazı yeni değişiklikleri öngörüyordu. Bunlardan en önemlisi, bir partinin bir milletvekilliği kazanabilmesi için Türkiye genelinde %10 oy alma şartına; 6'dan fazla milletvekili çıkaracak bölgelerde milletvekili

çıkarabilmek için oyların en az %20'sini almak şartının eklenmesi idi.

Böylece büyük şehirlerde %20 altında oy alan bir partinin —Türkiye genelinde %10 oy toplamış olsa bile— o büyük şehirden milletvekili çıkarması imkansız kılınıyordu. Bunun yanında propaganda süresi, zaman azlığı gerekçesiyle 10 günle sınırlandırılarak, ANAP dışındaki partilerin radyo ve televizyon aracını kullanması kısıtlanıyordu.

Seçim kanununun özellikle bu maddeleri, ve seçim tarihinin 1 Kasım yapılmak istenmesi, hakim sınıfların ANAP dışındaki partilerinin büyük tepkisini çekiyor, BOYKOT lafları DYP, DSP-SHP sözcülerince Meclis görüşmelerinde, yapılan açıklamalarda yüksek sesle dile getiriliyordu.

Diğer hakim sınıf partilerinin tüm gürültülü boykot tehditlerine rağmen, Özal ANAP'ı referandum sonuçlarının da sağladığı rahatlıkla, yasa teklifini hiçbir değişiklik yapmadan Meclise sunuyor, ve kendi oyları ile kabul de ettiriyordu.

Hakim sınıfların 'muhalif' partileri bu "baskın", bu "oldu-bitti" karşısında bir gün süren bir boykot tehdidi ertesinde, SHP'den başlamak üzere seçime katılacağını açıklıyor; ümidini Evren faşistince "adil ve eşit seçim ilkesine ters" (İnönü) bu seçim yasasının veto edilmesine bağlıyor; güya en anti-militarist Demirel'in Yeni Partisi cunta şefinden "demokrasi savunması" yönünde merhamet dileniyordu.

Gelinen son noktada Evren faşisti, hakim sınıfların ANAP dışındaki partilerinin tepkisini çekme pahasına, "Evren-Özal anlaştı", "Evren, Özal'ın kuyruğuna takıldı" vb. laflar pahasına, bir gün süren "inceleme" sonrası ANAP'ın erken seçim yasasını onayladı. Yasa, 12 Eylül'ün 7. yıldönümünde resmi gazetede yayınlanarak yürürlüğe girdi.

Yani 1 Kasım'da erken seçim var!

Bu seçime hakim sınıf partileri, 12 Eylül sonrasında ilk defa yasaksız giriyor. Yasak artık hakim sınıfların siyasi temsilcilerinden şu veya bu siyasetçiye resmen siyasetin yasaklanması şeklinde değil; seçilmek için —istikrar adına— konan yüksek barajlarla var.

İşçi sınıfı üzerinde, emekçi yığınlar üzerinde, Kürt ulusu üzerinde, ezilen milliyetler üzerinde yasaklar ise, en ağır biçimleriyle berdevam.

Demirel efendinin kendi üzerindeki yasaklar kalkar kalkmaz varıldığını iddia ettiği "Yasaksız Türkiye"deki bazı yasakları hatırlatmakta, Türkiye'de demokrasi diye yutturulan faşizmin gerçek yüzünü göstermek açısından yarar vardır.

Demirel gibilerinin "Yasaksız Türkiye" sinde:

– İşçi sınıfının siyasi örgütlenmesi; Komünist Partisi ve komünist propaganda yasaktır!
– Kürt ulusunun ayrı devlet kurma hakkı Anayasa ile yasaktır!
– Ezilen milliyetler, "vatanı ve milleti ile bölünmez" olduğu söylenen Türkiye Cumhuriyeti sınırları içinde, her türlü milli hakkından yoksundur!
– İşçilerin sendikal örgütlenme hakkı olağanüstü ölçüde kısıtlıdır!
– Köylülerin, ve diğer tüm emekçilerin sendikal, kooperatif vb. örgütlerinin "siyaset yapması" yasaktır!
– Türkiye'de yüzlerce Komünist, ilerici, devrimci kitap, gazete, dergi yasaktır!
– Yüzlerce Komünist, devrimci, ilerici "Türkiye Cumhuriyeti vatandaşlığı"ndan atılmıştır.
– Onbinlerle Komünist, devrimci, yurtsever zindanlarda; işkence altında vb.dir.

Yasaksız Türkiye'ye varıldığı öyle büyük bir palavradır ki, bu laf üzerine hakim sınıfların "Hürriyet" gazetesi bile şu dökümü yapmak zorunda kalmıştır:

• ***İşçi sendikasının siyaset yapması yasak.***
• *İşçinin bir partiye girmesi yasak.*
• ***Miting ve yürüyüşe katılması yasak.***
• *İşçinin serbestçe sendika seçmesi yasak.*
• ***KİT'lerde işçinin yönetime katılması yasak.***
• *Grev sırasında türkü söylemek, halay çekmek, ıslık çalmak, grev çadırı kurmak yasak.*
• ***Grev yapılan işyerinde üretimi bütünüyle durdurmak yasak.***
• *Toplu iş sözleşmesi görüşmelerinde kıdem tazminatını 30 günün üstüne çıkarma talebinde bulunmak yasak.*
• ***Üniversite bahçelerinde kızla oğlanın el ele dolaşması yasak.***
• *Üniversitelerde okuyanların da okutanların da sakal bırakması yasak.*
• ***Üniversiteye türban ve başörtüyle gitmek yasak.***
• *Üniversite profesörünün YÖK'ten izin almadan eleştiri yapması yasak.*
• ***İşçilerin toplu sözleşmelerde işverenden dört ikramiyeden fazla ikramiye istemesi bile yasak...***
• *Sıkıyönetimin görevden aldığı profesörler, doçentler ve öğretmenlerin göreve geri dönmesi yasak.*
• ***Üniversite öğrencisinin "tek tip dernek" dışında dernek kurması yasak.***
• *Dernek kurması yasak olan üniversite öğrencisinin **"İyi ahlak derneğine"** girmesi bile yasak...*
• ***Öğretmenlerin de dernek kurmaları ve bir başka derneğe üye olmaları yasak.***
• *Memurların da dernek kurması ve bir başka derneğe üye olması yasak...*
• ***Memurların, memurluklarından istifa etmeden bir siyasi partiye girmesi, onun için çalışma yapması yasak...***
• *Başbakan'dan izin almadan KİT yöneticilerinin fabrikadaki işçi sayısını söylemesi bile yasak.*
• ***Validen izin almadan bir okul müdürünün okuldaki öğrenci sayısını gazeteciye söylemesi yasak...***

İşte böyle bir Türkiye'de yapılacaktır erken seçim.

Şimdi iki ay daha hakim sınıfların sözcüleri, Özal'ın deyimi ile "halkın kafasını şişirmeye" devam edecek, oy avcılığını sürdüreceklerdir.

Bu seçimlerde işçi sınıfına, köylülere, tüm emekçi sınıflara, ezilen Kürt ulusuna, ezilen milliyetlere hakim sınıfların sunduğu "seçim alternatifleri" gerçekte şudur: 1980 12 Eylül öncesinin MC tipi hükümetleri ile mi; "Kıbrıs fatihi", barış güvercinli sosyal-şöven, lafta faşizme karşı, gerçekte faşist Ecevit'in DSP'si, veya SHP gibi hükümetleri ile mi; yoksa şimdiki Özal hükümeti ile mi; ya da bunların şu veya bu biçimde bir koalisyon hükümeti ile mi EZİLMEK, SÖMÜRÜLMEK, ZULÜM ALTINDA İNLEMEK istersiniz? SEÇİN!

O BU SEÇİMLERDE İŞÇİ SINIFINA, KÖY-
O LÜLERE, TÜM EMEKÇİ SINIFLARA, E-
O ZİLEN KÜRT ULUSUNA, EZİLEN MİL-
O LİYETLERE HAKİM SINIFLARIN SUN-
O DUĞU "SEÇİM ALTERNATİFLERİ" GER-
O ÇEKTE ŞUDUR: 1980 12 EYLÜL ÖNCE-
O SİNİN MC TİPİ HÜKÜMETLERİ İLE Mİ;
O "KIBRIS FATİHİ", BARIŞ GÜVERCİNLİ
O SOSYAL-ŞÖVEN, LAFTA FAŞİZME KAR-
O ŞI, GERÇEKTE FAŞİST ECEVİT'İN DSP'
O Sİ, VEYA SHP GİBİ HÜKÜMETLERİ
O İLE Mİ; YOKSA ŞİMDİKİ ÖZAL HÜKÜ-
O METİ İLE Mİ; YA DA BUNLARIN ŞU
O VEYA BU BİÇİMDE BİR KOALİSYON
O HÜKÜMETİ İLE Mİ E Z İ L M E K,
O S Ö M Ü R Ü L M E K, Z U L Ü M
O A L T I N D A İ N L E M E K İS-
O TERSİNİZ? SEÇİN!

O İŞTE 1 KASIM ERKEN SEÇİMİNDE
O HALK YIĞINLARININ VERECEĞİ OY-
O LARI İLE G E R Ç E K T E SEÇE-
O CEĞİ BUDUR! KIRK KATIR MI, KIRK
O SATIR MI? VEBA MI / KOLERA MI?
O BU SEÇİMDE YAPILACAK TERCİH
O BUDUR!

Açıktır ki, hakim sınıfların tüm sözcüleri durumun hiç de böyle olmadığını; her biri kendi iktidara geldiğinde durumun günlük-güneşlik, Türkiye'nin demokratik olacağını vb. anlatacaktır. Ama anlattıkları, şimdiye dek hep olduğu gibi, "büyüklere masal"lar olacaktır.

Evren/Özal ikilisinin yönetimi ile; Demirel/Erbakan/Türkeş'in yönetimi; ya da İnönü ve Ecevit'in yönetimi arasında ilkede fark yoktur. Bunların her biri Türkiye'de emperyalizmin ve uşaklarının faşist diktatörlüklerini —şu veya bu biçimde— sürdüren yönetimler olacaktır. BUNLARIN HER BİRİ emperyalizmin ve uşaklarının; komprador patronların, toprak ağalarının, tefeci tüccarların, vurguncuların siyasi sözcüleridir. Aralarındaki dalaşmalar her birinin özel olarak savunduğu şu veya bu emperyalist gücün, şu veya bu tekelin çıkarlarının dalaşıdır. Ve onlar bu dalaşı —halk yığınlarını bu dalaşta kendi peşlerine takmak için— her zaman "demokrasi mücadelesi", "halkın refahı mücadelesi", vb. olarak gösterirler. Buna kanmamak gerekir.

Bize, hakim sınıflar arasındaki dalaşın, "halk" yığınlarının çıkarları için yürütülen bir mücadele olduğu masalını anlatan yalnızca hakim sınıfların doğrudan partileri ANAP'lar, DYP'ler, SHP'ler, DSP'ler vb. değildir.

Başta Rus sosyal-emperyalizminin yeminli uşağı, şimdi "yenilikçi" görünümlü T"K"P olmak üzere bir dizi revizyonist parti; başta kötü ünlü Doğu Perinçek, Murat Belge gibi Legal Sosyalistler olmak üzere, bir dizi sahte Marksist; T"K"P'nin ideolojik yönlendiriciliğinde olan bir dizi oportünist örgüt de, hakim sınıfların bu iktidar dalaşında işçi sınıfını, emekçi yığınları hakim sınıfların bir kesiminin kuyruğunda taraf olmaya çağırıyor.

Onların yığınları inandırmaya çalıştığı teslimiyetçi, reformist, pasifist mantık şu: Bugün Özal/Evren diktatörlüğü faşizmin temsilcisidir. Özal/Evren'i alaşağı etmek birinci görevdir. Özal/Evren karşısında olanlar birleşmeli, onları devirmelidir. Bu, demokrasi yolunda atılmış önemli bir adım olacaktır(!).

T"K"P'li revizyonistlerin başını çektiği bu mantıkta, Evren/Özal/Türkeş dışındaki tüm güçler demokrasi cephesinin parçalarıdır.

Referandum bağıntısında bu sosyal-faşistler şunları yazıyordu:

> "TKP ülkemizde insan hakları, demokrasi ve özgürlük adına bu referandumda bütün yurttaşları EVET oyu kullanmaya çağırıyor. TKP eski başbakanlardan Ecevit'in ortak bir demokrasi ve Anayasa temelinde sağ ve sol güçlerin eylem birliği ve dayanışma önerisini destekliyor. Komünistler olarak SHP, DSP, DYP ve RP'nin İstanbul il başkanlarının ortak toplantısını selamlıyor ve bütün gücümüzle destekliyoruz. [Tanrı işçi sınıfını böyle naylon komünistlerden korusun!!! —BN] Referandumda evet için eylem ve güç birliği bütün yurt çapında yayılmalıdır. Bu eylem ve güç birliğinden hiçbir sol örgüt dışlanmamalı ve kendini dışlamama-

lıdır, diyoruz. Demokrasi için referandumda EVET!" ("Atılım", sayı 206, s. 18; "Demokrasi için referandumda evet")

Derdi SHP-DSP-DYP-RP gibi partilerin oluşturduğu "demokrasi cephesi"nden dışlanmamak olan T"K"P'nin seçimlerde yapacağı (ve de yaptığı) çağrı bellidir:

"Demokrasi" için "demokrasi cephesi"nin partilerine —yani ANAP dışındaki partilere— oy verin!!!

Naylon değil gerçek Komünistlerin ise bu seçimlerde yapacakları; referandumda olduğu gibi, ulaşabildikleri tüm yığınlara, başta da işçi sınıfına, bu seçimlerin demokrasi ile ilgisi olmadığını; yapılacak tercihlerin hiçbirinin işçi sınıfı ve emekçiler lehinde tercihler olamayacağını anlatmak; yığınların hakim sınıflar tarafından da zorunlu olarak siyaset içine çekildikleri SEÇİM KAMPANYASInı, DEVRİMİ, SOSYALİZMİ, KOMÜNİZMİ PROPAGANDA ETMEK için kullanmak olacaktır.

Gerçek Komünistler, başta işçi sınıfı olmak üzere, ulaşabildikleri tüm kesimler içinde şunların propagandasını yapacaklardır:

O BİZ TÜRKİYE'DE SOSYALİZMİN YO-
O LUNU AÇMAK İÇİN GERÇEK DEMOK-
O RASİ İSTİYORUZ.

O TÜRKİYE'DE DEMOKRASİ İSTEYEN:

O – HER TÜRLÜ EMPERYALİZME KARŞI
O OLMAK, TUTARLI ANTİ-EMPERYALİST
O TAVIR TAKINMAK ZORUNDADIR. HEM
O EMPERYALİZMDEN YANA, HEM DE DE-
O MOKRASİDEN YANA OLMAK MÜMKÜN
O DEĞİLDİR.

O – TÜM EZİLENLERİN ÖRGÜTLENME
O ÖZGÜRLÜĞÜNDEN YANA OLMAK, BU
O ALANDAKİ HER TÜRLÜ SINIRLAMA-
O LARA, KISITLAMALARA KARŞI OL-
O MAK ZORUNDADIR.

O – LOKAVTA KARŞI OLMAK ZORUN-
O DADIR.

O – SENDİKAL ÖRGÜTLENMEYE KONAN
O HER TÜRLÜ SINIRLAMALARA KARŞI
O OLMAK ZORUNDADIR.

O – TOPRAK AĞALIĞININ, TOPRAK KÖ-
O LELİĞİNİN YOKEDİLMESİNDEN YANA
O OLMAK ZORUNDADIR.

O – KÜRT ULUSUNUN AYRILMA HAK-
O KINDAN, TÜM EZİLEN MİLLİYETLERE
O TAM HAK EŞİTLİĞİNDEN YANA OL-
O MAK ZORUNDADIR.

O – KIBRIS'IN KUZEYİNDEN İŞGALCİ-
O FAŞİST TÜRK ORDUSUNUN DERHAL
O GERİ ÇEKİLMESİNDEN YANA OLMAK
O ZORUNDADIR.

O – KADIN-ERKEK ARASINDA TAM HAK
O EŞİTLİĞİNİN SAĞLANMASINDAN YANA
O OLMAK ZORUNDADIR.

O – İLERİCİ-DEVRİMCİ BASIN ÜZERİN-
O DEKİ TÜM BASKI VE SANSÜRÜN KALK-
O MASINDAN; BİLİM ÜZERİNDEKİ TÜM
O BASKI VE KISITLAMALARIN KALDI-
O RILMASINDAN; EĞİTİMDE TAM EŞİT-
O LİK VE ÖZGÜRLÜKTEN; YÖK VB.NİN
O TÜMÜYLE TASFİYESİNDEN YANA OL-
O MAK ZORUNDADIR.

O – TÜM DEVRİMCİ TUTUKLULARIN
O DERHAL SALIVERİLMESİNDEN YANA
O OLMAK ZORUNDADIR.

O – İŞKENCEYE SON VERİLMESİNDEN,
O İŞKENCECİLERİN EN AĞIR ŞEKİLDE
O CEZALANDIRILMASINDAN YANA OL-
O MAK ZORUNDADIR.

O BUGÜN SEÇİME GİREN PARTİLERİN
O HİÇBİRİ; VE O PARTİLERİ DESTEKLE-
O YEN HİÇBİR SİYASİ GÜÇ, GERÇEK DE-
O MOKRASİ SAVUNUCUSU DEĞİLDİR.

O BU SEÇİMİN TEK ANLAMI, İŞÇİLERİN
O KÖYLÜLERİN KENDİNİ EZECEK VE SÖ-
O MÜRECEKLER ARASINDA TERCİH YAP-
O MASIDIR!

O İŞÇİLER, KÖYLÜLER, TÜM EMEKÇİ-
O LER, KÜRT MİLLETİ, VE EZİLEN MİL-
O LİYETLER BU SAHTEKARLIĞA HAYIR
O DEMELİDİR! BÖYLE BİR TERCİHİ RED
O ETMELİ; N E K I R K K A T I R/
O N E K I R K S A T I R, N E
O V E B A / N E K O L E R A . . .
O BİZ KENDİ İKTİDARIMIZI İSTİYORUZ,
O VE ONU ER GEÇ KURACAĞIZ DEMELİ-
O DİR!

*

Açıktır ki, bugünkü şartlarda, bunu bu bilinçle söyleyecek olanlar bütün toplum içinde henüz bir avuç öncü unsurdur. Ama bu propagandayı yapmak; seçimleri bu propaganda için kullanmak; ve bu propaganda temelinde en başta işçi sınıfının ileri unsurlarını günün temel görevi olan BOLŞEVİK PARTİ İNŞASI ÇALIŞMASIna katmak için kazanmaya çalışmak, komünistlerin görevidir.

Demokrasi, işçi sınıfının sosyalizme ilerlemek için hava gibi, su gibi ihtiyaç duyduğu birşeydir. Ama işçi sınıfına demokrasinin sahtesi değil, gerçeği gereklidir. Bu ise Türkiye'de ANCAK VE YALNIZ DEVRİM ile, işçi sınıfının önderliğinde, işçi-köylü temel ittifakına dayanılarak gerçekleştirilecek Demokratik Halk Devrimi ile kazanılabilir, ve mutlaka kazanılacaktır.

(Devamı s.39'da)

«Hava isyancı işçi hareketine gebe»

"Grevcinin sağlamlığı günde yüz kere deneyden geçmektedir ve o hala ayaktadır. Bir tek inatçı fabrika sahibine boyun eğdirmek için bunca çileyi çekmeye hazır olan insan, bir gün gelecek tüm burjuvazinin gücünü yerle bir edecektir."
(Engels, "İngiltere'de İşçi Sınıfının Durumu", "Sendikalar Üzerine"de, Bilim Yayınları, s.27)

12 Eylül 1980 askeri faşist hareketinin olduğu 1980 yılı içerisinde 9,5 aylık sürede yaklaşık 400 işyerinde 70 bine yakın işçi grevde idi. Grevdeki işçi sayısının hemen hemen iki katı işçi de eylülün sonuna doğru greve çıkacaktı.

12 Eylül 1980 askeri faşist harekatı, iktidara bütünüyle el koyuşunun en temel nedenlerinden biri olan işçi hareketini durdurma hedefine kısa sürede ulaştı.

12 Eylül 1980'den 1984 yılına kadar geçen süre, işçiler için bütünüyle koyu faşist terör yılları oldu. İşçiler, "taşların bağlandığı, itlerin salındığı" bu yıllarda hiçbir atılım yapamadılar, yapacak fırsata sahip olmadılar. Bu dönem, "iş barışı"nın tam anlamıyla yaratıldığı, işçilerin bir tek grev yapamadığı, grev yapılmasının bütünüyle yasaklandığı bir dönemdi. 1982 Anayasası ile işçi hareketi üzerindeki faşist terör bütünüyle yasalaştırıldı.

Örneğin, 1961 faşist Anayasasında da var olan, grevin yasak olduğu işkollarının sayısı 1982 Anayasası ile genişletildi. Sendikalı işçilerin %50'sinin çalıştığı, yaklaşık 562 000 işçinin istihdam edildiği toplam 11 işkolunda [Petrol (26 bin işçi), madencilik (90 bin işçi), bankacılık (63 bin işçi), enerji (107 bin işçi), eğitim (30 bin işçi), kara taşımacılığı (26 bin işçi), deniz yolu taşımacılığı (26 bin işçi), deniz taşımacılığı (11 bin işçi), sağlık (16 bin işçi), milli savunma (34 bin işçi) ve belediye (33 bin işçi) işkollarında] grev yapmak yasaklandı. Bu işkollarında çalışan işçilerin ücretleri, "Yüksek Hakem Kurulu" adlı yeni oluşturulan kurumun "insafına" bırakıldı.

Bu insaf(sızlık)ın, İstanbul Ticaret Odası'nın yaptığı hesaplara göre, gerçek durumu yansıtmaktan uzak istatistik görüntüsü şöyle:

REEL NET ASGARİ ÜCRET:

1963	Ocak 1980	Ocak 1987
311 TL	160.85 TL	139.52 TL

*

"Petrol-İş Araştırma Servisi'nin yaptığı '1986 Yılı Araştırması'na göre, 1979 yılındaki işçi ücretlerini '100' sayacak olursak, bunun 1984'teki gerçek değeri 66.8'e indi. Buna karşılık aynı süre içinde işverenlerin kârı 100'den 527,3'e çıktı. Yani beş misli büyüdü. Hele bir yıl sonra yani 1985'te on misline yani 1071.5'e yükseldi." ("Hürriyet", 3 Ağustos '87)

*

1987 Ağustos ayı veri alındığında, çalışanların alım güçlerinin 1980 yılı düzeyine ulaşabilmesi için, Türk-İş'e göre ücretlerin %215-220 artması gerekmektedir.

*

1980'li yılların ortalarına gelindiğinde, proleterlerin elinden yalnızca daha önce sahip oldukları, mücadele ile kazandıkları her türlü yasal hak alınmakla kalınmamıştı, işçiler ekonomik olarak da dayana bilecekleri en son sınıra getirilmişlerdi. Mücadeleden başka yol yoktu. Öyle de oldu.

1984'te 4 işyerinde toplam 561 işçi, 1985'te 22 işyerinde toplam 2410 işçi ve 1986'da (temmuz ayına kadar) 17 işyerinde toplam 1595 işçi, çekine çekine de olsa, gelişecek mücadelenin habercileri olarak greve çıktılar.

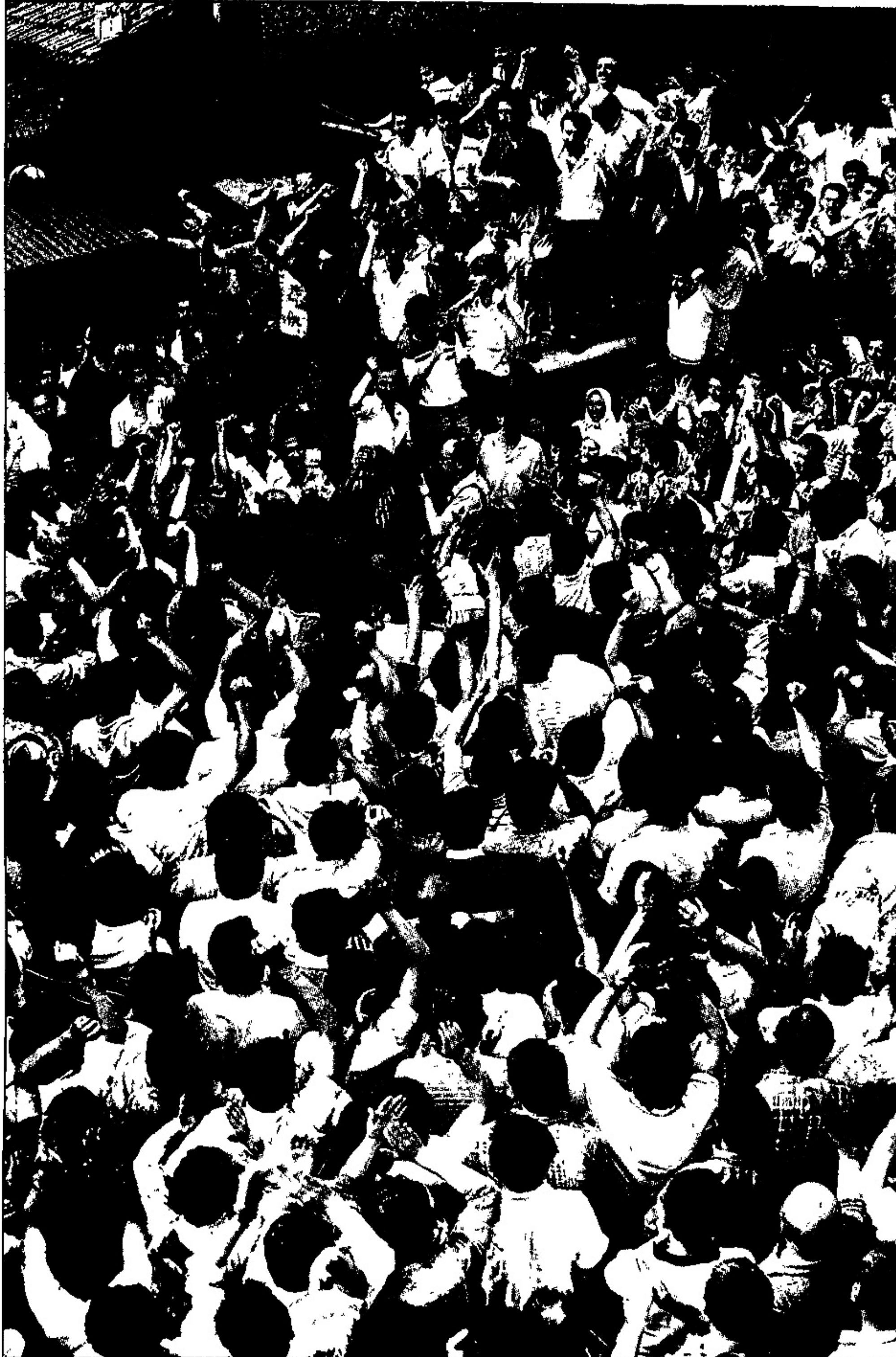
12 Eylül 1980 sonrasının ilk büyük grevi 18 Kasım 1986'da Netaş'a bağlı Ankara, İstanbul ve İzmir'deki üç işletmede 2600 işçinin başlattığı grev oldu. Netaş grevi 93 gün sürdü. Grev süresince, meslek öğrenimi gören çırak öğrencileri çalıştırarak devletin grev kırıcılığı yapmasından (Netaş'ın %49 hissesi bir devlet kuruluşu olan PTT'ye ait), grevdeki birçok işçinin polis tarafından tutuklanmasına vb. kadar işçiler üzerinde çok yönlü baskılar uygulandı. Grevin 93. gününde imzalanan sözleşme ile sendika ağaları yine ihanet politikasını

için %75, ikinci yıl için %55 ücret zammı yerine, birinci yıl için %40,5, ikinci yıl için ise %30 ücret zammında anlaştılar. Grev sonrasında, grevde aktif olan işçileri cezalandırmak, diğer işçilere de gözdağı vermek amacıyla 158 işçi işten atıldı.

İşçiler kazandıklarına zafer diyemezdi ama, yenilmemişlerdi de. Üç ay boyunca direnmişlerdi, yalnız olmadıklarını görmüşlerdi. Diğer işletmelerdeki sınıf kardeşleri grevi desteklediklerini açıklıyorlardı. Grev süresince esnaf, alım fiyatından işçilere mal satarak greve yardımcı oluyordu vb.

Netaş grevinin başlamasından kısa süre sonra Dora işletmesinde 130 işçi, Derby lastik fabrikasında 1300 işçi ücret zammı, yakacak parasının, izin ve bayram parasının arttırılması talepleri ile greve gittiler.

1987 yılının ilk grevi Kütahya'da başladı. Kümaş Manyezit İşletmelerinde çalışan, Türk Maden-İş'e bağlı 485 işçi 30 Aralık 1986'da grev kararı aldı. Şeker Sigorta'da 14 Ocak 1987'de 159 işçi grev başlattı. Şubat 87'de yaklaşık 4200 işçi grevde idi.

LOKAVTI PROTESTO Deri-İş Sendikası'na üye 3 binden fazla işçi Kazlıçeşme'deki fabrikalar ile işveren sendikası binası önünde toplanarak Deri İşverenleri Sendikası' nın 117 işyerinde aldığı lokavt kararını protesto etti.

Altı bin kişinin çalıştığı THY işyerinde Şubat ayı sonunda grev kararı alındı. Mart ayında sözleşme imzalandı. Petrol-İş'e bağlı 22 jzel sektör işyerinde, 16'sı 18 Mart'tan itibaren olmak üzere 4282 işçi grev başlattı. (Bu işyerlerinin 8'i İstanbul'da, 2'si İzmir'de, 3'ü Gebze'de, 2'si Bursa'da, birer de Mersin, Adana, İskenderun ve Ankara'dadır.) Petrol-İş'e bağlı greve çıkan işletmelerin sayısı 31 Mart'ta 57'ye, işçilerin sayısı da 9000'e çıktı.

- Otomobil-İş'e bağlı 9 işyerinde 598 işçi Nisanda;
- Basın-İş'e bağlı 6 işyerinde 443 işçi Mayısta
- Türk Maden-İş'e bağlı bir işyerinde 2600 işçi 10 Haziran'da;
- Öz Gıda-İş'e bağlı 40 işyerinde 1218 işçi 11 Haziran'da;
- Doğu İlaç Fabrikasında 162 işçi 23 Haziran'da;
- Deri-İş'e bağlı 124 işyerinde 3500 işçi kademeli olarak 24 Haziran'da;
- Konya Seydişehir Alüminyum Fabrikası'nda 5400 işçi Temmuz başında;
- Migros satış mağazalarında ve depolarında 1100 işçi 20 Ağustos'ta;

greve çıktılar.

Greve gidilen işletmelerin yanısıra, grev kararı alınan ve fakat ya grev başlamadan imzalanan sözleşme nedeniyle, ya da işverenin veya devletin mahkemeye başvurup grev yasağı çıkarttırarak yasakladığı, ya da sendika ağalarının ihaneti yüzünden grevin başlatılamadığı birçok işletme vardı.

Grevlerin dışında yer yer işi yavaşlatma; işi durdurma vb. şeklinde direnişler (İETT şoförlerinin direnişi), pahalılığa karşı açlık grevleri, Türk-İş'in düzenlediği ve polis tarafından engellenen Meclis'e yürüyüş (Mart 1987), "Ekmek, Özgürlük ve Barış" adlı Samsun mitingi (Nisan 1987) ve 25 000 kişinin katıldığı aynı aydaki Kocaeli mitingi gibi eylemler de yapılmıştır.

İster grev kararı alınıp grevin başlatılmadığı işletmelerdeki olsun, isterse grevin başlatıldığı işletmelerdeki olsun işçilerin hepsinin ana talepleri; ücret zammı, giyecek-yiyecek-evlenme yardımlarının, kıdem tazminatlarının arttırılması, fazla mesailerin kısaltılması gibi ekonomik taleplerdi.

Verdiğimiz bilgideki eksikliklere rağmen, bu bilgi bile işçi hareketinin gelişim yönünü, seviyesini, taleplerini, işçilerin bilinç seviyesini göstermek için yeterlidir:

* Sürekli gelişme gösteren ve direnç kazanan bugüne kadarki grevlerin talepleri ekonomik istemlerle sınırlıdır. Grevler çoğunlukla sendika ağalarının kontrolünde, yasal sınırların dışına çıkmayan, en iyi halde yürürlükte olan sendika, grev ve toplu sözleşme yasalarını şurasındanburasından zorlayan eylemler olmuştur. Yakın gelecekteki grevler de ekonomik taleplerin dar alanını pek aşamayacaksa da, gelişme mutlak olarak, her grevdeki işçinin tepesine dikilen faşist yasaların değiştirilmesi talebine doğru kayacaktır. Şimdiden bunun güçlü işaretleri vardır. Bu anayasa ve yasa değişiklikleri en genel biçimi ile şu alanlarda yoğunlaşacaktır: Sendikalar, Toplu Sözleşme, Grev ve Lokavt Yasası, 1475 sayılı İş Yasası, referandum hakkının (işyerleri için) yasallaştırılması, sendikalara getirilen %10 barajının kaldırılması, grev hakkının tüm çalışanlara eksiksiz tanınması, hak grevi, dayanışma grevi, genel grev üzerindeki yasakların kaldırılması, SSK yasası, kıdem tazminatı ve asgari ücretin yeniden düzenlenmesi...

* Tek tek fabrika düzeyinde "kendi" sömürücüsüne karşı grev aracılığı ile mücadele yürüten işçi, aynı iş dalında grev ilan edilmeyen işyerlerindeki patronların da lokavt ilan ettiğini [33 deri işletmesindeki greve karşılık 117 deri işletmecisi lokavt ilan etti], diğer iş dallarındaki kapitalistlerin, grev yapılan fabrikadaki patrona çok yönlü destek verdiğini görerek, asıl çıkış yolunun kapitalist sınıfın tümüne karşı, ekonomik düzeyde de olsa mücadele verilmesi gerektiği olduğunu öğrenmeye başlamıştır.

Beşinci ayını dolduran Eskişehir Kılıçoğlu Tuğla Fabrikası'ndaki grevde, işverenin grev kırma çabalarını boşa çıkaran işçiler, aynı heyecanla, birlik içinde mücadeleyi sürdürüyorlar.

Paşabahçe Cam işçileri grevci işçilerle

meye başlamıştır. İşçinin ürettiği değerin gaspçısı patronların bizzat kendileri, işçilere "sınıfa karşı sınıf" temel ilkesini öğretiyorlar; işçilerin kapitalist sınıfa karşı sınıf kinlerini daha da biliyorlar.

Varsınlar kapitalist asalaklar işçiyi dize getirmek için daha sert, daha "kurnaz", daha örgütlü saldırılar düzenlesinler. Onlar bu şekilde yalnızca, zincirlerinden başka kaybedecek birşeyleri olmayan işçilerin saflarından, işçilerin sonuna kadar tutarlı tek dostu komünistlerin, tüm sömürücülere karşı yürütülecek kesin savaşa daha fazla işçi yoldaşı kazanmasına, örgütlemesine yardımcı olmaktadırlar.

Faşist devlet, grev olan her işletme önüne en az iki polisini dikerek, sivil polislerle işletmeyi gözetim altında tutarak, açıkça patronları destekleyip işçilere tehditler savurarak grev mücadelesinin politikleşmesine, işçilerin bu baş düşmanını iyi tanımasına hizmet ediyor. İşçiler, bu devletin kimin devleti olduğunu grev mücadelesi içinde görüyorlar.

Yine grevci işçiler, kendisini işçi dostu olarak satan, ama işçilerin mücadelesini arkadan hançerleyen sendika ağalarının, gerçekte burjuvazinin ve devletin işçiler arasındaki ajanları olduğunu da kavrıyor. Kavradıklarını açıklamaktan çekinmiyor. Bunun iki örneğini Seydişehir Alüminyum ve Demiryolu işçilerinin basına yansıyan açıklamaları belgeliyor.

İKİ ÖRNEK

1. Seydişehir Alüminyum.

30 Haziran'da başlayıp 60 gün boyunca Seydişehir Alüminyum ve Antalya Ferrokrom işletmelerinde 6100 işçinin sürdürdüğü grev, Türk-Metal sendika ağalarının kapalı kapılar ardında işçileri sattığı en son grevlerden biri olarak 30 Ağustos'ta son buldu.

Burjuva gazetelerinin dahi yazmak zorunda kaldığı iğrenç oyunların tezgahlayıcısı Türk-Metal'li sendika ağalarını ve onların başı faşist Mustafa Özbek'i 12 Eylül öncesinden tanıyan işçi sınıfı, son ihanetin hesabını hiç kuşkusuz yakın gelecekte bu sendika ağaları ve efendilerinden hak ettikleri biçimde soracaktır.

Özellikle Seydişehir Alüminyum'un mücadele geleneğine sahip işçileri, 1980 askeri faşist cuntası öncesi, uzunca bir süre Disk üyesi Maden-İş ile bugünkü yetkili(!) sendika olan Türk-Metal arasında süren örgütlenme ve yetki alma mücadelesinde işçi kardeşlerinin şehit edilip, onlarcasının göz altına alınmasında, pekçoğunun işten atılmasında Türk-Metal'in gerçek yüzünü tanıma

tına alınmasında, pekçoğunun işten atılmasında Türk-Metal'in gerçek yüzünü tanıma
olanağını bulmuşlardı.

Fakat Disk ve üyesi sendikaların kapatılmasıyla meydanı boş bulan, başını MHP'li Mustafa Özbek'in çektiği Türk-Metal ağaları, Seydişehir Alüminyum'da yetkiye konduktan sonra, her yerde olduğu gibi burada da binlerce işçiyi ve onların onbinlerce aile üyesini açlığa mahkum eden iki yıllık toplu sözleşmeyi imzalamaktan ve büyük haklar aldıkları havası yaratmaktan da geri kalmadılar.

2 Eylül tarihli Milliyet'te yeralan aşağıdaki satırlar bile, Türk-Metal'li faşist sendika ağalarının işçi sınıfına ihanetlerini sağır sultanın dahi duyduğunun bir belgesidir:

60 gün boyunca toplam 248 olan ve fabrikanın **"ana üretim ünitelerini"** oluşturan elektroliz fırınlarından 168'inin ölmesine yol açan grevin başlamasına neden olan ücret anlaşmazlığı ile anlaşmaya varılan ücret zamları arasında bir fark olmadığı ortaya çıktı. Seydişehir işvereni adına toplu iş sözleşmesini sürdüren Kamu İşverenleri Sendikası (Kamu-Sen), savunduğu ilkelerden taviz vermedi, kararlı olduğu ücret zammanın üzerine çıkmadı. Demiryolu-İş Sendikası'na verdiği ücet zammı oranını da Türk-Metal'e aynen kabul ettirdi.

Yapılan anlaşmaya göre, verilen zam oranı hükümetçe daha önce kararlaştırılan ve tüm sendikalara uygulanan biçimde, ikişer dilim halinde verildi. Birinci yıl için ilk altı ayda yüzde 25, ikinci yarıda yüzde 20 oranında, ikinci yıl da bu oranlar yüzde 17-18 olarak kabul edildi. Böylece grevin devamı sırasında yine Başbakan **Turgut Özal** tarafından **"gayri resmi arabulucu"** tayin edilen MESS Başkanı **Bahri Ersöz**'ün önerdiği yüzde 25-22 oranından da geri gidilmiş oldu.

Böylece 1987 yılında adından en çok söz ettiren Seydişehir grevinden işçilerin sendikası olan Türk-Metal'in **"Bu kadar grev yaptıktan sonra başlangıçta ücret zammı önerisini neden kabul etti?"** sorusunu çıkartan ilgililer, bunu Türk-Metal'in Başkanı **Mustafa Özbek**'in Türk-İş'in Başkanı **Şevket Yılmaz**'ın yerine aday olmasına bağlıyorlar. Gerçi genel kurula daha 2 yıl olmasına rağmen **Mustafa Özbek**'in grevi tırmandırarak, **"İşçi haklarını söke söke alan bir başkan imajı yaratmak istediği, anlaşmanın imzalanmasından sonra da istenilen bütün hakları almış gibi açıklamalar yaptığı"** belirtiliyor.

Nitekim **Milliyet** muhabirlerinin konuştuğu Seydişehir işçileri, yapılan sözleşmeden memnun olmadıklarını dün açıkladılar.

REFERANDUM SÖZLEŞMESİ

Grevin ortaya çıkardığı ikinci nokta ise sonunda varılan anlaşmanın bir **"referandum sözleşmesine"** dönüşmesiydi. Başbakan **Turgut Özal**'ın tam Türk-İş Seydişehir'de protesto mitingi yapmak için valiliğe başvurmasından sonra işçi sendikasına çağrıda bulunarak, **"Gelin görüşelim"** demesinin referandumda **"evet"** çıkacak oyları **"hayır"**a dönüştürme çabasından kaynaklandığı belirtildi. Olayları yakından izleyen gözlemcilere göre, kendisine karşı bir kampanya açan ve tüm yurtta işçileri **"evet"** oyu vermeye çağıran Türk-İş'i Başbakan yıpratmak istiyordu. Nitekim tıpkı demiryolu işçilerinin ücret uyuşmazlığında olduğu gibi, anlaşmazlık önce tırmandırıldı, ancak bayram öncesi anlaşma sağlanarak **"demiryolu işçilerini de memnun etmeyen"** sözleşme imzalandı.

Demiryolu anlaşmazlığında olduğu gibi, Seydişehir'de de Başbakan tarafları bizzat Başbakanlık'ta buluşturarak grevi bitirmesi, referandumda evet oyu vermeye hazır hale gelmiş işçilerin ve onların sayısı 170 bine ulaşan yakınlarının oy rengini değiştirmek istedi.

Bu sözleşmenin ortaya çıkardığı bir başka gerçeği ise ilgililer ülkemizde işçi-işveren uyuşmazlıklarında ve ilişkilerinde Ankara'daki hükümet politikasının hâlâ tayin

edici olduğunu ve siyasetin ağırlıkta bulunduğu şeklinde özetliyorlar. İlgililere göre, işveren tarafını temsil eden Kamu-Sen'in gücü ve işlevi ancak kâğıt üzerinde vardı ve Başbakan **"Size istediğinizi vermem. Fabrikayı gerekirse kapatırım"** dediği zaman anlaşma olmuyor fakat, Başbakan **"Gelin anlaşalım"** dediği zaman taraflar hemen anlaşmaya varabiliyorlardı.

İki aylık grev süresinde alüminyum piyasası da bir hayli sıkıştı. Bir yandan dünyada alüminyumun çok hızla artması, diğer yandan da Türkiye'nin 120 bin ton olan yıllık alüminyum ihtiyacının yarısını karşılamak durumundaki Seydişehir'in grevde olması yüzünden fiyatlar olağanüstü arttı.

Haziran ayında yani grevden bir hafta önce kilosu 1545 lira olan külçe alüminyum, grevin ikinci ayının sonunda 2 bin 250 liraya çıktı. Acele sipariş alan alüminyum sanayicileri kiloda 2 bin 500 lira da vermeye razı oldukları halde yeterli alüminyum bulamadılar. Ayrıca Başbakan **Turgut Özal'ın işçinin gözünü korkutmak için "Dışardan alüminyum ithal ederim" sözü de gerçekleşti. Etibank, grev süresince 10 bin ton alüminyumu kendi satış fiyatının üstünde kilo başına 1950 lira ödeyerek ithal etti. Grevden bir kısım ithalatçılar da ziyadesiyle yararlandı.** Bunların içinde Başbakan'ın kardeşi **Korkut Özal'ın** dünürü **Mustafa Kalaycıoğlu** da vardı.

2. Demiryolu işçilerinin grevi

En az ücretin verildiği, en ağır çalışma koşullarının olduğu işkollarından biri de demiryoludur.

Demiryolu işçileri son 5 yılda pratik olarak yalnızca 26 gün izin yapabilmişlerdir; fakat kendilerinden günde bazen 13-14 saate, ayda 376 saate ve yılda toplam 1200-1800 arası saat fazla mesai yapmaları talep edilmektedir. Fazla mesai süresince saat başına ise 75 TL ellerine geçmektedir.(Yenigündem, sayı 47, 25-31 Ocak 1987)

Mesai saatlerinin sınırlandırılması ve ücret zammı ana talepleri ile 1 Temmuz 1987' de, yaklaşık 40 000 işçinin çalıştığı demiryolu işletmelerinde grev kararı alınır. Grevi başlatma tarihi olarak, grev tehdidi aracılığıyla işçilerin işvereni zorlayabileceği 11 Ağustos 1987 (bayram ertesi) seçilir. İşçiler greve hazırdırlar.

Grevin başlama tarihinden önce Özal faşisti, "Karayolu nakliyecileri iş bulamamaktan yakınıyor, grev vesilesiyle işleri düzelebilir" diyerek demiryolu işçilerini tehdit etmeye, grev kırıcılığı yapmaya başlar. Ulaştırma bakanı, sendika başkanları ile yürüttüğü telefon görüşmeleriyle; işveren, grevi yasaklamak için başvurduğu mahkeme aracılığı ile grevin başlamasını engellemeye, greve hazırlanan işçileri baskı altında tutmaya çalışır. Sonunda sendika ağaları, kapalı kapılar arkasında hükümet ve işveren temsilcileriyle yaptığı görüşmelerde, grevin taleplerinin çok gerisinde kalan sözleşmeye imza atarlar. Talep edilen %75-85 ücret zammı yerine, sözleşme sonucu %56'lık bir sadaka kabul edilir.

İşçilerin öfkesi büyük olur. Bu öfkeyi demiryolu işçisi Salih Tavus: "Artık bizim için sendika başkanlarının hiçbir değeri yoktur. Bunlar başlı başına sendika ağalarıdır. Sarı sendikacılığın tüm gereklerini yerine getiriyorlar" (Yenigündem, 9-15 Ağustos 1987) diye dile getirirken, bir başka demiryolu işçisi Basri Karabacak: "Böyle alacağımız beş kuruş yerine grevle alacağımız üç kuruş daha iyiydi" (2000'e Doğru, 9-15 Ağustos 1987) diyerek, demiryolu işçilerinde yıllarca baskı altına alınmış mücadele ruhunun, ekonomik olarak zarar görme pahasına "mücadele!" diyen bir seviyede olduğunu tanıtlıyor.

Giderek daha geniş işçi kesimlerine yayılan bu mücadele ruhunu kimse susturamayacaktır. Sona eren, ihanete uğrayan her grev, hemen kendisinden sonra gelecek grevlerin öğretmeni olmaktadır. Onlarca işletmede toplu sözleşme görüşmeleri sürdürülmekte, toplu sözleşmelerin çoğu uzlaşmazlıkla sonuçlanmaktadır. "Bu yasalarla grev yapılmaz" diyerek bir yandan yasal grevlerin bugünkü şartlardaki muazzam zorluğunu teslim eden sendika ağaları, diğer yandan bununla işçilerin grev mücadelesine ihanetlerine kılıf geçirmeye çalışıyorlar.

İşçiler giderek kabaran bir grev dalgasına hazırlanmaktadır. Aşağıdaki çizelge, yer yer eskimiş verileri de içerse, grev dalgasını göstermesi açısından önemlidir. (Bkz. s.13'deki çizelge)

*

Türk-İş Genel Sekreteri Emin Kul'un verdiği bilgiye göre, grev ve toplu söz leşme görüşmelerinde 26 Temmuz'da son durum şöyleydi:

"Türk-Metal Seydişehir Alüminyum ve Antalya Ferrokrom'da (bitmiş durumda —BN),Deri-İş Kazlıçeşme'deki 32 deri fabrikasında, Kristal-İş Kılıçoğlu, Veziroğlu ve May-Yapı işyerlerindeki işçiler grevdedir.

Deri-İş 84 işyerinde, Petrol-İş Etibank Boraks, Temsa Biz Plastik'te, Başkent Kauçuk'ta, Basın-İş DSİ Basımevi'nde, Toleyis Turizm Bakanlığına bağlı 25 TURBAN otelinde grev kararı almıştır.

Bunun dışında Petrol-İş, TÜGSAŞ AŞ' de, Korozo Ambalaj Sanayii'nde, Aygaz AŞ'de, Doğu Galvaniz ve Plastik'te, Üçyıldız Oto Kauçuk Sanayii, Ersan Petrol'de, Sihirgaz ve İpragaz'da, Basın-İş Spor Toto Basımevi'nde, TUMTİS'de, nakliyat ambarlarında uyuşmazlık zaptı

tutulmuştur." (26 Temmuz 1987, "Tercüman")

*

Bu mücadeleye sınıf bilinçli işçiler, Komünistler, bugünkü işçi hareketine onda olmayan roller atfetmeden, hareketin kuyruğuna takılmadan, ama ondan kopmadan, dikkatinin merkezinden işçi hareketini bir an olsun uzaklaştırmadan güçleri ölçüsünde hazırlanmalı, her fırsatı sonuna kadar kullanmasını bilmelidirler.

Grev bir savaş okuludur. Ama savaşın kendisi değildir.

Büyük ve tayin edici savaşa girişmek, tek tek grevlerle yürütülen gerilla mücadelesinden cephe savaşına geçmek için; yalnızca ücret köleliğinin koşullarını düzeltmek amacıyla sendikalarda değil, aynı zamanda ve esas olarak ücret köleliği düzenine son vermek için, sınıf bilinçli işçiler kendi bağımsız siyasi partisinde, bolşevik bir partide birleşmeli, kendileriyle birlikte tüm emekçilere siyasal özgürlük getirmenin tek yolu olan devrim mücadelesinin biricik önderi olduklarını anlamalıdırlar.

Ezilenlerin öncüsü proletaryanın zafer anahtarı bugün buradadır.

"Sınıfın sınıfa karşı mücadelesinde örgüt en büyük silahtır." (Engels, "Labour Standard'dan Makaleler", 1881, Sendikalar Üzerine, s.119)

*

Aşağıdaki röportaj, giderek gelişen ve radikalleşen, Türk-İş'li sendika ağalarının kontrolünden çıkma eğilimleri ve istekleri gösteren Türkiye işçi sınıfının sendikalı bölümünün bu durumundan duyduğu korkuyu ifade eden; hakim sınıflara "bu du-

Toplu sözleşme görüşmelerinde son durum

Sendikalar	İşyeri sayısı	İşçi sayısı	Ne isteniyor?	Ne veriliyor?	Hangi aşamada	Ne zaman başladı?
Otomobil-İş	9	598	40-60 bin	20-40 bin	5 Görüşme 1 Grev 3 Arabulucu	Nisan
Petrol-İş	13	5182	% 100	% 20-25	3 Grev Kararı 1 Grev 9 Görüşme	Haziran
Dok-Gemi-İş	1	200	67.500	Teklif yok	Görüşme	Haziran
Deri-İş	117	3200	75 bin	39 bin	2 Görüşme 32 Grev 85 Lokavt	Temmuz Görüşme 26 Şubat Grev Lokavt
Hava-İş	1	5	% 50	Teklif yok	Görüşme	Mayıs
Toleyis	8	3500	% 50	% 30-35	Arabulucu	Mayıs
Belediye-İş	52	45 bin	% 70	% 20-25	Görüşme 5 Arabulucu	Haziran
Öz Gıda-İş	40 işyeri	2200 1218'i grevde	% 40 + 15 bin	Teklif yok	Görüşme, 28 işyerinde grev	26 Mayıs Görüşme, 11 Haziran grev kararı
Öz İplik-İş	4	580	% 50 + 15 bin	% 30 + 8 bin	Görüşme	Haziran
Laspetkim-İş	2	35	80 bin	Henüz yok	Görüşme Arabulucu	Haziran
Demiryol-İş	850	40 bin	% 70-85, Haklarının iadesi	Artış verilmiyor	Görüşme Grev Lokavt	1 Haziran
Tarım-İş	2	260	% 60	Teklif yok	Görüşme	Temmuz
Ağaç-İş	1	40	% 60-70	% 40	Görüşme	29 Haziran
Tes-İş	5	85-90 bin	Açıklanmıyor	Açıklanmıyor	Görüşme	23 Şubat
Tes-Koop	1	400	1. yılda anlaşıldı 2. yıl % 20	% 15	Arabulucu	Haziran
Basın-İş	6	443	% 45	% 20	Görüşme 2 işyerinde grev	Mayıs
Türk Maden-İş	1	2600	% 60	% 25	Grev	10 Haziran
Tek Gıda-İş	32	1755	% 50 - 80	Açıklanmıyor	Görüşme	29 Haziran
Hizmet-İş	1	95	% 40	% 25	Arabulucu	20 Haziran
Türk Metal-İş	1	6 bin	100 bin	57 bin	Grev	30 Haziran

rum ülkemiz açısından oldukça önemli bir tehlikedir" diye akıl veren, çözüm olarak yasal değişiklikleri gösteren Türk-İş'e bağlı Demiryol-İş Sendikası (eski) başkanı Zafer Boyar'ın sendikacı olarak işçilere yaptığı son "hizmet"i(!) yansıtmaktadır. Bu nedenle bu röportajı olduğu gibi yayınlamayı gerekli gördük.

*

Çok sevildiği halde istifa eden 19 yıllık sendikacıdan görüşler

Zafer Boyar, işçiler tarafından beğenilmeyip protesto edilen sözleşmeyi imzalayan "Demiryol-İş Sendikası"nın Şube Başkanı. 19 yıldır rakibi olmadan bütün genel kurullarda başkan seçildi. Geçen hafta ise hiç beklenmedik şekilde istifasını vererek sendikacılık hayatına veda etti.

Hava, isyancı işçi hareketine gebe

Özer ORAL

SORU: **"Bugünlerde, sendikalara güveni sarsılan işçilerin, başka yollar arama ihtimali var mı?"**

CEVAP: "Şu anda işçiler, kendi arayışlarına cevabı sendikalarından bulamama noktasındalar. Bulmak için mutlaka liderleri, yönetimleri değiştirme yolları arayacaklardır. Bunu bulamazsa, bir başka kuruluş yolu açılabilir ki, bana göre bu sağlıklı bir yol değildir. Eğer işçiler yönetimleri değiştirebilme, ya da yönetimler, kendileri işi bırakma noktasında değilse, işçiler arayışlarını hızlandıracaklardır. Bu giderek artacaktır. 1980'den sonra toplu pazarlıklar tekrar başlayınca umutlandık. Eskisi gibi pazarlıklar yapacağımızı sandık. Gördük ki, hiç de öyle değil. Görüntüde pazarlık düzeni var, özde yok. Engeller çok."

SORU: **"Peki, işçiler bu sisteme ne kadar dayanır?"**

CEVAP: "Bana kalırsa, bıçak kemikte. Yeni bir sözleşmeyi bu şartlarda çıkartmaya tahammülleri kalmamış durumda. Böyle bir durumda başka arayış yollarını deneyeceklerdir. Kaygım, genelde, Türkiye'de örgütsüz işçi hareketlerinin yeniden başlamasıdır."

SORU: **"15-16 Haziran olayları gibi bir hareket mi?"**

CEVAP: "Bir yerde düşünmek istemesek bile, bu noktalara gelmesi söz konusu olacaktır. Kaygı duyulan."

SORU: **"İhtilalci yoldan mı?"**

CEVAP: "İhtilalci yol denmez buna, ama işçiler örgütlerine güvenmiyorlarsa, örgütler ihtiyaçlara cevap vermiyorsa, bireysel düzeyde birtakım kitle hareketlerine katılacaklar. Birtakım tahriklere, daha açık hale gelecekler ve giderek kaybedecekleri şeyleri daha azaldığı için de, daha cüretkâr olma durumunda bulunacaklardır."

> **"Eski kuşak sendikacılar 1980'lere kadar grevler yaptı, yürüyüşler yaptı, bir hareket içinde kendini ispatladı. Yeni kuşak ise bu çerçeveyi, bizim düşünmediğimiz metotlarla kıracaktır"**

SORU: **"Boşlukları dolduracak yeni kuşak sendikacı var mı?"**

CEVAP: "1963 sonrası birçok eğitim yapıldı. Ama çoğu, eğitim yapıldı demek için yapıldı. Bu nedenle yeterli liderler pek bulunmayabilir. Ama bazı kuruluşlar da bu konuda ciddi eğitimler yaptılar. Bazı liderlerin, çehrelerin gitmesi, belki ciddi sarsıntılara neden olmayabilir. Eski kuşak ile yeni kuşak arasında bir talihsizlik var. Eski kuşak 1980'e kadar grevler yaptı, yürüyüşler yaptı, bir hareket içinde kendini ispatladı. Yeni kuşak ise, daha fazla mücadele etmek ve daha fazla güven vermek zorunda kalacaklar. Ama şimdiki yasalar buna pek fırsat vermiyor. Yeni gelen arkadaşlar bu nedenle verdikleri sözü yerine getiremeyecek noktalara gelebilecekler ve yıpranacaklardır."

SORU: **"Başka yol yok mu?"**

CEVAP: "Başka yol da, zorlamaya gitmeleridir. Eski kuşak tecrübeli ve temkinli iken, yeni kuşak tecrübeden çok enerji ile ya da bu çerçeveyi, bizim düşünmediğimiz metotlarla kırma yoluna gireceklerdir."

SORU: **"Bu metot ne olabilir?"**

CEVAP: "Tabii ki zorlama. Yani, **'Bu Anayasa ve yasalar bize dar geliyor'** diyecektir."

SORU: **"İşçinin zorlaması nasıl olacaktır?"**

CEVAP: "**İşçinin zorlaması başka türlü olmaz. İşyerinde emeğini çeker, her şeyden önce. Bunun yasal sınırlarını daraltırsanız, yasa dışına kayar. Yani siz yasal sınırları daralta daralta illa kişiyi hapsedeceğiz derseniz, bir zamanların doğa yasaları lafları yeniden ortaya çıkacaktır. Adam rızkının peşinde. Emeğini 9 saat eksiksiz veriyor. Karşılığını da eksiksiz almak istiyor. Yani enflasyonun altında bir ücret istemiyor. Sendika bu görevi yerine getiremiyorsa, sendikayı aşar, devre dışı bırakır. Kendi hakkını kendi alır.**"

SORU: "Sonucu ne olur?"

CEVAP: "Bu durum ülkemiz açısından oldukça önemli bir tehlikedir."

SORU: **"Üst yönetim, işçilerin tepkilerini çekme pahasına neden sözleşmeyi kabul etti?"**

CEVAP: "Bir anlayış, sendikal bakış meselesi. Biz İstanbul Şubesi olarak, toplu pazarlığın belli aşamadan sonra grevle çözülebileceğine inandık."

SORU: **"Türkiye'de bu yasalarla grev yapılamaz deniyor, doğru mu?"**

CEVAP: "Yapılamaz demeden önce bunu denemek gerekir. Sonuçlarını görmek gerekir. Zaten iktidar, içeride ve dışarıda, **'Yasalarda grev hakkı var'** diyor. **'İsteyen işçi greve çıkabilir'** diyor. Fakat biz, ürkekliğimizden, biraz da işçiye olan güvensizliğimizden greve çıkma yerine anlaşmayı tercih ediyoruz."

»Yenilikçi« Gorbaçev tipi Modern Revizyonistlerin bazı sahtekarlıkları üzerine

Sovyetler Birliği'nde Gorbaçev kliğinin başını çektiği ve bizzat bu eki bin "devrim" olarak adlandırdığı[1], gerçekte ise revizyonist klikler arasında bir iktidar dalaşı olan "dönüşüm" (perestroyka) ve "açıklık" (glasnost) hareketi bütün gürültüsü ile sürüyor. Henüz bu iktidar dalaşı tam olarak çözülmüş değil[2]. SBKP ve sovyet iktidar organlarında, ve ekonominin her alanında bu dalaş sürüyor.

Gorbaçev kliği, işçi sınıfı ve emekçi yığınların kendilerine iyice yabancılaşmış olan bürokrasiye duydukları haklı tepkiyi, kendi iktidar mücadelelerinde kullanabilmek için, yığınların desteğini alabilmek için, bürokrasiye karşı lafta dehşetengiz bir savaş açtı. Sistemin tıkanmışlığı, krizin çıplak gözle görülür boyutlar kazanması, "yenilikçi" olarak ortaya çıkan Gorbaçev kliğine en baştan hem halk yığınları arasında; hem de dünya çapında gerçekte hak etmediği bir sempati ve avantaj sağladı. Gorbaçev kliğinin halk yığınlarını iktidar dalaşında kendi peşinde toplayabilmek; ve sistemin tıkanmışlığını özde bir değişiklik yapmadan aşmak için aldığı, almak zorunda olduğu tedbirler, Sovyetler Birliği'nde bir canlılık yarattı.

En başta, yığınların insiyatif geliştirmesi yönünde yapılan çağrılar ve bu yönde atılan adımlar, uzun vadede Gorbaçev kliği de dahil tüm revizyonist klikleri tehdit etme potansiyelini içinde barındıran, revizyonistler açısından tehlikeli bir silahtır. Yeter ki, hareketlenen yığınlar içinde gerçek Leninist görüşler yaygınlaştırılabilsin; yeter ki gerçek Komünistler, Komünizm adına yapılan sahtekarlıkları lafta komünizm adına harekete geçirilen yığınlara gösterebilsinler. İşte o zaman, Sovyetler Birliği'nde sahte değil, gerçek bir devrim yeniden gerçekleşecek; Rusyanın çeşitli milliyetlerden proletaryası 1917 Ekiminde yükseklere kaldırdığı; Kruşçev revizyonizmi ile ayaklar altına alınan Lenin ve Stalin'in kızıl bayrağını yeniden yükseltecektir. Açıktır ki, sosyal-faşist/sosyal-emperyalist bir diktatörlüğün Marksizm-Leninizm adına hüküm sürdüğü bir ülkede Komünistlerin işi çok zor; bir anlamda burjuvazinin hüküm sürdüğü açıkça görülen, çıplak ortada olan ülkelerdeki komünistlerin işinden daha zordur. Ama gerçek perspektif, alternatif, çıkış yolu budur. Biz Türkiyeli Komünistler, bütün gücümüzle bu yolda yürüyenlerin yanındayız.

Bu noktada açıktır ki, şimdi dünün kokuşmuş bürokratlarına karşı güya yenilikçi olarak çıkan, ve kendi deyimleri ile "devrim yaptıklarını" anlatan, "gerçek Leninist" oldukları iddiası ile ortaya çıkan sahtekarların gerçek yüzünün teşhiri olağanüstü önemdedir.

Bu anlamda bizim SBKP'nin bugünkü yöneticilerinin sahtekarlıklarını teşhirimiz, Sovyetler Birliği'ndeki Komünistlerle, Sovyetler Birliği işçi sınıfı ve emekçi halkları ile omuz omuza olmamızın, proleter enternasyonalizminin bir gereği ve ifadesidir. Ama yalnızca bu değil: Oportünizm-revizyonizm, ulusal değil, uluslararası bir olgudur. Ve Marksizm - Leni-

nizmin ideolojik alanda en büyük düşmanı modern revizyonizmdir. Modern revizyonizmin bugün büründüğü en önemli "yeni" biçimlerden biri ise Gorbaçev revizyonizmidir. Şimdi Doğu bloku ülkelerinde, ve SBKP'nin kardeş partilerinde giderek hakimiyetini pekiştirme yolunda ilerleyen revizyonizm budur. Diyelim ki, bir T"K"P "yenilenme"den bahsediyor, "yeni politikalar" vb. ürettiğini iddia ediyor ise, yaptığı gerçekte "sahibinin sesi"ni tekrarlamaktır. "Yeniliğin" kaynağı SBKP'dir, Gorbaçev kliğidir. O halde Gorbaçev kliğinin, bütün diğer partilerdeki izleyicilerine de yol gösteren sahtekarlıklarına karşı mücadele ve bunların teşhiri, aynı zamanda kendi ülkemizde modern revizyonizmin papağanları ile ideolojik mücadelenin ayrılmaz bir parçası, onun sağlam temellere oturtulmasına hizmet eden bir çalışmadır.

İşte biz bu anlayışla önümüzdeki dönemde, şimdiye kadar yaptığımızdan daha sık olarak Sovyetler Birliği'ndeki ve revizyonizmin hakim olduğu diğer ülkelerdeki gelişmeler üzerinde durmaya; modern revizyonistlerin sahtekarlıklarını göstermeye çalışacağız.

Bu sayımızda, Gorbaçev revizyonistlerinin, "açıklıktan", "gerçekten korkmamak"tan vb. çokça sözeden; Marx'ın, Lenin'in orijinal yazılarından incelenmesi çağrısı yapan[3] bu revizyonistlerin, Lenin'i nasıl çarpıttıklarına bir-iki örnek vermek istiyoruz.

I. ÖRNEK:

REVİZYONİSTLER LENİN'İN BİR YAZISINI NASIL "REDAKTE" EDİYORLAR?

Modern revizyonistlerin "Barış ve Sosyalizm Sorunları" adını taşıyan, ve Türkçede son birkaç sayfasına "Özel Sayfalar" başlığı altında T"K"P'nin bazı bildirileri eklenerek "Yeni Çağ" başlığı ile çıkan aylık bir enternasyonal dergisi vardır.

Bu derginin yazı kurulunda, derginin verdiği bilgiye göre şu revizyonist partilerin temsilcileri bulunmaktadır:

«BARIŞ VE SOSYALIZM SORUNLARI» — «YENİ ÇAĞ» dergisinin Yazı

Kurulu ve Yazı Konseyi'nde aşağıdakı ulkeler komunist ve işçı partılerinin temsilcileri bulunmaktadır. ABD, Arjantin, Avusturya, Belçıka, Bolivya, Brezilya, Bulgaristan, Büyük Britanya, Cezayir, Çekoslovakya, Danimarka, Demokratik Alman Cumhuriyeti, Ekvador, Endonezya, Federal Almanya Cumhuriyetı, Filıpinler, Filistın, Finlandiya, Fransa, Guatemala, Guyana, Güney Afrika Cumhuriyeti, Hindistan, Honduras, Irak, İran, İrlanda, İspanya, İsrail, İsveç, İsviçre, İtalya, Jamayka, Japonya, Kanada, Kıbrıs, Kolombiya, Kosta-Rika, Küba, Lubnan, Lüksemburg, Macaristan, Meksika, Mısır, Moğolıstan, Panama, Paraguay, Peru, Polonya, Portekiz, Romanya, Salvador, Senegal, Sovyetler Birliği, Sri Lanka, Sudan, Suriye, Suudı Arabistan, Şili, Türkıye, Uruguay, Ürdun, Venezuella, Vietnam, Yunanıstan.

Yani sözkonusu dergi, modern revizyonist/sosyal-emperyalist enternasyonalin ideolojik-teorik yayın organı niteliğinde bir dergidir.

Bu dergi özellikle SBKP 27. Parti Kongresinden bu yana Gorbaçev kliğinin yeniliklerinin kendi deyimleri ile "ardıcıl savaşımı"nı veriyor!

Derginin Nisan 1987 tarihli 4.(274.) sayısında, Ekim Devriminin 70. yıldönümü dolayısı ile, Lenin'in bir yazısı yayınlandı.

Yazıyı neden yayınladıklarını revizyonistler şöyle bir Yazı Kurulu notu ile açıklıyorlar:

Büyük Sosyalist Ekim Devrimi'nin deneyimine çağdaş görüş açısıyla tekrar tekrar başvurmak, bu devrimin kazanımlarını, ülkülerini ve devrimci etkisini pekiştirmek ve geliştirmek komünist hareketin gelenekleri arasında yer alıyor. Marksist düşünce bu deneyimden, her şeyden önce bugün doğrudan doğruya pratik eylem için ne gerekiyorsa onu öne çıkartıyor. Böylece, zamanlar arasında olağanüstü dinamik, diyalektik, sürekli olarak yeni perspektiflerin belirdiği canlı bir bağ kurulmuş oluyor.

Geçmişten gelecek için dersler çıkartılması, bu deneyimin tüm tarihsel somutluluğuyla ele alınması, sadece elde edilenin, nihai sonucun değil, aynı zamanda geçilen tüm yolun bütün güçlükleriyle, çelişkileriyle, hata ve eksiklikleri düzeltme çabalarıyla gözönünde bulundurulmasını gerektiriyor. Başka bir deyişle, tarihsel kazanımlardan, yapılan işin sonuçlarından duyulan komünist gurur organik olarak özeleştirel değerlendirmeyle bağlıdır ve Marksist-Leninist öğreti de böyle bir değerlendirmeyi gerekli saymaktadır. İlk muzaffer sosyalist devrimin önemini, komünistlerin deneyimini analiz ederken V. İ. Lenin'in yaklaşımı tam da böyle bir yaklaşımdı. Bu, çağdaş aşamayı tarihle sıkı bir bağ içinde değerlendirmenin örnek bir devrimci-eleştirel yöntemini oluşturuyordu.

Bolşevik «Pravda» gazetesinin 18 Ekim 1921 tarihli sayısında V. İ. Lenin'in «Ekim Devrimi'nin dördüncü yıldönümü üzerine» başlıklı yazısı yayınlandı. Büyük Sosyalist Ekim Devrimi'nin 70. yıldönümünde V. İ. Lenin'in doğum gününü kutlarken, dergimiz, okurlarının dikkatini bu yazıya çekmeyi kararlaştırdı. 20'li yılların başlarındaki «çağdaş durum», elbette 80'li yılların ikinci yarısındaki çağdaş durumdan farklıydı. Ancak şimdiki kuşaktan komünistler de çalışma-

larını tarihin aynı ana doğrultusunda sürdürüyorlar. Ekim Devrimi'nin ülküleri uğrundaki savaşımda komünist hareketin muazzam özendirici etmenlerinin gelişmesine yardım eden o yılların moral-politik atmosferi bugün de bize esin kaynağı oluyor.

V. I. Lenin'in bu yazısını kimi kısaltmalarla yeniden yayınlayan dergi, Ekim Devrimi'nin 70. yıldönümüyle ilgili yazı dizisini başlatmış oluyor.

("Yeni Çağ", Nisan 1987, s.3-4)

Bu notta okuyucu, modern revizyonistlerin Kruşçev'den bu yana utanmazca sürdürdükleri, emperyalizm çağının değiştiği, yeni bir çağda yaşadığımız safsatalarının "Büyük Sosyalist Ekim Devriminin deneyimine çağdaş görüş açısı ile...", "20. yüzyılın başındaki çağdaş durum, tabii ki 80'li yılların ikinci yarısındaki çağdaş durumdan farklı idi" gibi sözleri ardında gizlendiğine dikkat etmelidir.

İkinci olarak da notun en sonunda yeralan "kimi kısaltmalarla" yeniden yayınlıyoruz sözcüklerinin altına mim koymalıdır.

Güya Lenin'den öğrenmek için onun bir yazısını yayınlayan modern revizyonist Marksizm kalpazanları, nedense kendisi fazla uzun olmayan sözkonusu yazıyı yayınlarken neden "kimi kısaltmalar" yaptıklarını; bu kısaltmaları hangi hakla, hangi kıstasa göre yaptıklarını açıklamıyorlar.

Önnotta ama bu konuda bir ipucu var:

Yayıncıların: "Marksist düşünce bu deneyimden, her şeyden önce bugün doğrudan doğruya pratik eylem için ne gerekiyorsa onu öne çıkartıyor" sözleri, bize bu "kimi kısaltmalar"ın nasıl yapıldığı konusunda bir ipucu veriyor.

BOLŞEVİK PARTİZAN okuyucusu için modern revizyonistlerin şimdi onlarca dilde "kimi kısaltmalarla" yeniden yayınlayarak "dikkat çektiği" yazı yabancı değildir. Biz bu yazıyı, Ekim Devriminin 69. yıldönümünde Bolşevik Partizan sayı 33'te "kimi kısaltma" y a p m a d a n, olduğu gibi yayınladık.

Bu yüzden de bu "kimi kısaltmalar"ın neler olduğunu tespit etmek bizim için zor olmadı.

Şimdi modern revizyonistlerin bu "kimi kısaltmalar"ının neler olduğuna bir göz atalım.

*

1) Modern revizyonistler birinci olarak, Lenin'in devrimin demokratik devrim bağıntısında somut olarak neleri çözdüğünü tartıştığı ve bundan sonuçlar çıkardığı şu 6 (altı) paragrafı "kısaltmışlar", Lenin'in yazısından çıkarmışlardır:

rimle burjuva demokratik devrimi arasında bir Çin Seddi'nin bulunmadığını bilerek, ileriye doğru (son tahlilde) ne kadar adım atabileceğimizi, alabildiğine geniş ve büyük bir ödevin ne kadarını yerine getirebileceğimizi, elde ettiğimiz başarıların ne kadarını kalıcılaştırabileceğimizi *ancak* ve *ancak savaşımın* belirleyeceğini bilerek, bilinçli bir şekilde, şaşmadan *ileriye*, sosyalist devrime doğru emin adımlarla ilerliyoruz. Bakalım, yaşa[illegible]cektir. Ancak biz daha şimdiden, yıkıma uğratılmış, bitkin, geri kalmış bir [illegible] için, toplumda sosyalist dönüşümleri gerçekleştirme davası uğrunda dev[illegible] işlerin yapıldığını görüyoruz.

. Rusya halkl[illegible]nın burjuva demokratik devrimle elde ettikleri kazanımları pekiştirme[illegible] için bizim daha da ileriye gitmemiz gerekiyordu ve biz ileriye doğru [illegible]. Biz, burjuva demokratik devrimin sorunlarını gidera[illegible] yolda ilerleye ilerleye bizim başlıca ve gerçek, proleter devrimci, sosyalist işimizin bir «yan ürünü» olarak çözdük. Reformlar, diyorduk biz her zaman, devrimci sınıf savaşımının yan ürünleridir. Burjuva demokratik dönüşümler, diyorduk ve bunu somut işle kanıtlıyorduk, proleter, yani sosyalist devrimin yan ürünüdür. Yeri gelmişken şunu da belir[illegible]

[illegible] Kautsky, Hilferding, Martov, Çernov, Hilquit, Longuet, MacDo[illegible] [illegible]ileri ve «2½» Marksizmin öteki kahramanları burjuva[illegible] ozami [illegible] [illegible]leter-sosyalist devrim arasındaki *böyle* bir ilişminden anlamas[illegible] [illegible]kincisine dönüşmektedir. İkincisi, gider[illegible] yani proleter demokratizmin[illegible] [illegible]kincisi, birincisinin davasını demektir. [illegible] ancak ve ancak

Varsın can çekişen burjuvazinin ve onun kuyruğ[illegible] çük burjuva demokrasisinin itleri, bu aşağılık herifleri bize, düzenimizi kurmadaki başarısızlık ve hatalarımızdan ötürü avuç a[illegible] lânet ve küfür yağdırsınlar, bizi alaya alsınlar. Biz, başarısızlıkların ve hataların gerçekten de çok olduğunu, bunların hâlâ yapılmakta olduğunu bir an bile unutmuş değiliz. Üstelik şimdiye dek eşi görülmemiş türden bir devlet düzeni yaratma gibi yeni, tüm dünya tarihi açısından böylesine yeni bir işi yaparken elbette başarısızlıklar da olacak, hatalar da olacaktır! Biz kendi kusurlarımızı ve hatalarımızı düzeltmek için, mükemmel olmaktan henüz epey uzak olan kendi Sovyet ilkelerimizi yetkinleştirmek ve yaşama geçirmek için şaşmadan savaşacağız. Ama biz, Sovyet devletini kurmayı *başlatma*, bununla dünya tarihinde yeni bir çağı, bütün kapitalist ülkelerde ezilen ve her yerde yeni bir yaşama doğru, burjuvazi üze-

5

"Ama devrimimizin burjuva-demokratik içeriği üzerine düşüncelerimizi sonuna kadar sürdürelim. Marksistler için bunun ne anlama geldiği açık olmalıdır. Açıklama için canlı örnekler alalım:

Devrimin burjuva-demokratik içeriği, yani ülkenin toplumsal ilişkilerinin (durumların, kurumların) ortaçağa ait şeylerden, serflikten, feodalizmden temizlenmesi.

1917 yılında Rusya'da serfliğin esas tezahür biçimleri, artıkları, kalıntıları hangileriydi? Monarşi, kast sistemi, toprak sahipliği ve toprak kullanımı, kadın'ın durumu, din, milliyetlerin baskı altında tutulması. Bu "Augias ahırları"ndan herhangi birini alalım —geçerken söyleyelim, bunlar bütün ileri devletlerde onların burjuva-demokratik devrimlerinin 125, 250 ve daha fazla yıl önce (İngiltere'de 1649'da) gerçekleştirilmesi sırasında önemli ölçüde temizlenmeden bırakılmıştı— bu Augias ahırlarından herhangi birini alalım, bizim bunları bütünüyle temizlediğimiz görülür. 25 Ekim (7 Kasım) 1917'den başlayıp, Kurucuların [Kurucu Meclis'in — ÇN] dağıtılmasına (5 Ocak 1918) kadarki yalnızca on hafta içinde biz bu alanda, burjuva-demokratların ve liberallerin (Kadetler) ve küçük-burjuva demokratlarının (Menşevikler ve Sosyal-Devrimciler) sekiz aylık iktidarında yaptıklarından bin kat daha fazla yaptık.

Bu korkaklar, gevezeler, kendini beğenmiş narsistler ve Hamletler kağıttan kılıçlarla el-kol salladılar — ve monarşiyi bile yoketmediler! Biz tüm monarşist pisliği, daha bir eşi görülmemiş şekilde süpürüp attık. Yüzyıllardan kalma kast

> yapısını taş üstünde taş, tuğla üstünde tuğla kalmamacasına yıktık (İngiltere, Fransa ve Almanya gibi en ileri ülkeler hala bugüne kadar bu kast sisteminin izlerinden özgür değillerdir!). Kast sisteminin en derin köklerini, yani toprak sahipliğinde feodalizmin ve serfliğin kalıntılarını kökünden söktük. Büyük Ekim Devriminin tarımdaki dönüşümlerinden 'en sonunda' ne olacağı 'üzerine münakaşa edilebilir' (böylesi münakaşalarla meşgul olacak yurtdışında yeteri kadar yazar-çizer, Kadet, Menşevik ve Sosyal-Devrimci vardır). Şimdi bu münakaşalar ile zaman kaybetmeye hiç isteğimiz yok, çünkü biz bu münakaşayı ve buna bağımlı bir koca yığın münakaşa sorununu mücadeleyle karara bağlıyoruz. Ama münakaşa götürmez olgu, küçük-burjuva demokratlarının sekiz ay boyunca mülk sahipleri ile, serflik geleneklerinin koruyucuları ile 'anlaştıkları', bizim ise birkaç hafta içinde hem bu mülk sahiplerini ve hem de onların tüm geleneklerini Rus toprağının üstünden tamamiyle süpürüp attığımızdır.
>
> Dini, ya da kadınların haktan yoksunluğunu, ya da Rus-olmayan milliyetlerin baskı altında tutulmasını ve hak eşitsizliğini alalım. Tüm bunlar burjuva-demokratik devrimin sorunlarıdır. Küçük-burjuva demokrasisinin filistenleri sekiz ay boyunca bunun üzerine gevezelik ettiler; dünyanın en ileri ülkeleri arasında <u>bu</u> sorunların <u>burjuva-demokratik</u> yönde <u>tamamiyle</u> çözüldüğü <u>tek ülke</u> yoktur. Bizde bunlar Ekim Devriminin yasaması ile tamamiyle çözülmüştür. Dine karşı gerçekten mücadele ettik ve ediyoruz. <u>Tüm</u> Rus-olmayan milliyetlere <u>kendi öz</u> cumhuriyetlerini ya da özerk bölgelerini verdik. Rusya'da kadının haklardan yoksun olması ya da tam hak eşitliğinin olmaması gibi serfliğin ve ortaçağın; bencil burjuvazi ve aptal, korkutulmuş küçük-burjuvazi tarafından istisnasız dünyanın bütün ülkelerinde yeniden temcit pilavı gibi öne sürülen bx şokedici kalıntısı gibi böylesi bir rezalet, kepazelik ve aşağılık şey yoktur.
>
> Tüm bunlar burjuva-demokratik devrimin içeriğidir. Bir buçuk ve iki buçuk yüzyıl önce bu devrimin (eğer bu genel tipin her ulusal türünden bahsedecek-sek, bu devrimlerin) ileri önderleri halklara, ortaçağın ayrıcalıklarından, kadının hak eşitsizliğinden, şu veya bu dinin (ya da 'din fikrinin', bir bütün olarak 'dinsellik'in) ayrıcalığından, milliyetlerin eşit haklara sahip olmamasından insanlığı kurtaracaklarına söz vermişlerdi. Bu sözü verdiler, ama bu sözü tutmadılar. Tutamazlardı da, çünkü — 'kutsal özel mülkiyet'e 'saygı' buna engel oluyordu. Bizim proleter devrimimizde bu üç defa lanet olası ortaçağa ve bu 'kutsal özel mülkiyet'e bu lanet olası 'saygı' yoktu." (Bolşevik Partizan № 33, s.8-10; Lenin, TE, cilt 33, s.32-34, Almanca)

*

Burjuva-demokratik içerikte devrim görevlerinin tamamıyla çözülebilmesi için proletarya önderliğindeki devrimin mutlak gerekliliğinin pratikten yola çıkarak bu parlak savunusu; Menşevikler, Sosyal-Devrimciler gibi oportünist-revizyonistlerin, küçük-burjuva demokratlarının demokratik devrimde de aslında fazla ilerleyemeyeceklerinin açık ilanı; demokratik devrimin görevlerinin de tamamıyla çözülebilmesi için "kutsal özel mülkiyet"e saygı olmaması gerektiği düşüncesinin pratik örnek temelinde parlak savunusu, modern revizyonistlerin "makas"ının kurbanı olmuştur.

Anlaşılan, bu kağıttan kılıçlı Hamletlere göre Lenin'in kısalttıkları! bu "kimi" sözleri, onlara bugünkü pratik eylem için gerekli değildir.

Gerekli olmadığı, mesela bizim sahibinin sesi T"K"P'nin somut siyasetiyle de bellidir. T"K"P bugün Komünizm adına, Marksizm-Leninizm adına, demokratik görevleri işçi sınıfı önderliğinde bir devrimle değil, Demirellerle "demokratik dönüşümler" ile çözmeyi propaganda ediyor.

Yine de bu ilk kısaltmada bu sahtekarlar hiç olmadı kısaltma yaptıklarını işaretlemişlerdir. Ama ondan sonraki kısaltmada bu da yoktur.

*

2) Modern revizyonistler ikinci olarak Lenin'in yalnızca emperyalist savaşa değil, emperyalist barışa da karşı çıktığı; ve hem emperyalist savaştan, hem de onu kaçınılmaz olarak yaratan emperyalist barıştan bolşevik devrim olmaksızın kurtulunamaz dediği şu bölümleri, hem de kısaltma yaptıklarına dair hiçbir işaret vermeden "çıkarmış"lardır:

> "Bu yalanlar şimdi yıkılıyorlar. Brest barışının ne olduğu ortaya çıktı. Ve Brest barışına göre çok daha kötü bir barış olan Versaille barışının anlam ve sonuçları her geçen gün daha acımasız bir şekilde ortaya çıkıyor. Ve, dünkü savaşın ve yaklaşmakta olan savaşın nedenleri üzerine kafa yoran milyonlarca insanın önünde daha açık, daha belir-

o gin, daha su götürmez bir şekilde şu acı
o gerçek ortaya çıkıyor: Emperyalist savaş-
o tan ve bunu kaçınılmaz bir şekilde yara-
o tan emperyalist barıştan (eski yazım halâ
o kullanılıyor olsaydı, "mir" sözcüğünü,
o her iki anlamını da vermek için iki şe-
o kilde yazardım), bu cehennemden, bol-
o şevik mücadele olmaksızın, bolşevik dev-
o rim olmaksızın kurtulamaz.
o Bırakın burjuvalar ve pasifistler, gene-
o raller ve küçük burjuvalar, kapitalistler
o ve filistenler, tüm imanı tam hıristiyan-
o lar ve 2. ve 2½. Enternasyonalin bütün
o şövalyeleri bu devrime kızgınlıklarını kus-
o sunlar. Onlar, yüzlerce ve binlerce yıl-
o dır ilk kez kölelerin, köle sahipleri ara-
o sındaki savaşa, "Köle sahiplerinin gani-
o metleri paylaşmak için sürdürdükleri bu
o savaşı, tüm ulusların kölelerinin, tüm u-
o lusların köle sahiplerine karşı savaşına
o dönüştürelim!" sloganıyla açık bir şekil-
o de cevap vermesini, bu tarihsel gerçeği
o hiçbir kızgınlık, iftira ve yalan seliyle
o değiştiremeyeceklerdir." (Bolşevik Par-
o tizan № 33, s.11; Lenin, age, s.36)

*

Burada Lenin'in söyledikleri çok açıktır. O kadar ki, emperyalist dünya savaşı tehlikesi karşısında secdeye yatanlar için, emperyalist savaşı "tüm ulusların kölelerinin, tüm ulusların köle sahiplerine karşı savaşına dönüştürmek" sloganı hiç de "çağdaş" değildir. Bu modern revizyonist sahtekarlar için, bolşevik devrim olmaksızın emperyalist savaştan, ve onu kaçınılmaz olarak doğuran emperyalist barıştan kurtulunamaz şeklindeki kategorik bir tespit, hiç de "çağdaş" değildir!!! O yüzden de

rında utkuya proletorya diktatörlüğüne insanlığı sermayenin sultasından, emperyalist savaşlardan kurtarmaya doğru adım adım ilerleyen *yeni* sınıfın egemenlik çağını *başlatma* mutluluğunun bize düşmüş olmasından haklı olarak gurur duyuyoruz.

Emperyalist savaşlar sorunu, bugün tüm dünyada *kaçınılmazlıkla* yeni emperyalist savaşlara yol açan, ulusal baskının, soygun ve kırımların gö-[illegible] ölçülerde artmasını getiren bir avuç «önde gelen» devletin [illegible] yalist sa[illegible] küçük halkları boğmasına yol açan mali sermayenin [illegible] loyon ve hâlâ s[illegible] nın bu başlıca sorunu 1914'ten beri yeryüzündeki insan yerine) katledilip [illegible] larının köşetaşını oluşturmaktadır. Bu sorun lığını sürdürürse) gelecek s[illegible] ölüm kalım sorunu olmuştur. Bu sa şında sakatlanan 30 milyon insan y[illegible] kaynaklanan bir yeni emper- sorunudur. Ve bu sorunda bizim Ekim De[illegible] nda ve bunu tamam yeni bir çağ açmıştır. Es Er'lerin ve Menşeviklerin [illegible] lan 10 milyon yanın sözde «sosyalist» küçük burjuva demokrasisinin [illegible] m var juvazinin hizmetçileri ve yardakçıları «emperyalist savaşlar iç sa[illegible] dönüştürülsün» belgisini alaya alıyorlardı. Ancak bu belgi, biricik doğru belgiydi, evet [illegible] gitmeyen, ürpertici, kaba ve gaddar bir belgiydi ama en ince şovenist ve [illegible] pasifist aldatmacaların tozu dumanı arasında en gerçek olanıydı.

Yüzlerce ve binlerce yıldan bu yana bu belgi, belirsiz ve çaresiz bir beklentiden açık, [illegible] bir politik programa, ezgi altındaki milyonların proletaryanın önderliğinde etkin bir mücadelesine dönüşmüştür, proletaryanın ilk zaferine savaşları yoketme davasının ilk utkusuna dönüşmüştür, çeşitli uluslardan burjuvaların yani hem uzlaşan hem de sermaye kölelerinin zararına, ücretli işçilerin zararına köylülerin zararına emekçilerin zararına savaşlara giren burjuvaların ittifakı karşısında tüm ülkeler işçilerinin birliğinin üstün gelmesi davasının ilk zaferine dönüşmüştür.

Bu zafer henüz *nihai kesin bir zafer değildir*, ve bu zafer bizim Ekim Devrimimizle, şimdiye dek görülmemiş zahmetler ve güçlükler, şimdiye dek çekilmemiş acılar pahasına bizim tarafımızdan yapılan bir dizi büyük hata ve yetersizliklere rağmen elde edilmiştir. Yeryüzünün en ileri, en güçlü devletlerinin emperyalist savaşlarında geri kalmış bir halk zafer kazanırken hiç bir başarısızlığa uğramasın hiç bir hata yapmasın olamaz! Biz kendi hatalarımızı kabullenmekten korkmuyoruz ve bunları düzeltmeyi öğrenmek için de, bu hataları ayık kafayla gözden geçiriyoruz. Ama şu da yadsınmaz bir olgudur. Yüzlerce binlerce yıldan bu yana ilk kez köle sahipleri arasındaki savaşa kölelerin, bütün ve her türlü köle

6

Lenin bu sözleri söylememiş gibi(!) göstermek hayırlıdır!

Modern revizyonistler işte Lenin'i böyle okumakta, böyle okutmakta, böyle tanıtmaktadır! Lenin'in bir yazısı basılırken, işe gelmeyen yerler yok edilivermektedir. Böylece şimdiki Gorbaçev revizyonistlerinin savundukları "açıklık", "Lenin'i orijinalden okuma-inceleme" çağrılarının da nasıl bir sahtekarlık olduğu çıkmaktadır ortaya. Orijinal Lenin yazısı, tanınmaz hale getirilip kitlenin önüne sürülmekte, sonra da ona dayanarak Lenin'i inceleme çağrısı yapılmaktadır. Sahtekarlığın buncası az görülür.

*

3) Modern revizyonistler üçüncü olarak şu bölümü "kısaltmış"lardır:

o "'Anavatanı koruyoruz' diye ikiyüzlülü-
o ğe devam edin bütün ülkelerin kapita-
o list efendileri — Japon anavatanını A-
o merikan'ınkine, Amerikan'ınkini Japon'
o unkine karşı, Fransız'ınkini İngiliz'in-
o kine karşı vs. vs.! İkinci ve 2½. En-
o ternasyonal'in şövalye efendileri, bütün
o dünyanın pasifist ve küçük burjuvaları
o ve filistenleri ile birlikte, yeni "Basel
o Manifestoları" ile (1912 Basel Manifes-
o tosu örneğini izleyerek) emperyalist sa-
o vaşa karşı mücadele sorunundan "sıy-
o rılmaya" devam edin!" (Bolşevik Parti-
o zan № 33, s.12; Lenin, age, s.37)

*

sahiplerine *karşı* giriştikleri devrimle «yanıt» verme vaatleri sonuna dek yerine getirilmiştir ... ve tüm güçlüklere rağmen yerine getirilmektedir.

Biz bu davayı başlattık. Bu dava tam *ne* zaman, ne kadar bir süre içinde ve hangi ulusun proletaryası tarafından sonuçlandırılacak, bu, pek önemli değildir. Asıl önemli olanı, buzların kırılmış olması, yolun açılmış olması, doğru yolun gösterilmiş olmasıdır.

... *İlk bolşevik devrimi*, ilk kez yeryüzünün yüzmilyon insanını, emperyalist savaşlardan, emperyalist dünyadan kurtarmıştır. Bunu izleyecek devrimler ise, tüm insanlığı bu tür savaşlardan ve böylesi bir dünyadan [illegible]cakt[ır].

Sonuncusu ve bizim en önemli, en zor, en fazla eksik kalmış işimiz ekonomik kuruculuktur, yerle bir edilmiş olan feodal ve yarı yıkılmış kapitalist binanın yerine inşa edilecek yeni, sosyalist binanın ekonomik temellerinin [illegible] alanındadır. Bizde en büyük başarısızlıklar, en büyük hatalar da tık [illegible] en zor alanda olmuştur. Böylesi evrensel yeni davayı diyorlar, bi[illegible] mak elbette olamazdı! Ama biz bunu başlattık şıyorlar. Ancak biz, [illegible] «Yeni Ekonomi Politikası»yla bir dizi rimde gerekli olan bir başka [illegible] sinde sosyalist binayı, bun- ğişen nesnel koşulları dikkate alarak, [illegible] yoruz. sonra artık amaca uygun düşmediği ve olanaksı[z] [illegible] an alış- amacımıza götürecek başka bir yolu hemen seçerek, [illegible] hızla ve kesin bir biçimde değiştirebilmeyi öğrendik.

Biz, önce genel politik, daha sonra da askeri alanda uyanan halk heyecanının büyük coşku dalgasına dönüşeceğini sanıyorduk, biz, doğrudan doğruya bu coşkuya dayanarak büyük (hem genel politik hem de askeri alandaki ödevler gibi ekonomik ödevleri çözebileceğimizi sanıyorduk. Biz, proleter devletin doğrudan buyruklarıyla küçük köylüler ülkesinde devlet üretiminin ve mamullerin devlet tarafından dağıtımının komünist ilkelere göre ayarlanabileceğini sanıyorduk, ya da şöyle demek belki daha doğru olacak, yeterince hesap kitap yapmadan böyle bir şeyin başarılabileceğini tahmin ediyorduk. Bizim hatamızı yaşamın kendisi gösterdi. Komünizme geçişi *hazırlamak* için, uzun yıllar boyunca çalışarak bunu hazırlamak için bir dizi geçiş aşamasının, devlet kapitalizmi ve sosyalizmin gerekli olduğunu gösterdi. Doğrudan doğruya sırf coşkuya bel bağlayarak değil de, büyük devrimin yarattığı coşkunun yardımıyla, tek tek kişilerin çıkarlarına kişisel ilgiye, ekonomik muhasebeye dayanarak

7

Burada da Lenin, 2. ve 2½. Enternasyonal'in sözü başka/eylemi başka şövalye efendilerini; ve bütün dünyanın pasifist

ve küçük burjuvaları ve filistenlerini gerçekte emperyalist savaşa karşı mücadele sorunundan "sıyrılmakla" suçlamaktadır.

Bu, kendileri bu filistenler içinde olanlar için bizzat kendilerine yönelmiş bir suçlamadır. Ve tabii ki böyleleri için hiç de "çağdaş" değildir, hiç de onların pratik eylemi için gerekli değildir! Öyle ki, onlar savaşa karşı tavır bağıntısında Kruşçev revizyonizminden bu yana Leninist pozisyonları resmen "eskidi" ilan edip terk edeli 30 yılı aşkın zaman geçmiştir. Modern revizyonistler Kruşçev revizyonizminden bu yana:

– Haklı/haksız savaş ayrımını bir kenara koymuşlardır;
– Varolan emperyalist barışın korunmasını "en önemli şey" ilan etmişlerdir;
– Emperyalist savaş tehlikesini ortadan kaldırmanın yolunun emperyalizmi devrimci savaşlar ile yok etmek olduğu Leninist öğretisini terketmişlerdir;
– Yeni bir emperyalist dünya savaşının bütün insanlığın sonu olacağı şeklindeki atom fetişisti korkutmaca ile devrim propagandasından vazgeçmişlerdir;
– Emperyalizm varolduğu sürece savaşın kaçınılmazlığı Leninist öğretisini "yeni çağ"da geçersiz ilan etmişlerdir;
– Barış ve güvenliği emperyalistler arası anlaşmalara bağlamışlardır.

Bütün bunları savunanlar için, savaşa karşı Leninist tavır, şeytan için vaftiz suyu ne ise odur! O yüzden de bunların Lenin'e ait bu yazıdan bu bölümleri çıkarmış olması şaşırtıcı değildir.

Ama Komünistler, gerçek bolşevikler, Leninistler için, Lenin'in yazısında revizyonistlerin "kimi kısaltmalar"ına kurban giden bu bölümler de öğrenilecek; "pratik eylem için öne çıkarılacak" yerlerdir.

*

II. ÖRNEK: BİR REVİZYONİST YAZAR LENİN'İ NASIL AKTARIYOR?

"Yeni Çağ"ın Mayıs 1987 tarihli 5. (275.) sayısında, SBKP Merkez Komitesi üyesi Prof. Vadim Zagladin (ki bu kişi enternasyonal ilişkilerde önemli bir yere sahiptir) imzalı bir yazı yayınlandı.

"Genel Olarak Savaş, Komünist Partisinin Amaçlarına Ters Düşmektedir" başlığını taşıyan makale şöyle başlıyor:

> "Başlığa çıkarılan sözler V.I. Lenin'e aittir. BU SÖZLER İŞÇİ HAREKETİNİN DEVRİMCİ ÖNCÜSÜNÜN BARIŞ VE SAVAŞ KONULARINDAKİ KONUMUNUN ÖZÜNÜ SON DERECE KISA ŞEKİLDE BİR ÖZDEYİŞ BİÇİMİNDE DİLE GETİRMEKTEDİR."

İşte bu revizyonist "yenilikçi", "açıklıkçı", "dönüşümcü" vb. Gorbaçev yardakçısı revizyonist şefin Lenin'i aktarması ve yorumlaması böyle:

Lenin'in "Barış ve savaş konularındaki KONUMUNUN ÖZÜ" "genel olarak savaş, Komünist Partisinin amaçlarına ters düşmektedir"de dile geliyormuş. Yani Lenin, bu revizyoniste göre, savaş/barış konusunda savaşlar arasında hiçbir ayrım yapmayan, ve ne olursa olsun savaşa karşı olan biridir!

Gerçek durumun bu olmadığı, Lenin'i biraz okumuş/anlamış olan her kişi için açıktır. Ama ne gam! Ne de olsa "yukarıdaki sözler" de Zagladin'in dediği gibi "Lenin'e aittir". Ve eğer bu sözler sizin işinize geliyorsa, onu aynı konuda diğer söylenenlerden, ve evet hatta söylendiği yazının bütünlüğünden koparıp, üzerine de işte Lenin'in görüşü budur yaftasını asarsınız ve ortalıkta "Leninist" olarak dolaşırsınız! Tabii size inanan enayiler bulduğunuz sürece ve ölçüde! Modern revizyonist şeflerin yaptığı bugün budur. Onlar Lenin'in işçi sınıfı ve ezilen halklar arasındaki haklı otoritesini kendi iğrenç emelleri doğrultusunda kullanabilmek için Lenin'i çarpıtmaktadırlar. Yapacak başka şeyleri de yoktur. Çarpıtmadıkları sürece, Lenin revizyonistlerin dayanağı olamaz. Tersine onların panzehiridir. O yüzden onlar Lenin'e dayandıklarını söyledikleri noktada Lenin'i çarpıtırlar. Çarpıtmanın da mümkün olmadığı noktada, yine Lenin'i doğrudan karşılarına almak işlerine gelmediği için, "yeni çağda" geçersiz ilan ederler; ya da Stalin'e saldırıp, Lenin'i kastederler vb.

Şimdi gelelim bay Zagladin'in somut çarpıtmasına:

Zagladin'in, Lenin'in barış ve savaş konularındaki konumunun "özdeyişi" olduğunu iddia ettiği söz, önce Lenin'in bu konuyu tartıştığı herhangi bir t e m e l yazısından ("Sosyalizm ve Savaş" vb.) alınmamıştır. Lenin'in bu konuyu tartıştığı temel bir yazıdan alınmamış olmayı bir yana

bırakalım, Lenin'in doğrudan bu konuyu tartıştığı bir yazıdan da alınmamıştır.

Bu bile modern revizyonistlerin, savaş/barış konusunda Lenin'den kendi revizyonizmlerine dayanak bulmakta ne kadar güçlük çektiklerinin bir işaretidir.

Ama çarpıtma yalnızca Lenin'in konuyu doğrudan tartışmadığı bir yazıdaki bir söze dayanmakla, ve bu sözü Lenin'in bu konu hakkındaki konumu olarak tanıtmakla sınırlı değil.

Bahis konusu olan söz, Zagladin'in verdiği bilgiye göre, "V.I. Lenin, Tüm Yapıtlar, c.36, s.470, Rusça, "Simonovsk Bölgesinde 28 Haziran 1918'de Yapılan Mitingdeki Konuşma"dan alınmıştır.

Sözkonusu yazı, Lenin Toplu Eserler, c. 27, s.492-493'te (Almanca) yeralan birbuçuk sayfalık bir "Kısa Gazete Haberi"dir. 29 Haziran 1918 tarihli, 133 sayılı "İzvestiya"da yayınlanmıştır.

Sözkonusu yazı şöyle başlamaktadır:

o "(Lenin işçiler tarafından coşkuyla karşılandı.) Lenin içsavaşın kaçınılmazlığından sözetti (abç) ve Moskova proletaryasını hem karşı-devrimci güçlere ve hem de açlığa ve ülkede yıkıma karşı birlik içinde mücadeleye çağırdı."

Gazete haberinde daha sonra Lenin'in "geçerken Saratow ve Tambow'daki gelişmelere" değindiği söylenmekte, bu konuda bilgi verilmektedir.

Bundan sonra gelen, ve içinde bay Zagladin'in de alıntı yaptığı cümle olan paragraf gelmektedir. Sözkonusu paragraf ise aynen şöyledir:

o "Lenin, genel olarak savaşın, Komünistlerin Partisinin eğilimlerine (ya da: çabalarına="Bestrebungen" —ÇN) ters düştüğüne dikkat çekti. Ama bugün propagandası yapılan savaş kutsal bir savaştır, o içsavaştır, işçi sınıfının sömürücülerine karşı savaşıdır."

Bay Zagladin sahtekarı, Lenin'de kendi revizyonizmine dayanak olacak bağıntısından koparılmadan alınan tek sözcük bulamadığı için; işine geldiği bir cümleyi, kendinden hemen sonra gelen cümleden kopararak, Lenin'i adeta bir pasifistmiş gibi gösterme cüretkar sahtekarlığına girişmiş, girişmek zorunda kalmıştır. Ama biz, revizyonist bayların sahtekarca yaptığı, Lenin'i orijinalden okuma çağrısına uyuyoruz. Öyle yapıldığında da takkenin düşüp kelin görünmesi kaçınılmaz oluyor!

Lenin'in, bay Zagladin'in "kimi kısaltma" yaptığı sözleri gayet açıktır. Evet "genel olarak savaş Komünist Partisinin eğilimlerine terstir." Komünistler bir bütün olarak savaşın kaynağını kurutma görevini önlerine koymuşlardır. Ama bunu yapmanın tek yolu "bolşevik devrimdir", "içsavaştır", "kurtuluş savaşıdır". Gerici savaşları ortadan kaldırmanın yolu devrimci savaştır! Ve Zagladin'in alıntı yaptığı yerde de Lenin, "genel olarak savaş Komünist Partisinin eğilimlerine terstir" dediğinin hemen ertesinde içsavaşın propagandasını yapmaktadır. Zagladin birinciyi almakta, ikinciyi atlamakta, ve aldığını genel yaklaşım, genel konum olarak belirterek, açık-seçik sahtekarlık yapmaktadır.

*

Bay Zagladin, sözkonusu makalesinde Lenin'i adeta bir burjuva pasifisti derekesine düşürdükten sonra, modern revizyonistlerin savaş-barış konusundaki bugünkü bir dizi temel tezini yineleyip açıklamaya, ve bunlara Lenin'den dayanak bulamadığı noktada (laf olarak) "yeni şartlar", "yeni çağ" kılıfı geçirerek satmaya çalışmaktadır.

Zagladin'e göre:

! "Aslında özellikle son onyıllarda dünya topluluğunun yapısı ilkesel bakımdan yeni bir nitelik kazanmıştır." Sosyalist sistem vardır, tarafsız devletler vardır, vb. ("Yeni Çağ", sayı 5/87, s.18)

! "Bugün dünya palitikasını yalnız devletler belirlememektedir." "Komünist, devrimci-demokratik, sosyalist, sosyaldemokrat hareketler, değişik doğrultulardan sendikacılar" da bu politikanın oluşmasına katılmaktadır.

! "Demek ki, dünya ilişkilerinde yeni koşullar oluşmuştur. Lenin'in bilmediği ve bilmesi olanaksız koşullar sözkonusudur."

Bütün bunlar, sonradan gelecek genel tezin peşrevidir. Ama bu peşrevler de sahtekarlık üzerine kuruludur. Şöyle ki, bütün bu noktalarda belirleyici olan sorun şudur: İçinde yaşadığımız çağ emperyalizm çağı mıdır? Emperyalizmin temel özellikleri değişmiş midir? Ve modern revizyonistler bu açık sorulara açıkça evet ya da hayır diye cevap vermemekte; 1917 Ekim Devriminden bu yana olan bir dizi gerçek gelişme ve değişmeyi alt alta sıralayarak bir "yeni çağ" uydurmakta; adını vermeden bu "yeni çağ"da sanki emperyalizmin temel özellikleri değişmiş gibi tavırlar takınmaktadırlar.

Zagladin bu peşrev ertesinde şunları söylüyor:

"Anlaşılacağı gibi, dünyada meydana gelen değişiklikler, savaş ve barış sorununda durumu değiştirmesin olamazdı. Lenin zamanında, savaşların, emperyalist savaşların kaçınılmaz olduğundan hareket etmiştir....

Okuyucu dikkat etsin, burada sözkonusu olan, savaşların (emperyalizm varolduğu sürece savaşların), emperyalist savaşların kaçınılmazlığıdır. Sözkonusu olan şu veya bu emperyalist savaşın, bir emperyalist dünya savaşının ertelenmesi vb. değil; genel olarak emperyalizm varolduğu sürece savaşların kaçınılmaz olup olmadığı sorunudur.

O defalarca doğrudan buna işaret etmiştir. AMA EKİM DEVRİMİ SONRASININ YENİ ÇAĞI...

Dikkat! Burada "yeni çağ" Ekim Devrimi ile başlatılıyor... Aynı yazının bir başka yerinde özellikle "son onyıllar"da başlatılıyor. Aynı yazının XX. Parti Kongresine atıf yapılan yerinde ise İkinci Dünya Savaşı sonrası ile başlatılıyor. Revizyonist Zagladin'in dükkanında her mal mevcut!

SORUNUN BÖYLE ELE ALINIŞINA DÜZELTMELER GETİRMİŞTİR....

Dikkat! "Yeni çağın" ele alınışına düzeltmeler getirdiği SORUNun ne olduğu bilinçte tutulmalıdır. Sorun, emperyalizm ile savaş ilişkisi; emperyalizm varolduğu sürece, genel olarak savaşın —şu veya bu somut savaşın ertelenmesi vb. anlamında engellenmesi olasılığından bağımsız olarak — kaçınılmaz olup olmadığı sorunudur. Genel olarak savaşı engellemek için emperyalizmi yok etmenin gerekip gerekmediğidir SORUN.

Bugün biz açıkça şunu görmekteyiz: Dünyamızda bugünkü güçlerin yeralımı NÜKLEER DÜNYA SAVAŞINI önleyebilir. Bu savaş artık kaçınılmaz değildir."

İşte modern revizyonistlerin onlarca devletin imkanlarını kullanarak ürettikleri zavallı teorinin bütün "zenginliği" bu kadardır. Yapılan teori değil, laf cambazlığıdır. Sanki tartışılan sorun, şu ya da bu somut savaşın engellenemeyeceğidir ve Leninizm geçmişte, hiçbir savaş engellenemez şeklinde bir genel tez savunmuştur da, o zaman doğru olan bu tez şimdi değiştirilmek zorundadır(!). Leninizm savaş konusunda genel konumunu ortaya koyarken, şu ya da bu savaşın engellenip engellenemeyeceğini değil; bir bütün olarak emperyalizm varolduğu sürece savaşın engellenebilip engellenemeyeceğini tartışmış ve buna kategorik olarak: "Emperyalizm varoldukça, savaş kaçınılmazdır", "Emperyalist savaşı, ve onu kaçınılmaz olarak doğuran emperyalist barışı" tarihe gömmenin yolu" "bolşevik mücadele, bolşevik devrim"dir cevabını vermiştir.

Modern revizyonistler ise bir somut savaş tehlikesini, "nükleer dünya savaşı" tehlikesini ele almakta; ve bu somut savaşın "artık kaçınılmaz" olmadığını söylemekte; ve bunun da Lenin'in "emperyalizm var olduğu sürece savaşlar kaçınılmazdır" öğretisini eskittiğini iddia etmektedirler.

Bu siyasi sahtekarlık, teorik kalpazanlıktır. Bu, emperyalizmin niteliğinin değiştiğinin utangaçça savunulmasıdır. Bu, emperyalist savaşı, emperyalist ve nükleer topyekün dünya savaşı ile eşitlemektir. Bu, bugün süren onlarca gerici, emperyalist savaşı barış olarak yutturma, hoş gösterme sahtekarlığıdır vb.

Biz somut olarak şunu söylüyoruz: Evet, nükleer bir dünya savaşı ertelenebilir; bu anlamda "engellenebilir". Ama emperyalizm varolduğu sürece, emperyalistler arası dalaşmalar, yerel, bölgesel gerici savaşlara yolaçacaktır, ve emperyalizm varolduğu sürece, emperyalist bir dünya savaşı tehlikesi, evet nükleer bir emperyalist dünya savaşı tehlikesi de var olacaktır. Bu anlamda, bu tehlikenin emperyalizm varolduğu sürece varolması anlamında, emperyalist dünya savaşı da "kaçınılmaz"dır. Emperyalizme karşı savaşlara gelince; sosyalist devrim için içsavaşa; proletaryanın burjuvaziye karşı içsavaşına; milli ve demokratik devrim savaşlarına, ulusal kurtuluş savaşlarına gelince: emperyalizmin varlığı şartlarında bunların "kaçınılmaz" olmadığını, engellenebilir olduğunu vb. savunmak; devrimden vazgeçmek, devrimleri engellemenin, emperyalizm ile uzlaşma ve anlaşmanın teorisini yapmak demektir.

Lenin'in dediği gibi:

o "Sosyalistler, sosyalistlikten vazgeç-
o meksizin her türlü savaşa karşı ola-
o mazlar." (Lenin, "Proletarya Devrimi-
o nin Askeri Programı", Sosyalizm ve Sa-
o vaş derlemesi, Sol yayınları, s. 60)

Modern revizyonist emperyalizm savunucuları, bir somut savaşın engellenebilirliği tartışmasından yola çıkarak, "emperyalizm varolduğu sürece, savaş kaçınılmazdır" Leninist teorisinin 'artık geçerli olmadığı' sonucuna varıyor. Leninist teoriye bu saldırı, emperyalist ve sosyal-em-

peryalist burjuvazinin sınıf çıkarlarına uygundur, ama ne gerçeğe, ve ne de gerçeğe uygun olmadığı için proletaryanın sınıf çıkarına uygun değildir.

*

Bay Zagladin makalesinde, şimdi savunulan bu görüşlerin yeni olmadığını da açıklıyor, şöyle diyor:

"Bu sonuca Marksist-Leninist düşünce, komünist hareket daha ellili, altmışlı yıllarda varmıştır." (s.19)

Zagladin'in sözünü ettiği, SBKP XX. Parti Kongresinde savunulan, 1957/1960 ortak açıklamalarında Dünya Komünist Hareketine onaylattırılan "sonuçlar"dır. Modern revizyonizmin XX. Parti Kongresinde bu alanda yaptığı çarpıtmalar üzerinde başka bir yazımızda durduğumuz için burada yinelemiyoruz. (Bkz. BP Belgesel Yayınları, TKP/ML İçindeki İki Çizgi Mücadelesinin Bazı Belgeleri II, s.240-246 arası)

Ellili yıllarda Dünya Komünist Hareketinin önderi Stalin, aynı konuda Leninizmi şöyle savunmaktadır:

> "Diyorlar ki, Lenin'in kapitalizmin kaçınılmaz olarak savaşları doğurduğu tezi eskimiş bir tez sayılmalıdır, çünkü artık yeni bir dünya savaşına karşı barışı savunan kudretli halk güçleri meydana gelmiştir. Bu, yanlıştır.
>
> Bugünkü barış hareketinin amacı, halk kitlelerini barışı korumak için mücadeleye itmek ve böylece yeni bir dünya savaşını önlemektir. Bu yüzden, bu hareketin amacı, kapitalizmi devirmek ve sosyalizmi kurmak değildir, o, barışı sürdürmek için demokratik mücadele amaçlarıyla yetinmektedir. Bu bakımdan, bugünkü barışı muhafaza uğruna hareket, Birinci Dünya Savaşı sırasındaki emperyalist savaşı içsavaşa dönüştürmeyi hedef tutan ve daha ileri giderek sosyalist amaçlar güden hareketten farklıdır.
>
> Olabilir ki, şartların yardımı ile, barış için savaş orada ve şurada sosyalizm için mücadeleye doğru gelişsin, ancak o zaman, bu, şimdiki barış uğruna hareket olmayacaktır, fakat kapitalizmi devirmek için bir hareket olacaktır.
>
> En muhtemel olanı, bugünkü barış uğruna hareketin, barışın devamı için bir hareket olarak başarı kazandığı taktirde belirli bir savaşı önlemeye katkıda bulunması, onu bir zaman için ertelemesi, bir zaman için belirli bir barışı sürdürmesi, savaşçı bir hükümeti istifa ettirmesi ve onun yerine barışı geçici olarak sürdürmek eğiliminde olan bir hükümetin geçmesini sağlamasıdır. Şüphesiz bu iyi birşeydir. Hatta çok iyidir. Ancak kapitalist ülkeler arasında genel olarak savaşların kaçınılmazlığını yok etmek için yeterli değildir. Yeterli değildir, çünkü barış hareketinin bütün başarılarına rağmen, emperyalizm ayakta kalmaktadır, yürürlükte kalmaktadır. Bunun sonucu olarak da, savaşların kaçınılmazlığı olduğu gibi süregelmektedir.
>
> Savaşların kaçınılmazlığını yok etmek için, emperyalizmi yoketmek gerekir." (Stalin, Son Yazılar, "SSCB'nde Sosyalizmin Ekonomik Meseleleri", 1 Şubat 1952, s.126/127, Sol Yayınları, 1970)

İşte bu Leninist görüşlere karşı XX. Parti Kongresinde Kruşçev, "değişen şartlar" ve "yeni çağ" adına revizyonizmi hakim kılmıştır. Şimdiki "yenilikçi"ler gerçekte Kruşçev revizyonizminin "ardıcıl" savunucularından başka birşey değildir.

*

Zagladin, bugünkü sonuçlara "Marksist-Leninist düşüncenin" (siz revizyonistlerin okuyun) ellili-altmışlı yıllarda vardığı tespitinden sonra şöyle devam ediyor:

"Ama barışı koruma, savaşı önleme görevini çözmenin asıl gerekliliği, zorunluluğu daha önce hiçbir zaman bugünkü kadar açık olmamıştır. Bu son onyılların başka bir yeni olayıyla bağlıdır. Sözkonusu olan, bilimsel teknik devrimdir.

Bilimsel teknik devrim, giderek hız kazanırcasına yalnız askeri işlere yayılmakla kalmayıp, aynı zamanda ne yazık ki en başta kırım araçları yaratma alanını sarmıştır. Lenin silahların gelişmesiyle "zaman gelecek, savaş öylesine yıkıcı olacaktır ki, savaşmak olanaksızlaşacaktır" demiştir....

Bay Zagladin bu alıntıyı, "N.K. Krupskaya, Lenin Üzerine, Moskova 1960, s.40-41"e dayandırıyor. Bu sözün söylendi ise hangi bağıntıda söylendiğini bilmiyoruz. Yine de eğer söylendi ise, bay Zagladin' in bizi inandırmaya çalıştığı anlamda; Lenin'in silahlar belli bir noktaya geliştiğinde her türlü savaşa karşı olduğu anlamında söylenmiş olmadığı; bunun Lenin' in genel yaklaşımı bilindiğinde açık olduğu ortadadır.

İşte bu zaman...

Dikkat! Yani "savaşmanın"; genel olarak savaşın —herhangi bir somut savaşın değil— olanaksızlaşacağı zaman!!!

...artık gelmiştir. M. Gorbaçov'un dediği gibi: 'Nükleer silahların yığılmasıyla ve bunların etkinleştirilmesiyle insan soyu ölümsüzlüğünü yitirmiştir. Bunu yeniden kazanmak yalnız nükleer silahı yok etmekle olanaklıdır."

Sözkonusu olan, günümüzün kesin buyruğudur, insanlığın yaşamda kalmasının kesin koşuludur." (agy, s.19)

İşte modern revizyonistlerin savaş/barış konusunda bütün programlarının çıkış noktası budur. Silahlar öyle gelişmiştir ki, artık nükleer bir dünya savaşında insanlık yok olabilir. İnsanlığın yok olmaması, bütün insanlığın temel görevi olmak zorundadır. Bilimsel teknik devrim bunu beraberinde getirmiştir. Böyle bir durumda "devrimci savaş" propagandası maceradır!!! İnsanlığın genel çıkarlarına aykırıdır vb. vb.!

Emperyalizmin gelinen noktada, dünyayı yok edebilecek, insan soyunu yeryüzünden silebilecek askeri potansiyeli biriktirmiş olması olgusundan, emperyalizmi en kısa zamanda tarihe gömmek için devrimci savaşlara sarılmak sonucunu çıkaracak yerde; emperyalizmin değiştiği sonucunu çıkarmak, devrimci savaş propagandası yerine, burjuva pasifizminin; Komünizm yerine hümanizmin propagandasına varmak, Komünistlerin değil, emperyalizmin teorisyenlerinin işidir.

*

Atom fetişizmi, bu emperyalizm papağanlarının gözünü öyle bir bürümüştür ki, onlara göre artık Lenin'in Clausewitz'den alıntıladığı: "Savaş, politikanın başka araçlarla devamıdır" sözleri de geçerliliğini yitirmiştir. Zagladin şöyle diyor:

"Çok şey değişmiştir, üstelik köklü biçimde değişmiştir. Asıl önemli olan şu ki, nükleer savaş vasıtası ile bugün hiçbir politik amaca ulaşılamaz. Bu anlamda diyebiliriz, ve demeliyiz ki, nükleer savaş politikanın devamı olmayacaktır." (agy, s.19)

Revizyonistlerin düşünebildiği tek nükleer savaş, dünyayı toptan yokedecek bir nükleer savaştır. Bunun aptalcalığı bir yana, böyle bir savaşın bile bir politikanın, emperyalist bir siyasetin başka araçlar ile devamı olmadığı tezi; emperyalizmi şirin göstermekten başka bir anlam taşımaz.

*

Modern revizyonistler şimdi Kruşçev'in keşfettiği "yeni çağ"ın ötesinde, son onyıllarda gelişen "bilimsel teknik devrim" ile, herhalde daha yeni bir çağ, yeni çağın içinde 'yeni bir aşama' keşfetmişlerdir.

Sosyal-emperyalizmin ideologu bay Zagladin bunu sözkonusu makalesinde şöyle ifade ediyor:

"Çağımızın bugünkü aşamasının özelliği, belki de işçi sınıfının tüm insanlığı ilgilendiren genel demokratik ve sosyal görevlerinin ilk kez bu kadar birbirine yakınlaşmış, birçok bakımdan ise, en başta da savaşı önleme konusunda bir bütün olarak birleşmiş olmasıdır. Bu gerçekten de emsalsiz bir durumdur.

...

Zamanımızın ayırdedici niteliği, insanlığın tarihinde belki de ilk kez canlı varlık soyu olarak yazgısının ve yaşamının gerçekten ortak olduğunu kavramaya başlamış olmasıdır. Bu da insanlık için (abç) kendisini korumaya yönelik büyük bir güç kaynağı oluşturmaktadır.

Yani kısacası, artık sınıf yok, işçi sınıfının sömürücülerinden bütünüyle ayrı sınıf çıkarları yok; burjuvasi ile, proleteri ile, toprak ağası ile, toprak kölesi ile; ezen ulusu, ezilen ulusu ile insanlığın çıkarları vardır(!). Soruna bu bakış açısı ile yaklaşılmalıdır(!).

Aslında modern revizyonistler geçmişte de soruna işçi sınıfının sınıf çıkarları açısından değil, bürokrat burjuvazinin sınıf çıkarları açısından yaklaşıyorlar, ve fakat buna "sınıf bakış açısı" yaftasını asıyorlardı. Geldikleri yerde insanlığın genel çıkarları adına bu yaftayı da bir kenara bırakma yönünde ilerliyorlar.

*

Bu bağıntıda Zagladin daha açık olarak şunları söylüyor:

"Herşeyden önce, sözkonusu olan, atom çağının gereksinimlerine yanıt veren yeni politik düşünce tarzıdır.

...

Yeni politik düşünce tarzının hareket noktası, savaş ile barış arasındaki, insanlığın yaşamda kalması ile yok olması arasındaki çelişkinin, atom çağında tüm diğer çelişkilerin üzerinde ağırlık kazanmaya başladığının kabul edilmesidir."

Herhalde sınıf mücadelesinin artık en iyi halde ikincil sırada kaldığının, sınıf çelişmelerinin ikincil sırada —en iyi halde— olduğunun bundan net ifadesi az bulunur.

*

Bu "yeni politik yaklaşım"a da tabii teorik kılıf hazırdır. Zagladin şöyle diyor:

! "İnsanlığın genel büyük bir amacı uğ-
! rundaki bir mücadele olarak savaşa
! karşı mücadele ile, proletaryanın sınıf
! mücadelesi, yani sosyal kurtuluş için
! mücadele arasındaki orantı nedir?
! Bunun ilkesel yanıtını daha Marx, En-
! gels, Lenin vermişlerdir. Ve onların
! yapıtlarını okurken, tarihsel sürecin,
! bu sürecin perspektifinin özüne nasıl
! derinlemesine dalabildiklerine şaşma-
! mak elde değildir. Şunu anımsayalım
! ki, Marx ve Engels daha "Komünist
! Partisi Manifestosu"nda, işçilerin ken-
! dilerini kurtarmakla tüm insanlığı da
! kurtaracakları noktasından hareket
! etmektedirler. Engels daha sonra bu
! formülasyonu başka bir biçimde ifade
! ederek, buna daha net bir içerik ka-
! zandırmıştır. Engels, işçi sınıfının tüm
! toplumu kurtarmadan kendini de kur-
! taramayacağını yazmıştır. Başka bir
! deyişle, öğretimizin kurucuları için,
! insanlığın kurtuluşu, işçi sınıfının en
! yüce perspektif amacıdır." (agy, s.25)

Söylenenler oldukça açıktır. "İnsanlığın genel çıkarları", "proletaryanın sınıf olarak çıkarlarından" önemli ve üstündür. Ve zaten "öğretimizin kurucuları için de" insanlığın kurtuluşu en yüce perspektif hedef olduğuna göre; insanlığın yaşayabilmesi için proletaryanın davasından da vazgeçilebilir... Ya da ertelenebilir... vb. Revizyonizmin mantığı bu!

Bu noktada Marx-Engels'e yapılan "insanlığın kurtuluşu" atıfı, bütünüyle teorik bir kalpazanlıktır. İnsanlığın kurtuluşu, Marx ve Engels için ancak gerçek anlamda ve bir daha geri dönmemecesine bayrağında: "Herkese ihtiyacına göre, herkesten yeteneğine göre!" yazan, "çalışmanın bir yük olmaktan çıkıp zevk" haline geldiği; özgür bireylerin özgür birleşmesinden oluşan; insanların yönetiminin, yerini şeylerin yönetimine terketmiş olduğu bir toplumda, Komünizmde sözkonusu olacaktır. "Zorunluluk ilkesi, yerini özgürlük ilkesine" terkettiğinde insanlık kurtulacaktır. Bu 'kurtuluş' için önce sömürücü sınıfların zora dayalı devrimle yıkılması; proletarya diktatörlüğü şartları altında burjuvazinin sınıf olarak yok edilmesi; insanın insan tarafından sömürülmesinin tüm maddi temellerinin yok edilmesi mutlak zorunluluktur. Yani insanlığın kurtuluşu hedefi, sömürücülerin, burjuvazinin sınıf olarak yok edilmesini önşart olarak gerektirmektedir. "İnsanlığın kurtuluşu" hiçbir şekilde burjuvazinin ve işçi sınıfının ortak insani çıkarları vardır, ve bunlar proletaryanın sınıf çıkarlarından üstündür biçiminde yorumlanamaz. Ya da böyle bir revizyonist yorum Marx ve Engels'e dayandırılamaz. Bunun yapıldığı yerde teorik kalpazanlık sözkonusudur. Burjuvazinin sınıf çıkarlarının —bütünün çıkarları adına— savunulması sözkonusudur.

O İNSANLIK İÇİN GERÇEKTE TEK KUR-
O TULUŞ YOLU, TEK ÇIKIŞ YOLU SOS-
O YALİZM, KOMÜNİZMDİR. BUNUN DI-
O ŞINDAKİ ALTERNATİF BARBARLIK-
O TIR. SOSYALİZMİ-KOMÜNİZMİ GER-
O ÇEKLEŞTİRECEK İSE İŞÇİ SINIFIDIR.
O BU ANLAMDA İŞÇİ SINIFININ ÇIKAR-
O LARI —UZUN ERİMDE— İNSANLIĞIN
O ÇIKARLARI İLE BİRDİR. AMA BUGÜ-
O NÜN SINIFLI TOPLUMUNUN İNSANLA-
O RININ ÇIKARLARININ BİRLİĞİ ANLA-
O MINDA DEĞİL!

İşte bugünkü "yenilikçi" modern revizyonizmin Lenin'i aktarma ve savunmasının bazı yönleri böyledir!

O BUNLARIN LENİNCİLİĞİ LENİN'İN;
O MARKSCILIĞI MARX'IN; MARKSİZM-
O LENİNİZMİN İĞDİŞ EDİLMESİ ANLA-
O MINA GELİR.

O ONLAR LENİN'İ SAVUNMA ADINA,
O LENİN'İ BİR BURJUVA PASİFİSTİ
O DEREKESİNE; MARX-ENGELS'İ SA-
O VUNMA ADINA ONLARI BURJUVA
O HÜMANİSTLERİ DEREKESİNE DÜ-
O ŞÜRMEKTEDİR!

*

T"K"P'Lİ HIK DEYİCİNİN TOKMAKÇILARI SAHİBİNİN SESİ'Nİ NASIL YANKILIYOR?

Bütün varlıkları SBKP'ye bağlı olan bir dizi küçük revizyonist parti gibi, T"K"P de kısa süre içinde rotasını SBKP'deki değişmeler doğrultusunda çizdi, Gorbaçev çizgisinin "ardıcıl savaşımcı"(!)larından biri haline geldi.

Bu savaşımın nasıl yürütüldüğü konusunda, T"K"P yayın organı "Atılım" sayı 13/87 (203)'de yayınlanan, ve "Politik Büronun genişletilmiş toplantısında" okunduğu bilgisi verilen "TKP Genel Sekreteri Haydar Kutlu'nun Açış Konuşması" iyi bir örnek oluşturuyor.

Okuyucudan, bu rezillik belgesini tanıtma amacıyla bazı uzun alıntılar yapmak zorunda kalacağımızdan, şimdiden özür diliyoruz.

*

Haydar Kutlu efendi, konuşmasının giriş bölümünde önce T"K"P'nin durumu hakkında değerlendirmeler yapıyor, durumlarını "parti içinde durgunluk" olarak nitelendiriyor. Önlerine koydukları görevleri ve yaptıklarını karşılaştırıyor, yaptıklarının "yetersiz" olduğu tespitini yapıyor. Bu gibi tespitler, Rus sosyal-emperyalizminin uşağı bu parti için, geçmişte "hep yaşayan ve savaşan", hep "ilerleyen", parti içinde buhran vb. tanımayan T"K"P için bir anlamda "yeni" seslerdir. Ama şimdi bu partinin "mürşidi" (yol göstericisi) SBKP'de olanlar bellidir. Bu "ana parti" yavrucaklarından da daha cüretli olarak parti içindeki durumu "buhran" olarak niteleyip, devrim çağrıları yapma durumundadır. Sahip bunu yapınca, sahibinin sesi'nin en azından "durgunluk" olarak yansımaması doğrusu ayıp olur. Hem de ayrıca T"K"P'nin uzun süredir gerçekleştirmeye çalıştığı TİP ile birleşme ve diğer bazı modern revizyonist, sosyal emperyalizmin gönüllü ve yeminli uşağı partilerle birleşme diye bir sorunu vardır. Bu birleşme işinde de, T"K"P'nin kendi durumu hakkında "özeleştirici" "yeni" bir tavır sergilemesi; T"K"P'nin "eski" T"K"P olmadığını, geçmişten ders alan, kendini yenileyen bir parti olduğunu göstermesi bu açıdan da sayısız avantajlar sağlar. Ayrıca bu şekilde "yenileşmiş" bir T"K"P'nin ortayolcu akımlar açısından da çekiciliği artabilir. Ayrıca bu "yeni" siyaset ile T"K"P hakim sınıflar açısından eski "öcülüğünü" yitirebilir; uysal reformist bir parti olarak legale çıkabilir.

Sahibinin sesi Haydar Kutlu efendi, durgunluğu aşmanın yolu olarak "yeni düşünce tarzı"nın propagandasını yapıyor. Yeni düşünce tarzı dediği şeyin bir formül olmadığını belirtiyor. "Temelde yeni bir arayış, kendini yenileme işidir" diyor.("Atılım" 13/87, s.2)

Bu "kendini yenileme" işi içindeki T"K"P, kendi dışındaki revizyonist ve oportünistlere de mavi boncuk dağıtıyor "yenileme" nin gereği olarak!

Önce "Eurokomünizme" mavi boncuk geliyor. Şöyle diyor Haydar Kutlu efendi:

> "Geçmişte Eurokomünizm olarak isimlendirilen akımın içinde yanlış sonuçlara varıldığı, Marksizmi revize edici niteliklerin yer aldığı bir gerçektir. Ama unutmayalım ki, onlar uluslararası komünist hareketin ele almakta geciktiği sorunların çözümü yolunda bir arayış içindeydiler. Vardıkları sonuç doğrularla yanlışların içiçe girmesini getirdi. Komünist hareketin bütününde zayıflıklar ortaya çıktı. Neden? Çünkü Gorbaçov yoldaşın da belirttiği gibi, uluslararası komünist hareket teori alanında otuzlu yıllarda kalmıştı. Bu durumda bazılarının pusulasız arayışlara girmeleri kaçınılmaz oldu. Dogmatik konumların sürdürülmesinin nedeni de aynıdır." ("Atılım" 13/87 (203), s.3)

Böylece artık Leninizmin lafzından bile vazgeçmiş olan, sosyal-demokrat konumların açık savunuculuğunu yapan "Eurokomünizm", "otuzlu yıllarda kalan" "komünist teoriyi" ihya etme olumlu çabasının, ne yazık ki sonuçlarda "doğru ile yanlışı" birbirine karıştıran iyiniyetli bir komünist akım oluveriyor. Suçlusu da tabii otuzlu yıllarda kalmış komünist teori!!!

Komünist hareketin Stalin önderliğinde İkinci Dünya Savaşı ertesinde Tito revizyonizmine karşı yürüttüğü mücadele; Stalin'in son yazılarında Sovyetler Birliği'nde ve diğer ülkelerde ortaya çıkan modern revizyonizme karşı mücadelenin ürünleri; bütün yanlışlarına rağmen ÇKP ve AEP önderliğinde Kruşçev modern revizyonizmine karşı yürütülen mücadelenin teorik ürünleri bir çırpıda yok sayılıveriyor. Ve bütün bu olumlu teorik birikim bir yana konup yok sayılırken, Eurokomünizmin hiç de yeni olmayan eski sosyal-demokrat görüşlerin savunuculuğunu

yapması, teorideki geri kalmışlığı giderme için olumlu bir çaba olarak görülüyor. Modern revizyonizmin bir türü, bir başka türüne: "Sen de bizdensin!" diyor! Olan budur.

*

Haydar Kutlu efendi devamen şunları da söylüyor:

> "Bugün bize Aybar'ı soruyorlar. Soruyu beğenelim, beğenmeyelim, soru haklı değil midir? Elbette bizim paylaşmayacağımız görüşleri vardır....

Acaba nelerdir bunlar, geldiğiniz yerde? Rusya'ya uşaklık konusundaki sizin kararlılığınız, Aybar'ın ise 'bağımsız' tavrı dışında, Marksizm-Leninizme tavır bağıntısındaki farkınız nedir? Yoktur aslında birbirinizden farkınız...

> Ama söylediği şeylerde doğru hiç mi yoktu?...

Bre insaf! Bu ne diyalektik yaklaşım?! Evren'in, Özal'ın bile dediklerinde "hiç doğru yok" mu? Söylediklerinde doğru da var diye, bunların hakkında yaptığımız değerlendirmeleri yeniden gözden mi geçirmemiz gerek acaba?

> Sosyalist düşüncenin yayılmasında rolü yok muydu?...

T"K"P'li sahibinin sesi soruyu yanlış soruyor. Hiçbir Marksist-Leninist, Aybar'ın, hatta Çetin Altanları, İlhami Soysalların vb.nin; henüz ülkemizde altmışlı yılların başlarında küçük-burjuva demokratizmi ile sosyalizmin birbirinden ayrılmadığı (daha doğrusu yeniden içiçe girmiş olduğu) yıllarda yaptıkları genel "sosyalizm" propagandası ile, "sosyalizm"in lafzının, ve sosyalizm adına onların savunduğu küçük-burjuva eşitlikçi, milliyetçi vb. düşüncelerin yayılmasında payları olduğunu, bugünün bir dizi Marksizm adına konuşanının (bu arada Haydar Kutlu efendi gibilerinin de) bunlardan "feyiz" aldığını red etmedi, etmez. Bu tarihi bir gerçektir. Bu tarihi gerçek olduğu kadar, bunların oynadığı olumlu rolün, gerçek Marksizm-Leninizm savunulmaya başlandığı andan itibaren, olumsuza dönüştüğü; bunların Marksizm-Leninizm karşısında gerici burjuva konumlarını savundukları, sosyalizmin değil, burjuva düşüncelerinin savunulmasında payları olduğu da olgudur. Bugün Aybar, Marksizm adına, Eurokomünizmin, bu Leninizme açıkça cepheden saldıran tipte revizyonizmin en önde gelen ismidir. Bu bağıntıda da T"K"P'li Sahibinin Sesi'nin yaptığı, bir revizyonistin, bir diğeri önünde özeleştiri yaparak, özür dilemesi; çok yönlü diyalektik değerlendirme adına, geçmişteki değerlendirmelerini bir kenara koymasıdır.

> Kuşkusuz bu yaklaşım, (Siz, birtakım faydacı düşüncelerle diğer revizyonist akımlarda olumlu görüneni öne çıkarma anlayın! —BN) diğer akımlar için de geçerli olmalıdır. KİMSEYİ, hiçbir AKIMI ŞİMDİ GOŞİST, TEOÖRİST, OPORTÜNİST, REVİZYONİST DİYE TOPTAN MAHKUM ETMEMELİYİZ....

Haydar efendi nedense "Maoist"i unutmuş! Acaba bir hikmeti var mıdır? Yoksa basit bir unutma mıdır? Göreceğiz. Bundan bağımsız olarak, söylenen çok açıktır: T"K"P artık, revizyonizmin diğer akımları için bir genel değerlendirme yapmamak yanlısıdır. Bunun nedeni de açıktır: böyle genel değerlendirmeler ideolojik düşmanlığı körüklemektedir! Halbuki şimdi "yeni yaklaşım" çağıdır. Ve birlik gereklidir... (Buna aşağıda döneceğiz.) Bu bağıntıda

. Bugün bize Aybar'ı soruyorlar. Soruyu beğenelim, beğenmeyelim, soru haklı değil midir? Elbette bizim paylaşmayacağımız görüşleri vardır. Ama söylediği şeylerde doğru hiç mi yoktu? Sosyalist düşüncenin yayılmasında rolü yok muydu? Kuşkusuz bu yaklaşım soldaki diğer akımlar için de geçerli olmalıdır. Kimseyi, hiçbir akımı şimdi goşist, terörist, oportünist, revizyonist diye toptan mahkum etmemeliyiz. Biz elbette terörizme, her tür oportünist politikalara, revizyonizme karşıyız Ama şimdi bunları yeni içerikleriyle tarif etmek zorundayız.

biz, bizim içimizde de geçmişte çıkmış olan, ve şimdi "Mücadele Bayrağı" adını almış olanların "birlik" konusundaki yaklaşımlarının, bir bağıntıda T"K"P'nin burada sergilediği tavır ile bir yumurtanın diğerine benzediği kadar benzediğine dikkat çekmek isteriz. Tek fark, cephenin birinde biraz daha geniş, diğerinde daha dar tutulmasıdır.

> Biz elbette terörizme, her tür oportünist politikalara, revizyonizme karşıyız. Ama şimdi bunları yeni içerikleri ile tarif etmek zorundayız."(Aynı yerde)

Buradaki sıralama da ilginçtir. T"K"P, başta "sol" bir sapma olan, ve esasta sağ, revizyonist, pasifist sapmaya bir tepki, "onun cezası" olan "terörizme" karşıdır. Ancak ondan sonra "her tür

oportünist politikalara ve revizyonizme" — o da "yeni içerikleri ile tarif ettikten" sonra "karşıdır".

İşte Haydar Kutlu efendinin seslendirdiği yeni düşünce tarzının diğer oportünist-revizyonist akımlara T"K"P'nin yaklaşımı bağıntısında görünüşü budur. Kısaca: "Hiç kimse, hiçbir akım" hakkında "toptan mahkum etme" yapılmayacak; diğer oportünist-revizyonist akrabalarda olumlu görülen yönler öne çıkartılacak. Bütün revizyonistlerin büyük bir aile olduğunun bilincinde davranılacak. Söylenenlerin anlamı budur.

*

Haydar Kutlu efendi, daha sonra esas sorunun "Marksizm-Leninizmi kavrayış tarzı" olduğunu ve kendi somutlarında bunu gözden geçirmeleri gerektiğini söylüyor. Bu konuda yaptığı tespitler bu "yeni düşünce tarzı"nın ne menem bir "düşünce tarzı" olduğunu çok açık gösterdiğinden, aşağıda bu bölümü olduğu gibi alıntılıyoruz:

"Marksizm-Leninizmi kavrayış tarzımızı gözden geçirmeliyiz. Marksizm-Leninizmin teori ve metot olarak iki yönlü işlevini açıklıkla göremedik. Herşeyden önce onun gerçeği arama ve onu değiştirmede bir metot olduğunu unuttuk. Çoğu kez soyut ilkelerle somut gerçeğin açıklanabileceğini sandık. Marksizm-Leninizmi bir "sözler yığınına" indirgedik. Kötü ve yanlış bir seçmecilik, alıntı hastalığı solu kapladı.

Uluslararası durumda ve ülkemizde günümüzün yeni gerçekleri görülmeden Marksizm-Leninizmin ilkelerini doğru kavramak ve somut koşullara yaratıcılıkla uygulamak olanaklı değildir.

Temel metot hatası indirgemecilikti. Son tahlilde geçerli olanı her somut durumda geçerli saydık. Yüksek düzeyde soyutlamaların ürünü olan kavram ve kategorilerle, onları adım adım somutlama yoluna gitmeden, doğrudan doğruya günceli açıklamaya giriştik. Politik, sosyal, kültürel, ideolojik sorunları, olguları ekonomik temelin otomatik yansıması olarak aldık. Herşeyi doğrudan ekonomik temelle açıklamaya çalıştık. Bu son tahlilde doğru olmakla birlikte somut durumu korumada bu metot yanlıştı. Sonuçta güncelin, yaşamın renklerini, çeşitliliğini kaybettik. Şemalar, kalıplar uğruna yaşamın renkliliğini, çok yönlülüğünü feda ettik. Süreçlerin olgulardan oluştuğu, süreçleri anlayabilmek için olguları bütünden ayırarak incelemek, süreci anlayabilmek için olguları anlayabilmek gerektiğini unuttuk, toptancılık yaptık. Ekonomik, sosyal, kültürel sorunların çözümüne toptancı yaklaştık. Çoğu kez bu devrimcilik, sosyalizm, radikalizm adına yapıldı.

Fakat sonuçta bakın ne oldu: Örneğin çevre kirlenmesi gibi global sorunlar uzun süre komünistlerin ilgi noktasında yer almadı. Neden? Aynı kirli havayı komünistler de solumuyor muydu, bundan onlar da şikayetçi değiller miydi? Kuşkusuz ki evet. Ama bunlar hep kapitalizmin sonucu sayıldı. Bu tür sorunlarla uğraşma komünistlerin işi değil dendi. Bunların çözümü ancak sınıf mücadelesi ile olur, devrimle, kapitalizme son verip sosyalizmi kurmakla olur dendi. Ne var ki, şu soruyu sormalıydı komünistler: Sosyalizm kurulana kadar acaba çevre bizi bekleyecek mi, ağaçlar, yeşillikler, denizdeki balıklar bizi bekleyecek mi?

Diyalektik materyalizmi yanlış kavramak, bizi gerçekçilikten uzaklaştırdı, Marksizm-Leninizmi kavramada yanlış yapmamızı getirdi. Oysa bilindiği gibi dar sınıf bakış açısı çoktan Marksizmin ustaları tarafından mahkum edilmişti. Sınıfa karşı sınıf anlayışının yanlışlığı ortaya konmuştu." (aynı yerde)

Burada söylenenlerde, tüm revizyonistlerin şu ortak tavırları bir kez daha sergilenmektedir:

– Marksizm-Leninizmin bir bilim olduğu gerçeğinin reddi. Marksizm-Leninizmi "gerçeği arama ve onu değiştirmede bir yöntem"e indirgeme. Böylece Marksizm Leninizmin felsefe/ekonomi-politik/sınıf mücadelesi alanlarındaki öğretilerinin bütünlüğünü bozma; ekonomi-politik ve sınıf mücadelesi alanındaki ilkesel öğretilerin genel evrensel geçerliliğini red etme.

– Bugünkü dünyanın açıklanması, ve değiştirilmesi mücadelesinde, Marksizm-Leninizmin denenmiş-sınanmış ilkelerinden yola çıkma, bunlara dayanarak ilkeli politika üretme yerine; "somut durumun tahlili"nden —Marksist-Leninist ilkelere dayanmadan, böyle bir tahlil olsa olsa burjuva tahlili olur— yola çıkma

– Gerçek Marksist-Leninist ilkeleri "şemalar", "dogmalar", "kalıplar" olarak görüp gösterme

– Kendisinin "Marksist-Leninist ilke" olarak görüp gösterdiği modern-revizyonist saçmalıklar gerçeğin duvarına çarpıp parçalandığında, suçu "Marksist-Leninist şemalarda" arama

– Kendi ekonomist/revizyonist yaklaşımlarını Marksizm-Leninizme maletme

– Kapitalizm ile sosyalizm arasında "ortak" "insani" noktalar arayıp bulma; kapitalizmi devrimle yoketme düşüncesi yerine, tüm insanların çıkarları adına "sistemlerin ortak çalışması" düşüncesinin konması

– "Dar sınıf bakış açısı", "sınıfa karşı sınıf" anlayışının —hem de utanmazca Marksizmin ustalarına da atıfta bulunularak— reddi. "Dar sınıf bakış açısı" yerine "geniş" "insanlık bakış açısı"nın geçirilmesi.

Bütün bunlar modern revizyonizm açısından aslında hiç de yeni olan şeyler değildir. "Yeni" olan tek şey, bunların bugün düne göre daha sistemli ve daha saldırgan, ve daha açıkça savunulmasıdır.

*

Sahibinin Sesi Haydar Kutlu efendi bu açık revizyonist tespitleri yaptıktan sonra, kendi kendine "İşin özü nedir?" sorusunu soruyor ve şu cevabı veriyor:

! "Öyleyse işin özü nedir? Dünyaya bakış açımızı, kavrayış tarzımızı kökten değiştirmektir. Öyle bir bakış açımız olmalı ki, güncel gerçeğin bütün boyutlarını, renklerini görebilelim. Ama aynı zamanda gelecekle ilgili sağlam öngörülere sahip olabilelim.

! Geçmişte, bakış açımızı nihai hedefe yerleştirmiş oradan günceli görmeye çalışmıştık. Bu bakış açısında somutu bütün boyutlarıyla görmek mümkün değildi. Bugün ise çubuğu tersine büküyoruz. Bakış açımızı güncele yerleştiriyor, bugünden bakarak sosyalizme giden yolu görmeye çalışıyoruz. Bu önemli bir farklılıktır." (agy, s.3-4)

"Bakış açısını güncele yerleştirmek", "Nihai hedefe yerleştirilmiş bakış açısını terk etmek". Herhalde günübirlik ilkesiz, faydacı siyaset izleme gerekliliğinin, yanı oportünizmin övgüsünün bu kadar açıkçası Marksizm-Leninizm adına az bulunur, ama bulunur. Bunların ağababası Bernstein da zamanında: "Hedef hiçbir şey, hareket herşey" dememiş miydi? Ve revizyonistler için "ilke", "sosyalizm hedefi" hep lafta olan birşey değil midir? Şimdiki "yenilikçi" modern revizyonistler artık lafta da "nihai hedef"ten vazgeçen bir tavır sergileme yönünde gelişiyor. Olan budur. Yoksa bunların geçmişte de yaptığı, "nihai hedefe yerleştirilmiş bir bakış açısı" na sahip olmak değildi.

*

Aslında hiç de yeni olmayan bu güya yeni düşüncenin nasıl geliştiği konusunda; ve buna bağlı olarak mesela nelerin değişikliğe uğradığı konusunda bay Sahibinin Sesi şunları söylüyor:

"Düşünce, dünyayı kavrayış tarzımızdaki bu köklü değişiklik elbette kendiliğinden olmadı.

Elbette bayım! Hiç kendiliğinden olur mu? Mürşidiniz SBKP ve "Gorbaçov yoldaş" sayesinde vardınız bu "köklü değişiklik"e!

Nükleer bir savaşta insanlığın, uygarlıkların köklü bir biçimde yokolması...

Köksüz bir biçimde yokolmak da mı var acaba???

tehlikesinin reel bir tehlike olarak belirmesi, barışı...

Hangi barışı??? İkinci Dünya Savaşının bitmesinden bu yana içinde 20 milyon insanın şimdiye dek savaşlarda hayatını kaybettiği bugünkü emperyalist barışı, değil mi?

koruma görevinin EN ÖNDE GELEN GÖREV...

İşte Sahibinin Sesi'nin sahibinden aldığı ses budur: Devrim, sosyalizm vb. değildir en önde gelen görev; hayır, barışı korumaktır en önde gelen görev... Bunu da Komünizm adına savunuyor bu baylar ve bayanlar. Hem de yeni de değil. Kruşçev "usta"larından bu yana aynı modern revizyonist tezi savunup duruyorlar.

olduğunu kavramamız bu değişiklikte belirleyici rol oynadı. Barışı koruma fikri sağda ve solda (Ama sizin gibi sağ-sol'da —BN) düşünceleri derinden etkileyen bir değişme yaratıyor. İnsanın rolünü belirgin biçimde öne çıkarıyor. (Bu sonucun önceki ile sebep-sonuç ilişkisinin ne olduğu Haydar efendinin gizidir. —BN)

Sınıf mücadelesi kuşkusuz ortadan kalkmadı. Daha da keskinleşiyor....

Eğer revizyonistler bugünlerde sınıf mücadelesinden söz ederlerse, ardından mutlaka bir "ama" gelecektir. Onlar sınıfların varlığını, sınıf mücadelesinin varlığını bütünüyle reddedecek durumda değildir henüz. Ama sınıf mücadelesi; insanlığın —tüm insanlığın— genel çıkarları için sınıfların ortak mücadelesinden sonra gelecektir. Aslında hiç de yeni olmayan "yeni düşünce tarzı" bunu anlatmaktadır. Nitekim Haydar efendi de Sahibinin Sesi olarak bu iki cümlenin hemen ardından

Düşünce, dünyayı kavrayış tarzımız'daki bu köklü değişiklik elbette kendiliğinden olmadı. Nükleer bir savaşta insanlığın, uygarlıkların köklü biçimde yokolması tehlikesinin reel bir tehlike olarak belirmesi, barışı koruma görevinin en önde gelen görev olduğunu kavramamız, bu değişiklikte belirleyici rol oynadı. Barışı koruma fikri sağda ve solda düşünceleri derinden etkileyen bir değişme yaratıyor. İnsanın rolünü belirgin biçimde öne çıkarıyor.

Sınıf mücadelesi kuşkusuz ortadan kalkmadı. Daha da keskinleşiyor. Ama sınıf mücadelesinin bağlı olduğu koşullar değişiyor. Örneğin dün savaş politikanın başka araçlarla devamıdır, derdik. Bugün bu formül eskimiştir, günümüzün yeni gerçeklerine uymamaktadır. Şimdi politikanın çözemediği sorunları savaş çözemez, yine politik araçlarla, ideolojik mücadelelerle çözülebilir.

Geçmişte kapitalizmin rezervlerini artık tükettiği sanılıyordu. Oysa bugün-bunun böyle olmadığı görüldü. Bilimsel teknolojik devrim BTD sayesinde kapitalizm değişen dünyaya ayak uydurabiliyor. Öte yandan BTD süreci insanlığın önüne açtığı olanaklar kadar, büyük yıkıcı potansiyellere de sahiptir. Ve şimdi BTD sürecinin dev adımlarla ilerlediğini hesaba katmadan adım atamayız. BTD'nin tüm olanaklarından insanlığın, toplumsal ilerlemenin çıkarına yararlanmalı, ama aynı zamanda onun yıkıcı potansiyellerini frenlemeliyiz.

Bu durum toplumsal sorunların çözüm tarzına yaklaşımımızda da köklü bir farklılık gerektiriyor. Bugün temel yaklaşım tarzı "yıkmak" değil "kurmak" olmalıdır. Kapitalizmin sözünü ettiğimiz yıkıntı yaratan sonuçlarının, otomatikman sınıf mücadelesini ilerletici, biz devrime, sosyalizme yakınlaştırıcı sonuçlar değil, tersine olumsuz sonuçlar doğurduğunu görmeliyiz. Öyleyse komünistler olarak yapıcı politikalar, programlar ve belgilerle ortaya çıkmak gerekiyor. Başka deyişle daha kapitalizm çerçevesi içindeyken demokratik bir alternatif ortaya koymak ve gerçekleştirmek bize görev olarak düşüyor. Biz inanıyoruz ki, bu bir tercih sorunu da değildir.

ama'yı patlatıyor:

AMA sınıf mücadelesinin bağlı olduğu koşullar değişiyor. Örneğin dün savaş politikanın başka araçlarla devamıdır derdim. Bugün bu formül eskimiştir. Günümüzün yeni gerçeklerine uymamaktadır. Şimdi politikanın çözemediği sorunları savaş çözemez, yine politik araçlarla, ideolojik mücadelelerle çözülebilir....

Bu noktada Haydar efendi, boynuzun kulağı geçmesi misali, "Sahibi"nin söylediklerinden de öteye gitmiş! Yazının baş tarafında Zagladin'in yazısından aynı konuda alıntılar yapmıştık. Okuyucu orada Zagladin'in, "Savaş politikanın başka araçlarla devamıdır" tespitinin şimdilik yalnızca "nükleer savaş" için geçerliliğini yitirdiğini, "nükleer savaş vasıtası ile hiçbir politik amaca ulaşılamaz" olduğunu söylediğini görecektir. Burada ise, aynı lafları Haydar efendi bir bütün olarak, hiçbir sınırlama yapmadan "savaş" için söylemektedir. Haydar efendi bu sözleri ile her türlü savaşa karşı bir konum sergilemektedir. Zagladin'den de "ileri", daha "süper" bir yenilikçi tavır takınmaktadır. Hem de Leninizm adına. Ama bu konuda Lenin çok berraktır: "Sosyalistler sosyalistlikten vazgeçmeksizin, her türlü savaşa karşı olamazlar." ("Proletarya Devriminin Askeri Programı") Bu süper "barış"çı Haydar efendiye haksızlık etmemek gerek. O şimdi vaz geçmiyor sosyalistlikten. O hiçbir zaman sosyalist olmamıştır! Bugün de yaptığı, dün yaptığı gibi, Rus sosyal-emperyalizminin ideologlarının söylediklerini tekrarlamaktır. Ama o gözü kör olası "teorik geri kalmışlık" yok mu(!), tekrarlamada bile yanlışlar yapılmasını beraberinde getiriyor. Modern revizyonizmin savunulmaya çalışılan görüşleri de, o geri kalmış "teorisyen"lerde büsbütün kaba, yanlışları çok daha açık görülür bir konum kazanıyor.

Haydar efendi örneklemelere şöyle devam ediyor:

"Geçmişte kapitalizmin rezervlerini artık tükettiği sanılıyordu....

Kim sanıyordu acaba? Nasıl sanıyordu? Burada Haydar efendinin tekrarladığı tez, revizyonistlerin çokça yinelediği, ama istediği kadar yinelensin, yanlışlığından birşey kaybetmeyen bir tez, Marksist-Leninistlere savunmadıkları bir görüşü mal eden bir tezdir.

Bilimsel teknolojik devrim BTD sayesinde kapitalizm değişen dünyaya ayak uydurabiliyor....

Bu bağıntıda modern revizyonistlerin cevap vermesi gereken esas soru şudur: Bilimsel teknolojik devrim dediğiniz şey kapitalizmin niteliğinde bir değişiklik yapmış mıdır? Emperyalizmin "proleter devrimin öngünü" olduğu; proleter devrimi dışında emperyalizmin bir alternatifi olmadığı; emperyalizmin, kapitalizmin çelişkilerini en uç noktasına kadar geliştirdiği tezleri geçerliliğini yitirmiş midir?

"Değişen dünyaya ayak uyduran" kapitalizm, artık "can çekişmekte olan" bir durumdan çıkmış mıdır? Modern revizyonistler aslında bütün bu sorulara açık-berrak cevaplar vermekten kaçınıyorlar. Ama söyledikleri bütünlük içinde incelendiğinde, aslında Leninist emperyalizm tahlilini —değişen şartlar adına— reddettikleri görülecektir. Onlar artık perspektif olarak Batıda barışçıl gelişme ile sosyalleşecek "kapitalizm" ile, bugünkü revizyonist ülkelerde "yaşayan sosyalizm" adını verdikleri tekelci-bürokrat devlet kapitalizminin özelleşme yönünde gelişmesi ve böylece iki sistemin ortalarda bir yerlerde buluşmasına göre ayarlamışlardır saatlerini. Bunu henüz açıkça söylemiyorlar; ama gidecekleri yer budur. Aslında söz konusu olan bugün iki ayrı sistem değildir. Bugün aynı emperyalist sistemin çeşitlemeleri sözkonusudur. Bu yüzden de bu sistemlerin birbirine yakınlaşması hiç de şaşırtıcı birşey değildir.

> Öte yandan BTD süreci insanlığın önünde açtığı olanaklar kadar, büyük yıkıcı potansiyellere de sahiptir. Ve şimdi BTD sürecinin dev adımlarla ilerlediğini hesaba katmadan adım atamayız....

Ne de olsa "zamanımız"da belirleyici olan artık sınıf mücadelesi gibi modası geçmiş, gayrı-modern önemsiz şeyler değil. Şimdi BTD var!!!

> BTD'nin tüm olanaklarından insanlığın, toplumsal ilerlemenin çıkarına yararlanmalı,...

Katiyen işçi sınıfının, veya emekçi sınıfların yararına; kapitalistlerin, toprak beylerinin iktidarını devrimle yıkmak için yararlanmaya filan kalkmayın, bu insanlığın ortak çıkarlarına ters düşer sonra!!!

> ama aynı zamanda onun yıkıcı potansiyelini frenlemeliyiz.

Nasıl'ına cevap daha önce verildi: Pasifizm ile!!!

> Bu durum toplumsal sorunların çözüm tarzına yaklaşımımızda da köklü bir farklılık getiriyor. BUGÜN TEMEL YAKLAŞIM TARZI "YIKMAK" DEĞİL, "KURMAK" OLMALIDIR.

Bu söylenenlerdeki muazzam cevheri(!) herkes görsün diye bunları büyük harfle biz yazdık. Söyleyen Haydar efendi. Söyleten "Gorbaçov yoldaş" gibi mürşitler(!). Bunu söyleyen, "faşist bir diktatörlüğün" hüküm sürdüğünü söylediği bir ülkenin "Komünist Partisinin" genel sekreteri. Yıkmadan kuracak!!! Bunu söyleyen, eskiyi yıkmanın, yeniyi kurmanın başlangıç noktası olduğunu kavramayacak kadar; bu ikisini diyalektik bir bütün olarak göremeyecek kadar idealist bir budaladan başka birşey değildir. Söylenenler devrimciliğe karşı, reformizmin; devrimci şiddete karşı pasifizmin felsefi alanda savunulma denemesidir. Ama bu felsefe sefil bir felsefedir. Her dönemde batan, çöken sınıfların felsefesi olmuştur.

> Kapitalizmin sözünü ettiğimiz yıkıntı yaratan sonuçlarının otomatikman (abç) sınıf mücadelesini ilerletici, biz(i —BN) devrime, sosyalizme yakınlaştırıcı sonuçlar değil, tersine olumsuz sonuçlar doğurduğunu görmeliyiz....

Bu bağıntıda da, Haydar efendi burada "Ya devrim savaşı önler, ya da savaş devrimi doğurur" biçimindeki Marksist-Leninist teze saldırıyor. O bu tezi, kendi kafasından, 'savaşın otomatikman devrimi, sosyalizmi' getireceği biçiminde yorumluyor; ve kendi kafasında yarattığı bu aptallığı güya mahkum ediyor. Aptallık diyoruz, çünkü sözünü ettiğimiz genel tez, böyle bir otomatizasyonu anlatmamaktadır. Tezde söylenen yalnızca, savaşın herşeyi mahvedeceği ahû vahına karşı; yapılması gerekenin ne olduğudur: Savaşı istemiyorsanız, devrimle savaşı önlemeye çalışın! Eğer devrim ile savaşı önleyemedi iseniz, o zaman yapacağınız, devrimle savaşa son vermek olmalıdır. Bunun için çalışmalısınız. Ulusların, halkların yaşamında korkunç acılar, yıkımlar getiren savaşlar; onları eğitir, onların kendi siyasi tecrübeleri ile komünistlerin savunduklarının doğruluğunu görmesi için şartlar da yaratır. Bu yüzden komünistlerin tavrı savaşın korkunç yıkımı karşısında ah-ü vah etmek değil; savaşı da savaşın kaynağını kurutmak için kullanmaktır. Şimdiki genel bir nükleer savaşın belki de insanlık soyunu tehdit eden korkunç boyutları karşısında yapılacak şey, panik içinde sayıklamak değil; işçilere, tüm emekçilere, ezilen halklara devrimler ile böyle bir korkunç tehlikeyi bertaraf etmek için de çalışma, bunun için mücadele etme çağrısı yapmaktır. Revizyonistlerin ise bu durum karşısındaki alternatifini Haydar efendi şöyle devam ederek ortaya koyuyor:

> Öyleyse komünistler olarak yapıcı...

Buradaki 'yapıcı', "devrim" belgisi gibi "yıkıcı" olan bir belginin tersi anlamında kullanılıyor.

politikalar, programlar ile ortaya çıkmak gerekiyor. Başka bir deyişle, kapitalizm çerçevesi içinde iken...

Türkiye'de faşizm çerçevesi içinde iken, sakın ha(!) onu yıkmadan...

demokratik bir alternatif ortaya koymak...

Böylece en gelişmiş kapitalist, emperyalist ülkelerde bile Komünist Partilerin görevinin demokratik programlar koymak olduğunu da Haydar efendiden allah için öğrenmiş oluyoruz!

ve gerçekleştirmek bize görev olarak düşüyor. Biz inanıyoruz ki, bu bir tercih sorunu da değildir." ("Atılım", 13/87, s.4)

Ya ne midir? "Zorunluluk"tur(!). Bütün revizyonistler tarih boyunca revizyonizmlerini hep objektif zorunluluklarla, ama gerçekte hiç de objektif zorunluluk olmayan "objektif zorunluluklar"la açıklamaya çalışmışlardır. Şimdi de modern revizyonistler ağababalarının izinde aynı teraneleri okuyorlar. Nasıl ki, 1914'te "Alman sosyal-demokrasisini kokuşmuş bir ceset" haline getiren, savaş kredilerine onay ve anavatan savunması siyaseti bir objektif zorunluluk değil, yozlaşmış işçi aristokrasisinin sınıf çıkarlarına uygun, "kendi emperyalizminden yana" bir siyasi tercihi idiyse; bugün de devrimden vazgeçip geçmeme, onu ikinci plana atıp atmama; objektif bir zorunluluk değil, —tabii ki savunulan sınıfların sınıf çıkarlarına uygun, bu anlamda, ama yalnızca bu anlamda objektif zorunluluk olan— bir siyasi tercih sorunudur.

T"K"P, yüzüne sosyalizm maskesi takmış, bugün dünya yüzünde hegemonya için dalaşan bir emperyalist büyük gücün, Rus sosyal-emperyalizminin uşaklığını üstlenmiş karşı-devrimci bir partidir. Bu partinin, Rus sosyal-emperyalizminin ve onun ülkemizdeki uzantılarının, işbirlikçilerinin çıkarlarına kopmaz bağlarla bağlı çıkarları, onu bugün izlediği politikaya mahkum etmektedir. Bu siyaseti izleyenler; tercihlerini Rus sosyal-emperyalizminin yanında yapmışlardır. Ve onun çıkarları bugün dünya çapında yukarıda çeşitli yönlerini ortaya koyduğumuz güya "yenilikçi" bir siyaset izlenmesini gerektirmektedir. T"K"P'deki görünürdeki değişikliğin nedeni budur. "Yenilik" revizyonizmden uzaklaşma anlamında bir yenilik değil, revizyonizmin elbise değiştirmesi anlamında bir "yenilenme"dir. Yani; Yani olmayacaktır Kani!

Eylül 1987

* * *

AÇIKLAYICI NOTLAR:

[1]: Bu bağıntıda Moskova Tarih ve Arşiv Yüksek Okulu rektörü Yuri Afanasiyev ile yapılmış, ve "Sovyet Kültürü" adlı dergide yayınlanmış, yabancı dilde de APN' in "Açıklık, Demokrasi, Sorumluluk" başlıklı bir derleme broşüründe yayınlanmış bir mülakatta söylediği sözler çok ilginçtir. Bu bay profesör o kadar ileri gidiyor ki, Gorbaçev'in Parti Merkez Komitesi başkanlığına getirildiği tarihi, Ekim Devrimi ile karşılaştırıyor. Şöyle diyor bu bay:

"Ekim Devriminin tabii gelişmeye müdahale ettiği meselesine gelince: Bu bağıntıda herşey daha karmaşık ve zordur. Aslında Ekim'i böyle değerlendirenler haklıdır. Aslında bu düşünce onlara değil, —ve bu bilince çıkartılmalıdır— Lenin'e aittir. Ekim'in tarihi gelişmenin alışılmış akışını kökten değiştirdiğini tespit eden Lenin'dir. Her devrim, üzerinde gidilen —yıpranmış -ÇN— rayları keser. Ama insanlar tarafından yapılan herşey, şeylerin tabii gidişi değil midir? İnsanlar yaptıkları ile (eserleri ile —ÇN) birçok halde hayatın gidişini belirleyici ölçüde değiştirirler. 1985 Nisanı olmasa idi, durgunluk, rüşvet ve akraba korumacılığı sistemi, "şeylerin tabii gidişi" olarak kalırdı." (Adı geçen broşür, s.25)

Gorbaçev'in kendisi de birçok yazısında, gayet "alçakgönüllü" bir biçimde, yaptıklarının "devrim" olduğunu söylüyor!

[2] Bu bağıntıda da "İzvestiya" gazetesinin yorumcusu Alexander Bowin'in "Yedek Güç: Bellek" başlıklı yorumu ilginç ipuçları veriyor. Bu yorumdan aşağıda bazı alıntılar yapıyoruz:

"Gazetelere ya da televizyonu bir göz atmak yeter: Her yanda SBKP'nin 27. Kongresi kararlarının hayata geçirilmesi için bir mücadele yürüyor. Herkes dönüşüm için mücadele ediyor, herkes eleştiriyor. İlke olarak bu eleştirici atmosferi selamlıyorum. Yine de yüreğimde bir sızı var. Bu arada çok pislik birikmiş durumda. Parti üyelik kartına sahip pekçok kişi partiye ihanet etmiş, onu kandırmış. Kendime hep şunu tekrarlamak zorunda kayılorum: Gerçek, tedavi edicidir. Yaralarımızın üzerini örtmememiz iyidir.

...

Birçok halde söz ile eylem arasında büyük bir boşluk kalıyor. Kişilerin değiştirilmesi her yerde, ve birçok halde çalışma biçim ve yöntemlerinde önemli bir

dönüşümü beraberinde getirmiyor. Moskova'da dönüşümden söz edilirken, dışarda, kırda hiçbir şeyin yerinden kıpırdamadığı çok oluyor.

Dönüşüm ve hızlandırma, birçok halde bu ikisinin de olmaması durumunun üzerini örtmeye yarayan sözler oluyor.

Kendime hep şunu söylüyorum: Herşey sırası ile. Parti kongresinden bu yana daha bir yıl geçmedi. Birçok şey kökten yeniden başlanmak zorunda. Herşeyin bir gecede olup biteceği beklenmemeli. Buna rağmen bana öyle geliyor ki, biz Partinin BÜTÜN HAYAT TARZIMIZI DEVRİMCİ DÖNÜŞTÜRME ÇİZGİSİNE KARŞI DİRENİŞİN ÇAPINI VE ŞİDDETİNİ KÜÇÜMSÜYORUZ. PARTİDEKİ VE ÜLKEDEKİ ŞU ANDAKİ TOPLUMSAL MÜCADELENİN SERTLİĞİNİ VE DERİNLİĞİNİ KÜÇÜK GÖSTERMEYE, ÜZERİNİ ÖRTMEYE EĞİLİM DUYMUYOR MUYUZ? Utanılacak ve anlaşılmayacak şeydir: Sovyet iktidarının 70, yıldönümünde, bir parti kongresinin kararlarını hayata geçirmek için mücadele vermek zorundayız!

Kısa süre önce "Literaturnaya Gazeta" da, Don kıyısındaki Rostov'da yüzlerce insanın nasıl sahtekar Budnizki'nin cenazesinde cenazeye katıldığı haberi çıktı. (Budnizki Rostov eyaletinde ticaret işleri ile ilgili yönetici idi. Rüşvet nedeni ile 15 yıla hüküm giydi ve hapiste öldü.) Bu kamuoyuna ve ilgili mercilere karşı açık bir meydan okuma idi. Bu kişilerle ilgili olarak haberi veren şunları yazıyordu: "Dikkatli olun. ONLAR saldırıdadır. Hatta öyle bir hisse sahibim ki, ONLAR sanki Budnizki'yi değil de hayatımızda ortaya çıkan her yeniliği, evet BİZİ mezara taşımak istiyorlar."

Bende de uyanan his budur. Hayır, onlar umutlarını yitirmediler. Bizi gömmeyi hala umut ediyorlar. Onlar bizim haksızlık ve rüşveti, ekonomik bozuklukları, tembelliği, "zirve"nin kontrolsuz hareketini, formalizmi ve bürokrasiyi yok etme mücadelemizi rahatsız etme UMUTLARINI yitirmediler.

Yazar Sergey Saligin, bizim esas düşmanımızın "bürokrat sovyetik sosyalist tutuculuk" olduğunu söylüyor. Daha önceki durumlar bu "sovyetik sosyalist tutucuların" işine geliyordu. Onlar açıklıktan da korkuyorlar. Onlar "sade vatandaş"ın olduğu yerde olmayı unutmuştur. Onlar bağımsızlık istemiyor. Çünkü bu aynı zamanda sorumluluk da demektir. Onlar iknayı unutmuştur. İnsanlara güvenmemeye ve yasak koymaya alışmışlardır. O zaman işleri daha kolaylaşır.

Şimdilik sessiz duruyorlar. Ama dediğim gibi, umutlarını yitirmiş değillerdir. Kendileri için zamanın yeniden geleceğini umut ediyorlar. Bu arada kendilerine izleyiciler de yetiştirmişlerdir: Genç yaşlarda, modern görünümlü ama düşünceleri geçen onyılların kategorileri içinde tıkanıp kalmış kadrolar. Bunlar "dönüşümden" sözetmeye hazırdır. Ama dönüşüme hazır olup olmadıkları büyük sorudur.
...vb."

(Adı geçen broşür, s.35/36, Almanca)

Görüldüğü gibi, bürokrat klikler arasında iktidar dalaşı hala tam anlamı ile çözülmüş değildir. Gorbaçev kliğinin şimdilik yığınlarda destek aramasının temel nedeni de budur.

[3] Bu bağıntıda örneğin, 1) nolu açıklayıcı notta sözü edilen Prof. Yuri Afanasiyev, kendisiyle yapılan mülakatta şöyle diyor:

"Marx ve Lenin'e başvurmalıyız, ders kitaplarına ve onların anlatışlarına değil. Öğrencilerimizin bizzat yazılara çok nadiren başvurmaları ve onları konspektlerin ekleri olarak görmeleri korkunç birşeydir.

Marx ve Lenin'le yüzyüze geldiğimizde, onlar bizim için "usta" olmaktan ziyade, —onları böyle adlandırmamız onlar için ne büyük "sevinç" olurdu— sürekli muhatabımızdır." (Adı geçen broşür, s. 29)

* * *
* *
*

OKUYUCULARA ÇAĞRI

Değerli Bolşevik Partizan okuyucuları...

Türkiye'de Bolşevik bir Partinin yaratılması çalışmasına katkıda bulunan, bunun bir aracı olan Bolşevik Partizan'ı güçlendirmek için hepinizin katkıları gereklidir.

Bu katkılar çeşitli biçimlerde olabilir:

Bolşevik Partizan'ın yayın faaliyetlerinin güçlendirilmesi için onu maddi olarak destekleyebilir; onu çevrenizde tanıtabilir, daha fazla okunmasını, üzerine tartışılmasını sağlayabilirsiniz. Bolşevik Partizan'a yeni aboneler bulabilirsiniz.

Her yeni Bolşevik Partizan okuyucusu, Marksist-Leninist görüşlerle temasa gelen biri olarak, Marksizm-Leninizm açısından, işçi sınıfı davası açısından kazançtır.

Bolşevik Partizan okuyucuları, ve öncelikle de bunlar içinde Bolşevik Partizan'da savunulan görüşleri doğru bulanlar, Bolşevik Partizan'ın pasif okuyucuları olmakla yetinemezler. Bolşevik Partizan'ın çizgisini doğru bulan her Bolşevik Partizan okuyucusu, kendisini Bolşevik Partizan'ın çalıştığı alandaki bir propagandacısı, ajitatörü, onun görüşlerinin bir yayıcısı, bir örgütçüsü olarak kavramalı; Bolşevik Partizan'ı gerçek anlamda bir silah olarak kavramalıdır.

Ancak böyle bir kavrayıştır ki, Bolşevik Partizan çizgisini doğru bulan Bolşevik Partizan okuyucularını çalıştıkları alanda Bolşevik Partizan muhabirlerine dönüştürecektir. Bolşevik Partizan muhabirleri, kendi alanlarında Bolşevik Partizan'ın yaygın bir şekilde, okunması, tartışılması, incelenmesi, onda savunulan doğru Marksist-Leninist görüşler temelinde örgütlenmesi çalışmasında değil; aynı zamanda bu çalışmanın sonuçlarının Bolşevik Partizan'a aktarılmasında; Bolşevik Partizan üzerinden tecrübe alışverişine katkıda bulunma konusunda da sorumluluk duymalıdır. Bolşevik Partizan muhabirleri, yalnızca Bolşevik Partizan'ın çevresindeki devrimci-komünistlerin çalışmalarının değil, aynı zamanda sınıf mücadelesinin her alanındaki gelişmelerin de muhabiri olmalı; çevrelerindeki tüm gelişmeleri Bolşevik Partizan'a aktarmalıdır.

Özellikle Türkiye'deki Bolşevik Partizan okuyucuları, Bolşevik Partizan'ın hala yurtdışında yayınlanan bir yayın organı olduğu gerçeğinin bilincinde olarak; yürüttükleri çalışmalar hakkında deneylerini, çıkardıkları sonuçları; gelişmeleri, değerlendirmelerini Bolşevik Partizan'a ulaştırmalıdırlar. Ancak böyle bir bilgi akımı iledir ki, Bolşevik Partizan Türkiye'de somut sınıf mücadelesinin sorunlarını daha doğru değerlendirebilir, somut siyasetlerle yol ve yön gösterebilir. Verilecek hiçbir bilgi, çıkarılmış hiçbir deney "önemsiz" değildir.

Diğer yandan, yurtdışındaki Bolşevik Partizan okuyucuları da aynı şekilde bulundukları emperyalist ülkelerdeki sınıf mücadelesinin deney ve gelişmelerini aktarmanın yanısıra; bulundukları alanda faaliyet yürüten her türden revizyonist ve oportünist akımın teşhir ve tecritine hizmet edecek bilgi akışını gerçekleştirmeye özen göstermelidir. Okuyucularımız özellikle yurtdışındaki geniş haber kaynaklarının varlığını gözönünde tutarak, emperyalist/sosyal-emperyalist koalisyon üyelerinin dünyanın çeşitli köşelerinde tezgahladıkları oyunları açığa çıkaran haber ve bilgilerin yanısıra; Güney Afrika, Güney Kore, Filipinler, Ortadoğu, Orta Amerika, vb. bölgelerindeki sınıf mücadelesinin karakteri ve boyutlarını yansıtan haber ve yorumları, varsa fotoğrafları ile birlikte Bolşevik Partizan Yazı Kuruluna aktarmayı kendilerine görev bilmelidirler.

*

Bolşevik Partizan Yazı Kurulu, bundan böyle Bolşevik Partizan sayfalarında bir "OKUYUCULARDAN" köşesi açmayı planlamaktadır. Bu köşede, Bolşevik Partizan'da yayınlanan yazılara getirilen eleştiriler yanında, öncelikle doğrudan sınıf mücadelesi içinden haberler, yorumlar yayınlamayı planlıyoruz. Okuyucularımızdan talebimiz, özellikle ve öncelikle de Türkiye'deki okuyuculardan talebimiz —ama yalnızca onlardan değil; yurtdışında çeşitli alanlarda, mesela sendikalarda, çalışma yürüten Bolşevik Partizan okuyucuları, tecrübelerini özetleyen yazıları Bolşevik Partizan Yazı Kurulu'na ulaştırmayı pek gerekli görmüyorlar— Bolşevik Partizan Yazı

Kurulu'na gönderilecek her yazının, yazı yayınlansın-yayınlanmasın, Bolşevik Partizan ile okuyucusu arasındaki bağı; Bolşevik Partizan ile somut çalışma arasındaki bağı ve birliği güçlendireceğinin bilincinde davranmasıdır.

Türkiye devrimci hareketi içinde bir dönem örgütlü bir şekilde yeralmasına karşın, bugün örgütleri ile bağlarını koparmış ve Marksist-Leninist temelde bir örgütlenme arayışı içinde olduğunu belirtip, buna uygun davranış içinde olan tek tek devrimcilere Bolşevik Partizan Yazı Kurulu, bu hedeflerine hizmet edecek olanakları verme düşüncesi ile çağrı yaparak, Bolşevik Partizan'ın belli sayfalarını bu arkadaşların ilerletici tartışmalarına açmayı, bu sayfaları canlı tartışmaların yürütüldüğü bir kürsü durumuna getirmeyi kararlaştırmış bulunuyor. Dileğimiz, sözkonusu devrimci arkadaşların bu olanağı sınıf mücadelesinin yararına en iyi bir şekilde kullanmalarıdır.

Bolşevik Partizan Yazı Kurulu, gelen yazıların her birine, yayınlansın veya yayınlanmasın, mutlaka tavır takınacak; yayınladığı yazılarda özde hiçbir değişiklik yapmayacaktır.

Bolşevik Partizan Yazı Kuruluna gönderilen yazıların 2 daktilo sayfasını geçmemesi, yayınlanmasının kolaylığı açısından istenen birşeydir.

Gönderilen yazıların Bolşevik Partizan Yazı Kuruluna elden ulaştırılması, bu imkanın olmadığı alanlarda ise Bolşevik Partizan'ın yazışma adresine postalanmasını; postalanırken doğru isim ve adres v e r i l m e m e s i n i okuyucudan rica ediyoruz.

BOLŞEVİK PARTİZAN YAZI KURULU

*

GDS'İN YENİ BİR TOPTANCILIK ZAVALLILIĞI ÖRNEĞİ

Lafa gelince, Batı Almanya'da proleter enternasyonalizminin şampiyonluğunu kimseye bırakmayan; ama sözkonusu pratik dayanışma olduğunda, devrimci temelde eylembirliklerine katılma, destek, vb. olduğunda, görünüşte "ilkeli" itirazlarla, özde ise sudan bahanelerle, proleter enternasyonalizmi ile alay anlamına gelen tavırlar takınmayı son dönemlerde iyi ce yöntem haline getiren GDS, bu noktada rezil tavırlarına bir yenisini daha ekledi.

Aşağıda GDS'in GUAfS içindeki ve dışındaki devrimci ve Marksist-Leninist güçlere 20.01.1987 tarihli açık mektubunu yayınlıyoruz.

Sözkonusu belgenin <u>kendisi</u>, "Gegen die Strömung"un ("Akıma Karşı") Batı Almanya'da Afganistanlı devrimci ve anti-emperyalistlerin kuşkusuz tek demokratik teşkilatı olan GUAfS'a (Afganlı Öğrenciler Genel Birliği) na sıl seviyesizce saldırdığını, hangi bahanelerle eylembirliklerinden kıvırtıldığını, Batı Almanya'da Afganistan işgali bağıntısında yapılan — bu bağıntıda yapılan eylemlerin tümünde işaret ettiğimiz, eleştirdiğimiz tüm eksikliklere, olumsuzluklara rağmen— tek devrimci nitelikli eylemlerin nasıl küçümsendiğini vb. gösteren, ve bu noktalarda gerçekte saldırılanları değil, saldıranı yaralayan, onu teşhir eden bir belgedir.

Biz bu ibret belgesini Türkiyeli devrimcilere de tanıtmayı bir görev biliyoruz.

Bunu yaparken, GDS'in TKP/ML(Bolşevik)'i "MLPD" ("Almanya Marksist-Leninist Partisi") ile aynı kefeye atıp, "şövenist güç" olarak adlandırma -

sını, yalnızca aptalca bir iddia olarak geri çevirmek; bunun yanında İran Komünist Partisi hakkında yapılmış olan; gerçekten karşı - devrimci bir eylemden yola çıkarak yapılan genel "karşı-devrimci" değerlendirmesinin de onu yapanların aptalca toptancılığını gösteren bir değerlendirme olduğunu belirtmekle yetiniyoruz.

GUAFS İÇİNDEKİ VE DIŞINDAKİ DEVRİMCİ VE MARKSİST-LENİNİST GÜÇLERE
A Ç I K   M E K T U P —Ocak 1987

GUAfS'ın 27.12.1986 tarihinde yaptığı yürüyüş ve bu yürüyüşten önce GUAfS Yönetim Kurulu'nun bu yürüyüşe katılması için GDS'e yaptığı çağrı dolayısıyla, GDS ile GUAfS arasındaki eski tartışmaları izlemeyen ya da izleyemeyen bütün güçlere, en azından ilkesel ayrılıklarımızın nedenlerini bildirmek ve bunları bizimle bu sorunları tartışmaya çağırmak istiyoruz.

1. GDS, anti-emperyalist temelde sürdürüldüğü sürece, Sovyet sosyal-emperyalizminin işgaline karşı mücadeleyi açıkça desteklemektedir.

2. İşçi hareketinin ve aynı zamanda Afganistan'daki devrimci mücadelenin tüm teori ve pratiği, Batı Alman emperyalizmi de dahil olmak üzere, doğrudan ya da dolaylı Batılı emperyalistler için çalışan islamcı-faşist güçlerle araya açık bir ayrım çizgisinin çekilmesinin, Marksist-Leninist görüş de dahil olmak üzere bütün devrimci görüşlerin birliği, demokratik bir ortam ve bu güçlerin özgür tartışması için temel önkoşulu oluşturduğunu göstermektedir.

3. GUAfS Yönetim Kurulu'nun, söz ile eylem arasındaki çelişki, açıklamalarını ve vaadlerini birçok kez yerine getirmeme oportünist yöntemine uyumu, açık ve dostça tartışma karşısındaki darkafalı tutumu (örneğin, 29.12.1984 tarihinde yaptığımız ortak bir tartışma toplantısı yapma önerimize tavır takınma ile ilgili verdikleri ve bugüne kadar yerine getirmedikleri söze dikkat çekeriz), skandallar yaratması — bütün bunlar, Afganistan içindeki ve dışındaki bütün gerçek anti-emperyalistlerle mutlak dayanışmayı, bu GUAfS Yönetim Kurulu ile örgütsel danışma ve anlaşmalarla da, yerine getirmeyi olanaksız kıldı.

4. MLPD (Almanya Marksist-Leninist Partisi --ÇN) ve TKP/ML(B) gibi şövenist güçleri bir yana bırakın, GUAfS'ın YEŞİLLER partisi ve Irak Hükümeti ile işbirliği yapan İran KP gibi karşı-devrimci güçlere yanaşması ve bunlarla kardeşliği, GUAfS'ın mini yürüyüşünün, bizim yalnızca kendimizi kendisinden uzak tutacağımız (bu aynı zamanda, darkafalı yetiştirilmiş GUAfS Yönetim Kurulu üyeleri tarafından olası açık bir eleştiri tehdidi dolayısıyla da) oportünistlerden karşı-devrimci güçlere kadar güçlerin önderliği altındaki bir geçit alayı yapması da buna eklenmektedir. Çünkü biz, iyimserlik, mücadeleye hazır olma ve fedakarlık isteğini güçlendirecek yerde, sosyal-emperyalizme ve tüm gericilere karşı Afgan mücadelesinin direniş güçlerini temelde alaya alan ve giderek daha fazla acınası hale gelen bir ayin'in aksesuarları olmak istemiyoruz.

Son olarak, GUAfS'ın verdiği ve yerine getirilmesi bugün de dostça ve dayanışmacı bir tartışmanın minimumu olabilecek bir dizi hatırlatıyoruz. Bu bağıntıda, Şubat 1985 tarihli "GDS Nerede Duruyor? -- GDS'in GUAfS Üyelerine ve Sempatizanlarına Açık Mektubu" broşürümüze atıfta bulunuyoruz.

GDS 20.1.1987

*

12 EYLÜL 1987'DE YURTDIŞINDA YAPILAN EYLEMLER ÜZERİNE

Bu yıl 12 Eylül ile ilgili olarak daha önce dağıttığımız bir açıklama ile, devrimci kamuoyunu gelişmeler konusunda bilgilendirmiştik. (Bkz. "Bolşevik Partizan'ın Devrimci Kamuoyuna Açıklaması" başlıklı bildiri)

Daha sonraki gelişmeler ise önemli hiçbir değişiklik getirmedi.

Sonuç olarak, biri Atif, Av-Dev-Genç, Heviya Gêl ve İşçi Gerçeği'nin platformu temelinde, diğeri ise Feyka-Kürdistan'ın olmak üzere iki yürüyüş ortaya çıktı.

Bunların dışında bir de T"K"P'li sosyal-faşistlerin başını çektiği "Sol Birlik" takımının çeşitli T.C. konsolosluklan önünde düzenlediği mitingler oldu.

Yürüyüşlerden birincisinin platformu ile ilgili olarak daha önceden tavır takındığımız için, burada yeniden üzerinde durmayı gerekli görmüyoruz. Yalnızca şunu belirtmek istiyoruz: Bu yürüyüş eylemi, görünüş itibariyle de, kendisine temel aldığı platformun pratikte de rezilce bir uygulanmasıydı.

Bir tarafta, her türlü emperyalizme karşı olduğunu —laf düzeyinde de olsa— savunan güçler, diğer tarafta T"K"P(B) gibi Rus sosyal-emperyalizminin yeminli savunucusu bir güç, "Faşizme karşı omuz omuza"(*) yürüdüler. Bu eylem, gerek eylemi düzenleyenler ve bu eyleme şu ya da bu biçimde katılıp destekleyenler açısından (özellikle de Rus sosyal-emperyalizmine karşı olduğunu söyleyen güçler açısından), faşizme karşı mücadelede kesinlikle gözardı edilmemesi gereken; devrimci değerlerin ayaklar altına alınmasının, gerçek anlamda anti-faşist mücadele ile, devrim mücadelesi ile alay edilmesinin rezil bir pratiğiydi. Eylem, faşizme karşı bir protesto eyleminden çok, bir yasak savma idi.

Bu eylem bir kez daha çok açık bir şekilde oportünist-revizyonist cephenin için içe kokuşup çürümesinin, onun bu ruh halinin çıplak bir biçimde dışavurumuydu.

Bu kendisini, eyleme kitlesel olarak katılımın zayıflığında da gösteriyordu.

*

Biz ise bu yıl yine, daha önceki yıllarda olduğu gibi, oportünist-revizyonist çephenin yürüyüş için toplandığı alanda toplanarak, 12 Eylül askeri faşist hareketine ve faşist Türk devletine karşı devrimci alternatifin ne olması gerektiğinin propagandasını —bu konudaki yanlış, oportünist-revizyonist anlayışları teşhir ederek— yaptık. Oportünistlerin eylem birliği platformunun eleştirisi ve "Panelcilere sorular" başlıklı yazıları bir önsöz ile birlikte yürüyüşe katılan kitleye dağıttık.

Ayrıca 11-12 Eylül ile ilgili bildirimizi de geniş bir şekilde dağıttık. Diğer yandan, hem havaya atılan fırlatma kağıtları ile, hem de el ilanlarıyla doğru devrimci düşüncelerin propagandasını yaptık. Propaganda grupları aracılığıyla yayınlarımızı devrimci kitleye ulaştırmaya çalıştık.

Oportünist-revizyonist cephe yürüyüşe başlayana kadar, yürüyüşe katılan kitlenin önemli bir bölümünün doğrudan duyabileceği bir biçimde ses aletleriyle donatılmış arabadan sürekli sözlü propaganda yaparak, oportünistlerin, revizyonistlerin teşhirine özel bir önem verdik.

TKP(B) gibi Rus sosyal-emperyalizminin yeminli savunucuları ile birlikte "devrimci çıkış" yapmak isteyenleri teşhir ettik.

Oportünist-revizyonistlerin yürüyüşünün başlangıç yerinde şu konuşmayı birkaz kez okuduk:

> Devrimciler, yoldaşlar,
>
> bugün ülkemizde askeri faşist 12 Eylül cuntasının iktidara bütünü ile elkoymasının 7. yıldönümü... Bugün Şili'de Pinochet önderliğindeki bir askeri faşist cuntanın işbaşına gelmesinin 14. yıldönümü...
>
> Bugün her iki ülkede de emperyalizmin faşist askeri cuntalar aracılığı ile sağlamayı hedeflediği sömürü huzuru için mezar sessizliği parçalanmış durumda. Şili halkı Pinochet rejimine karşı yiğitçe direniyor. Ülkemizde işçi sınıfı, ezilen yığınlar, gençlik, toplumun tüm sınıf ve katmanları hoşnutsuzluğunu grevlerle, direnişlerle, eylemlerle dile getiriyor. Kuzey Kürdistan'da Kürt ulusunun ulusal uyanış ve direnişi gün geçtikçe boyutlanıyor.
>
> İşte böyle bir ortamda karşılıyoruz 12 Eylül'ün yıldönümünü.
>
> Biz Türkiyeli Bolşevikler, her yıl olduğu gibi bu yıl da yurtdışında, devrimci olarak değerlendirdiğimiz Türkiyeli ve diğer

ülkelerden örgütlere, devrimci bir platform temelinde devrimcilerin eylembirliğiyle gerçekleştirilecek eylemler önerdik.

Nedir bu 12 Eylül'de yurtdışında yapılacak eylemleri devrimci kılacak kıstaslar?

– Devrim ile karşı-devrim arasındaki kesin ayrım çizgilerini silmeyi, birbirine karıştırmayı reddetmek; birlik adına emperyalizmin/sosyal-emperyalizmin propagandacıları ile uzlaşmamak...

– 12 Eylül'e Türkiye'nin dar çerçevesinden, milliyetçi bir biçimde değil; proleter dünya devriminin çıkarları açısından, proleter enternasyonalisti bir biçimde yaklaşmak;

– Türkiye'de faşizme karşı mücadeleyi, askeri faşist cuntalara karşı mücadele ile sınırlayan anlayışlara karşı mücadele etmek; Türkiye'de faşizmin işçi sınıfı önderliğinde Demokratik Halk Devrimi ile yıkılması gerektiğinin propagandasını merkeze koymak;

– Emperyalistlerin/sosyal-emperyalistlerin şimdi halk yığınları içinde askeri faşist cuntaların teşhirini gördüklerinde, başka alternatifler arayıp; emperyalizme bağımlı çözümleri demokratik olarak yutturma çabalarını teşhir etmek; cuntaların demokrasiye geçiş sahtekarlıklarını teşhir etmek;

– Emperyalizme, sosyal-emperyalizme, her türlü gericiliğe karşı açık tavır takınmak;

– Batı Almanya'da, Batı Alman emperyalizminin intikamcılığını, militarizmini, içfaşistleşmesini teşhiri merkeze koyan, ve Batı Alman emperyalizmine ölüm! diye haykıran eylemler düzenlemek.

*

Bugün Batı Almanya'da, ve Avrupa'nın çeşitli yerlerinde üç ayrı oportünist-revizyonist mihrak eylemler düzenliyor. Burada eylem düzenleyen, bir yanında anti-sosyal-emperyalist olduklarını iddia eden Partizan, HK, DHB gibilerinin ortayolcu akımlarla ve TKP(B) gibi açık Rus sosyal-emperyalizmi yanlısı bir örgütle düzenlediği eylem; T"K"P önderliğindeki "Sol Birlik"çi sosyal-faşistlerin eylemleri; ve tutarlı anti-emperyalist bir tavra sahip olmayan, milliyetçi PKK'nın eylemleri... Bütün bu eylemlerin platformları da devrimci değildir.

Böyle bir durumda, bu eylemlere karşı çıkmak, bunların gerçek yüzünü teşhir etmek tüm devrimcilerin görevidir.

Bizim tüm devrimcilere çağrımız şudur:

Oportünist-revizyonist cephenin çeşitli unsurlarının ilkesiz eylemlerini terkedin Bolşeviklerin devrimci eylemlerine omuz verin.

Cuntaya karşı mücadele adına, karşı-devrimcilerle eylembirliğini reddedin!

Karşı-devrimcilerle devlet yıkılmaz!
Karşı-devrimcilerle devrim yapılmaz!
Karşı-devrimcilerle faşizm yıkılmaz!

Yaşasın Türkiye halklarının işçi sınıfı önderliğinde demokratik halk devrimi mücadelesi!

Kürt ulusuna ayrılma hakkı! Tüm milliyetlere tam hak eşitliği! Faşist Türk ordusu Kıbrıs'tan defol!

Faşist Türk devletini yıkacağız!
İşçi-Köylü iktidarı kuracağız!
Sosyalizmin yolunu açacağız!

Kahrolsun emperyalizm, sosyal-emperyalizm, her türlü gericilik!

Kahrolsun Batı Alman emperyalizmi!

Yaşasın proleter dünya devrimi! Yaşasın proleter enternasyonalizmi!

Yaşasın halk demokrasisi-bağımsızlık; yaşasın Sosyalizm!

Kahrolsun oportünizm ve revizyonizm.

Yaşasın Marksizm-Leninizm!

Yaşasın Marx, Engels, Lenin, Stalin!

Bolşevizm yenecektir!

*

Oportünist-revizyonist cephenin yürüyüşünün başlamasıyla birlikte, bir bölüm yoldaş propaganda malzemelerimizi dağıtmak için oportünist-revizyonistlerle birlikte gittiler, geriye kalan yoldaşlar ise daha sonra aynı alana gelecek olan PKK'yı beklediler.

PKK'nın eylemi hem kitle katılımı, hem de moral ve disiplin açısından diğer eyleme göre üstündü. Bunda şüphesiz PKK'nın Kuzey Kürdistan'da yürüttüğü silahlı mücadelenin rolü tayin edicidir. Diğer taraftan bu aynı zamanda Kürt ulusundan işçi ve emekçilerde giderek hızlı bir biçimde ulusal bilincin uyanmasına ve gelişiyor olmasına da bir örnektir.

PKK'nın bu eylemde de eyleme temel aldığı platform, burjuva milliyetçisi, tutarsız anti-emperyalist bir anlayış üzerinde yükseliyordu.

*

"Mücadele Bayrağı"nın tavrı ile ilgili birkaç söz: Bu arkadaşlar, "Devrimci-Demokrat Kamuoyuna" yaptıkları bir açıklamada:

BOLŞEVİK PARTİ İNŞASI İÇİN ~ JÎBO SAZBÛNA PARTİYA BOLŞEVİK

BOLŞEVİK PARTİZAN

1ê Rezbirê 1987

400 TL

HEJMAR 38

Bütün ülkelerin işçileri birleşiniz! Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar birleşiniz!
Karkeren hemû welatan yekbın! Karkeren hemû welatan û gelen bındest yekbın!

Berdewamiya Bolşevik Partizan Nr. 27.

5- LI SER RAMANÂ TKP/ML(B), KU TÊ GOTİN "EWA DI WARÊ İDEOLOJÎ DE LI HEMBER NETEWİSTKARİYA KURD ŞERÊ BINGEHİ DIKE HER WÎ AWAYİ PARAZTINA ŞOVENİZME TURKİYA MEZIN DIKE

Em evê ramanê red dıkın. Eva bêbexti û iftiraye. TKP/ML(B) tu wexti, dema ku ser tehlika Mesela Netewi dike, netawestiya kurdi tehlika bıngehi navine. Dı awayê ramanide lı hember netewestiya Kurd şerê bıngehi neparêziye. Dı karê pratiki de ji tu demide lı hember netewestiya kurd şerê bıngehî nejotiye.

Komcıvîna me tesbit kır, ku beri 1982 lı hember Şovenizme Tırk, şerê têr nehatiye dayin, dı warê ramani û pratikda lı ser Rêçnezanên tırke şovenist kolandınê bıke û bıke erkeki jı boxwe.

Partiyên bıratî ku wan iftira lı gel Partiya me dıkın, kolandına wan dıçe lı gel tesbitên TKP/ML(B) ku lı ser pırsa Netewî pêşniyarên Konferansa duemin kırıbun; ramanên meye navnetewi û gotınên nunerên me yê ku bo yekê Gulanê gotınan xwe dı cıvinada gotiye.

Tım jı van kani û kolanan meri nıkare bêje TKP/ML(B) dı ramanide tehlika bıngehi netewistiya kurd dıbine.

Konferansa me ye sê emîn lı gel van gışt qale qila lı ser meselê dısene û vîawayi dıparêze.

Dı Konferansa meye dueminda ku bı şiara "Xeta me û Ramana me lı gel Disiplinê" de nıvîsandına İbrahim Kaypakkaya tê kolandın, tıştên ku lı ser mesela milli hate gotıne besbun. Ewi ramana çarenusiya gelê kurd rast daniye, dı merkeza pırsa netewide, şer lı dijî şövenizmiya Tırk dıke, eva nehatıbu tesbit kırın. Pır wadıhe ew kesên ku netewistiya Tırkra cavê xwe bıgre ew netewisteki tırk û rêçxırab bu. Ew rêxnene ku partiyen bırati lı gelme kırın ku dı dem û berî konferansa duemin bun hatın qebul kırın û şaşi hatın rast kırın.

Dı rapora kar û baride ya konferansa sê emin da lı gel pırsa netewide û ramani ku "Kurdistan mêtîngehe an nine" gere meri nexe merkeza meselê.

Me dı propaganda û ajitasyonên xwe de tım behsa çarenusiya gelê kurd kır, lê belê qetandın pırtır tışteki vekıriye.

Me çarenusiya gelên bındest bı niyeta qetandına gelan istimal kır. Ew kesên ku jı çarenusiya mafên gelan dırevın ewana evi tışti pır tuj dıkın.

Lenin ji gelek car çarenusiya mafên gelan istimal kıriye Gelek kes rêxna lı gel partiya me dıkın çıma ku em bo Tırkiye Bêja Gel istimal dıkın.

İbrahim Kaypakkaya herdu bêjeji, ango gel û gelan istimal kiriye.

Konferansa me bıryar gırt ku em bo Tırkiyêşiara gelan istimal bıkın. Tesbiteke meji ewe ku em lı hember Şovenizma tırk û lêbelê netewistiya kurd ji şer bıke. Em armancın ku yekitiya gelan welata çêbe.

Dı pırsa netewiyê de lı Tırkiye mesela bıngehi mesela netewiye kurde. Lı gel zımanê Tırk pêwiste kurdji bı zimanê xwe çapkırın bıkın.

"varolan durumda devrimci içerikli, pratikte 'alternatif olduğunu' gösterebilecek bir güçten —güçlerden— yoksun olduğumuzdan dolayı, bu eyleme kendi bloğumuz ile, propaganda ve ajitasyonda serbestlik ilkesini uygulayarak katılacağız" diyorlar.

Ve bu arkadaşlar aynen dedikleri gibi de yaptılar!

Bu arkadaşlara soruyoruz:

"Devrimci içerikli" bir eylem için somut çabanız ne oldu? Örneğin bizim çağrımız bağıntısında ne kadar sorumlu davrandınız ve bu konuda Kawa vb. güçlerle birlikte "devrimci içerikli" bir eylem için ciddi bir çabanız oldu mu?

Bu sorulara olumlu cevap verecek durumda değilsiniz. Ondan öte yapılan laflar boştur; sadece oportünist pratiği haklı çıkarmanın bahaneleridir. Bu açıdan ciddiye alınır bir yanı da yoktur.

(*) Bu sloganı hem yürüyüş başlangıç yerinde, hem de yürüyüş sırasında ve bitiş yerinde T"K"P(B) sık sık atıyordu.

*

ERKEN SEÇİM SAHTEKARLIĞINA HAYIR!

(Sayfa 7'den devam)

Bu zaferin garantisi, işçi sınıfının en ileri, en fedakar unsurlarını, öncü unsurlarını bağrında toplayan; Marksizm-Leninizm bilimi ile silahlanmış Bolşevik Partinin önderliğidir. Böyle bir partinin yaratılması bugünün temel görevidir. Bütün Komünistler bu göreve omuz vermelidir.

- ERKEN SEÇİM SAHTEKARLIĞINA HAYIR!
- NE VEBA / NE KOLERA!...
  NE EVREN-ÖZAL / NE ECEVİT-DEMİREL-İNÖNÜ-ERBAKAN-TÜRKEŞ!
- GERÇEK DEMOKRASİ MÜCADELESİ İÇİN, SOSYALİZMİN YOLUNU AÇMAK İÇİN, İŞÇİ SINIFI ÖNDERLİĞİNDE DEMOKRATİK HALK DEVRİMİ MÜCADELESİ İÇİN...

Ö R G Ü T L E N İ N !

14 Eylül 1987

*

ÖZÜR

Değerli okuyucu,

Bolşevik Partizan sayı 37 sayfa 26' da ikinci sütunun sonunda yayınlanması gereken liste bir dikkatsizlik sonucu yayınlanmamıştır. Burada düzeltir, sizden özür dileriz.

"Bolşevik Partizan'da bugüne kadar "Bolşevik Birlik" ile ilgili çıkan yazı ve görüşlerimizin listesi şöyledir:

1) BP 12/2 Temmuz 1981
   "Dünya Marksist-Leninist Hareketinin Birliği Üzerine"
2) BP 15/5 Ocak 1982
   "1982'ye Girerken Çözülmemiş Görevler"
3) BP 5/6 15 Ocak/1 Mart 1983
   "Marksizm-Leninizmin İlkeleri Temelinde Dünya Marksist-Leninist Hareketinin Birliği İçin"
4) BP 19/20 15 Ekim 1984
   "Stalin Savunması mı? Stalin'e Saldırı mı?"

*

FİYATI:

400 TL
4.- DM
12 FF
£ 1.25
30 ÖS